I „ÍM,uni

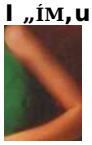

A

Dru mul spre iubir ea

unei
lady

In
M
MI

CĂRȚI
ROMANTICE

»

Viola Cavendish, secretara personală a ducesei de Wessex, este o femeie practică și independentă, care știe să facă față oricărei situații complicate. Chiar

şi când angajatorii ei pleacă înainte de Crăciun, lăsându-i în grijă casa şi pe mai tinerele surori ale ducelui. Însă contele de Winterton reuşeşte să o pună în dificultate sosind neanunţat la castelul Kingstag împreună cu mai tânărul său nepot. Nevoită să se ocupe de oaspeţii rămaşi la castel din cauza viscolului şi să supravegheze petrecerea organizată în lipsa stăpânilor casei, Viola ştie că ea este singura persoană capabilă să prevină haosul şi scandalul. Însă un singur lucru o tulbură peste măsură: privirea contelui de Winterton, care o urmăreşte fascinat, de parcă ea ar fi cea mai

atrăgătoare femeie din aristocraţie, nu o simplă secretară. Un explorator curajos, Lord Winterton nu este împiedicat nici de viscol, nici de nepotul său rebel să ajungă la castelul Kingstag pentru a afla dacă ducele de Wessex deţine un atlas care cândva i-a aparţinut tatălui său. Însă tânăra Viola reuşeşte să îl farmece cu zâmbetul şi cu frumuseţea ei, iar curând Wesley îşi dă seama că drumul spre inima Violei este mai important decât găsirea preţiosului atlas.
Caroline Linden este autoarea a 27 de romane traduse în 20 de limbi. Romanele ei au fost distinse cu premii prestigioase, cum at fi Readers'

Choice Award,
Golden Lcaf,
Daphne du
Maurier şi RI'I'A.

Map *of a Lady's*
H*tan* Caroline
Linden Copyright ©
2017 P. F. Belsley

<4!?

Lîrt»
Lira ţi C*drţi*
romantice suni mirci
înregistrate île
Grupului Editorial
Litera tel.: **0374 82**
6635; 021 319 63
90; **031** 425 **16** 19
e-mail:
conta«®litera.ro
www.litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.liteta
.ro/lirabooks.ra
Drumul spre iubirea
unei tady Caroline
Linden
Copyright © 2022
Grup Media Litera
pentru versiunea În
limba români Toate
drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu ţi
fii Redactor:
Daniela Nae
CoiwtOT: Emilia
Achim Copertă:
Mariana Manolache

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LIN DEN, CAROLINE
Drumul spre iubirea unei lady / Caroline Linden
trad. **din lb. engleză: Irina** Fulger - **Bucureşti: Litera, 2021** ISBN 970-606-33-8302-1
I. Fulger, Irina (trad.) 821.1 II

CAROLINE LINDEN

Drumul spre iubirea unei lady

Traducere din limba engleză Irina Fulger

LITERA
Bucureşti

prolog

Castelul Kings tag,

decembrie
1816

Avea să vină
furtuna.
Viola
Cavendish nu
avea nevoie să
se uite la cer
ca să ştie asta.
Putea să
recunoască
semnele, toate
de rău augur,
ce se adunau
deasupra
castelului
Kingstag.
Mai rău, avea
sentimentul
neplăcut că ea
se putea afla
în mijlocul
furtunii.
-Sunt sigură că
totul va fi bine,
spuse ducesa
de Wessex în
timp ce-şi
închidea
pelerina
îmblănită.
Lacheii duceau
jos cuferele de
voiaj ale

ducelui şi ale ducesei, iar trăsura era afară.
Viola vedea respiraţia aburită a cailor în aerul rece în timp ce stăteau şi îşi aşteptau stăpânii pentru a-i duce departe de casă pentru cel puţin două săptămâni.

Ducele şi duces a n-ar fi trebuit să plece

mai
devre
me de
o lună.
Sora
duces
ei,
doamn
a
Blair,
aştept
a să
nască
primul
ei
copil
după

Crăciun, iar toată lumea la Kingstag vorbea numai despre asta. De fapt, toate femeile de la Kingst

ag
erau
intere-
sate
de
copil,
deşi
castel
ul era
în
mare
parte
locuit
de
femei

.în afară de ducesă, la castel se mai aflau mama ducelui - ducesa văduvă cele trei surori mai mici ale ducelui - Serena, Alexandra şi Bridget - şi o rudă mai în vârstă, Lady Sophronia.

Din moment ce domnul Blair era văr cu familia Cavendish, toată lumea era interesată de acest copil, dar mai ales ducesa, care anticipa nerăbdătoare vizita pe care planificase să o facă la venirea pe lume a acestuia.

Dar cu o ii în urmă sosise o scrisoare urgentă de la domnul Blair, care spunea că soţia lui intrase în chinurile facerii cu aproape o lună mai devreme, iar femeia implora ca ducesa să vină cât mai repede posibil.

Ducesa şi sora ei erau foarte apropiate. Aşa că, fără să ezite, ducesa declarase că avea să plece imediat.

Ducele nu fusese de acord - Violei i se ceruse să iasă din încăpere, ceea ce se întâmpla foarte rar -, dar până la urmă ducesa câştigase, însă cu condiţia ca ducele să o însoţească.

Acela fusese momentul în care Viola anticipase venirea furtunii.

Ca secretară personală a ducesei, era la curent cam cu tot ce se întâmpla în castel, iar acum se petreceau destul de multe. Nu doar că se apropia Crăciunul, dar aşteptau invitaţi, iar ducesa văduvă era bolnavă. Cum nici ducele, nici ducesa nu aveau să fie la reşedinţă, poziţia de gazdă avea să-i revină lui Lady Serena, care era tânără şi neobişnuită să îşi asume acest rol.
Următoarea doamnă ca rang era Lady Sophronia, dar nimeni nu îndrăznea să-i încredinţeze această sarcină. Lady Sophronia era încântată de haos şi de probleme şi întotdeauna pretindea că tânjea după un scandal.
Viola zâmbea când vedea că ducesa şi ducesa văduvă **eTau** prin preajmă pentru a se asigura că nimic nu avea să meargă rău.
Dar acum ducesa văduvă era la pat din cauza unei răceli, ducesa urma să plece, iar Violei îi trecu prin minte îngrozitorul gând că *ea* avea să fie responsabilă de orice dezastru avea să se işte.
Asta nu însemna că ar fi putut să exprime vreodată acest gând cu voce tare.
Treaba ei era să fie sigură pe sine şi capabilă, indiferent ce i se cerea. Pentru

asta o angajase ducesa, iar Viola nu era aşa de neglijentă încât să se lase tulburată de o petrecere în casă - cel puţin nu lăsa să se vadă asta.

Zâmbi reţinută drept răspuns la asigurarea ducesei că totul avea să fie bine.

- Desigur, Excelenţă.

- Ducesa văduvă sigur îşi va reveni într-o zi sau două, continuă angajatoarea ei. Prietenele

Serenei sunt nişte domnişoare fermecătoare - sunt sigură că nu vor crea probleme. Ducesa făcu o pauză. S-ar putea să trebuiască să fii cu ochii pe Bridget.

Viola îşi înăbuşi râsetul. Bridget era cea mai mică soră a ducelui şi putea fi descrisă cu îngăduinţă drept înflăcărată. Majoritatea problemelor din castel erau provocate de Bridget.

Pe de altă parte, Violei chiar îi plăcea fata. Cândva, fusese şi ea la fel de entuziasmată şi dornică de aventură cum era Bridget. Dar se rugă iute ca Bridget să nu caute aventuri şi să creeze haos în următoarele două săptămâni.

-Ai grijă să le trimiţi arendaşilor coşurile de Crăciun până la sfârşitul săptămânii, continuă ducesa, şi las-o pe Serena să se ocupe de decoraţiuni! Am discutat deja cu doamna Hughes şi poate să ajute.

- Da, doamnă.

- Mă aştept ca Serena şi prietenele ei să fie destul de liniştite. în ochii ducesei se citi îngrijorarea preţ de o clipă. Dacă doresc să se distreze în vreun fel, lasă-le! Mai ales... Mă rog, încurajează-le cât poţi de mult!

- Da, doamnă.

Viola îi înţelegea îngrijorarea.

Serena era cea mai mare dintre surorile ducelui, o frumuseţe fermecătoare de 21 de ani. Până în urmă cu câteva luni, fusese logodită cu ducele de Frye, îmbujorată de fericire şi plină de entuziasm, dar apoi logodna fusese ruptă dintr-odată şi nimeni nu spunea de ce.

Nici măcar Viola nu ştia ce se petrecuse. Serena devenise palidă şi tăcută, iar mama ei, ducesa văduvă, anunţase aproape imediat o petrecere de Crăciun cu prietenele ei ca să o înveselească.

Un zgomot puternic le făcu pe ambele femei să se uite în sus. Ducele cobora scările, cu secretarul în urma lui.
Din cauza schimbării subite de plan, Geoffrey Martin îl însoţea pe duce, ceea ce însemna că Viola urma să aibă şi mai multe responsabilităţi la castel.
Geoffrey, care căra biroul mare de călătorie în care se afla corespondenţa ducelui, se duse direct la trăsura şi la caii care aşteptau.
Ducele veni lângă soţia lui.
- Eşti gata, iubirea mea?
-Aproape, îi răspunse ea. O lăsăm pe biata Viola într-o situaţie oribilă, Gareth!
Wessex se uită fix la ea.
Viola stătu un pic mai dreaptă sub privirea pătrunzătoare a ochilor săi închişi la culoare şi făcu o reverenţă.
- îmi voi da toată silinţa, Excelenţă.
- Pentru asta nu-mi fac griji, spuse ferm ducesa, aşezându-şi mâna pe braţul Violei. Am mare încredere în tine.
-Mulţumesc, Excelenţă, spuse ea, făcând încă o scurtă reverenţă.
Viola îşi alungă sentimentul de dezastru iminent, care sigur era doar în imaginaţia

ei. Ducesa o angajase pentru competenţa ei, oferindu-i un cămin şi un venit când avea nevoie disperată de ambele.
Nu doar bunăstarea ei depindea de asta - fratele ei mai mic, Stephen, avea nevoie de sprijin până când ajungea la vârsta la care să se întreţină singur.
Viola avea să îi fie etern recunoscătoare ducesei de Wessex că îi oferise o slujbă atât de bună. în ultimii doi ani, se devotase câştigării încrederii ducesei şi nu avea de gând să o piardă tocmai acum.

- Voi fi îndrumată de Excelenţa Sa ducesa văduvă de fiecare dată când voi fi nesigură.
- Perfect. Ducele schiţă un zâmbet, gest ce îi schimba complet chipul. Părea foarte sobru şi inti- midant până când zâmbea. Cleo, trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem azi la Morland!
îngrijorarea de pe chipul soţiei lui se adânci.
- Da, vin imediat. O trase pe Viola deoparte când majordomul înaintă cu haina şi pălăria ducelui. Trimite pe cineva la Morland Park dacă sunt probleme, zise ea încet, numind casa Blair. Sunt doar

şaisprezece kilometri, ne putem întoarce într-o zi.

- Excelenţă, protestă Viola, sunt sigură că nu va fi nevoie...

Ducesa gesticulă, sâsâind subtil.

- Poate că nu, dar dacă se întâmplă ceva neaşteptat...

Ochii ei îi străpunseră pe ai Violei de parcă încerca să transmită ceva prea îngrozitor pentru a fi spus cu voce tare. Speriată, Viola nu putu decât să-şi umezească buzele şi să încuviinţeze din cap.

- Prea bine. Ducesa expiră. Sper că totul va fi bine şi aici, şi la Morland.

- Da, Excelenţă. Sper din tot sufletul că doamna Blair este bine.

Viola îşi plecă privirea. Dacă copilul doamnei Blair se năştea prea devreme, era posibil să nu supravieţuiască.

Cealaltă femeie zâmbi melancolică.

- Mi-aş fi dorit să te luăm cu noi. Nu ştiu ce mă voi face fără tine! Ducesa oftă. Mi-aş dori să nu fi fost nevoie să plecăm mai devreme.

Ducele se apropie cu pelerina ei.

-Trebuie să plecăm, Cleo, zise el din nou.

Ducesa încuviinţă din cap, iar Wessex îi puse cu tandreţe pelerina pe umeri.
Ieşiră afară la trăsură, Viola urmându-i.
Lacheii se grăbiră înaintea lor cu cărămizi fierbinţi pentru podeaua trăsurii.
Geoffrey, cu fularul ridicat până aproape de borul pălăriei, încălecă pe un cal gri.
Caii îşi scuturară coamele când ducele şi ducesa urcară în trăsură.
- La revedere! strigă ducesa, fluturând mâna când un lacheu închidea uşa.
Ducele îşi atinse borul pălăriei, iar vizitiul ridică biciul şi îndemnă caii.
Flutură şi Viola din mână, strângându-şi umerii din cauza frigului.
În spatele ei, răsunară paşii cuiva care alerga, apoi lângă ea ajunse Bridget Cavendish, fluturând cu exuberanţă un braţ în aer.
- La revedere! strigă ea.
- Transmiteţi-le toate cele bune din partea noastră lui Blair şi lui Helen!
Trăsura hurducăi, trecând de stejari.
Bridget îşi coborî braţul.
- Sper ca Helen să nască bebeluşul în siguranţă.
- Da, zise moale Viola. Şi eu sper.
- Cu Cleo acolo, sunt sigură ca aşa va fi.

Bridget se întoarse spre ea, iar Viola se concentră
asupra ei suficient de mult ca să vadă sclipirea din ochii ei.
„Oh, nu!"
- Verişoară Viola...
- Nu, zise imediat Viola.
Defunctul ei soţ fusese unul dintre verii îndepărtaţi ai lui Bridget, iar Viola îi era rudă doar prin căsătorie, dar, când fata îi spunea „verişoară", Viola se obişnuise să fie precaută în privinţa celor ce aveau să urmeze.
- Nici măcar nu mi-ai auzit ideea!
Bridget se prefăcu rănită. Nu este obraznică sau periculoasă. Sunt sigură că şi Cleo ar fi de acord dacă s-ar afla aici.
- Cu toate astea, am observat că nu ai întrebat-o înainte să plece. Viola clătină din cap şi scoase un sunet dezaprobator. Ce este?
Bridget se lumină imediat, renunţând a se preface rănită.
- O piesă. Ca să o înveselim pe Serena. Va fi o prostie şi nu va avea deloc sens, iar ea se va distra. Te rog, spune că o putem organiza!

Asta nu părea aşa de îngrozitor... Dar era vorba de Bridget, aşa că Viola nu era liniştită.

- Ce piesă?

- Oh, o scriu eu, îi răspunse veselă. Complet originală. Nimic vulgar sau nepotrivit, promit!

Pentru o clipă, tăcu şocată. Asta nu însemna că Bridget nu ar fi fost destul de inteligentă sau de creativă să scrie o piesă, însă Viola nu o văzuse niciodată să stea nemişcată ca să scrie o scenă, darămite mai multe acte!

-Ce entuziasmam! zise ea, revenindu-şi. Pot să o citesc?

-Chiar mai bine - vei juca în ea! Ochii lui Bridget străluceau când se uită la ea. Toată lumea va juca, desigur, cu excepţia mamei dacă va fi bolnavă în continuare, şi a mătuşii Sophronia. Ele vor fi publicul nostru.

Inima i se linişti. Dacă Bridget voia ca ea să aibă un rol, trebuia să vadă piesa înainte şi putea să oprească orice lucru necugetat înainte să scape totul de sub control.

Iar dacă exista o persoană care să-i readucă zâmbetul pe buze Serenei, aceea era Bridget. Oricât de nebună era, fata era irezistibil de binedispusă şi de isteaţă, având talentul de a face oamenii să râdă chiar şi când erau în cea mai proastă dispoziţie.
în plus, ducesa îi spusese să încurajeze distracţia.
- Mi se pare o idee bună, îi zise lui Bridget.
- Mulţumesc!
Fata bătu din palme şi. alergă înapoi în casă înainte ca Viola să mai apuce să spună ceva, ceea ce probabil era mai bine.
O pală de vânt o făcu să tremure. îşi petrecu braţele în jurul taliei şi se mai uită o dată la drumul străjuit de stejari - trăsura ducală deja nu se mai vedea.
Ridică privirea. Norii păreau să devină tot mai denşi şi gri cu fiecare clipă, iar aerul părea greu ca plumbul, promiţând ninsoare. Violei nu-i plăceau furtunile.capitolul 1
-Cât mai avem?

Wesley Morane, conte de Winterton, inspiră lent şi apoi expiră şi mai lent. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că nepotul lui încă era copil, nu un tânăr care se apropia de vârsta de 21 de ani.

-Cred că mai sunt câţiva kilometri.

Justin se încruntă şi se prăbuşi lângă fereastră. Lumina slabă îi cădea pe părul blond şi-l făcea să pară la fel de tânăr şi de bosumflat precum se purta.

- Nu suntem deja aproape de Cornwall?

Parcă ocoliseră globul în trăsura aceea. Wes încercă să-şi păstreze tonul calm când îi răspunse:

-Nu.

Nu repetă greşeala de mai devreme, de a se oferi să-i arate lui Justin cât avansaseră pe un atlas al Angliei mic, dar frumos, legat în piele, pe care îl ţinea în trăsură. Lucrurile nu merseseră prea bine pentru că pe justin îl interesase distanţa rămasă de parcurs, nu frumuseţea desenată pe harta comitatului Dorset.

Trecură câteva minute în tăcere. însă Wes ştia că nu avea să continue la nesfârşit. Timpul părea deja să se întindă şi să încetinească, precum distanţa pe care o mai aveau de parcurs.

La un moment dat, se întrebă dacă trăsura şi caii se împotmoliseră într-o băltoacă mare plină cu noroi, în care copitele şi roţile mergeau pe loc, fără să avanseze vTeun centimetru.

-Aş fi putut să rămân în Hampshire, zise din- tr-odată Justin. Dorset este oribil iarna.

„Hampshire e la fel."

Wes reuşi să se abţină şi să nu o spună cu voce tare. Dar nu putu să nu se gândească la câteva locuri care nu erau groaznice iarna - cum ar fi fost Indiile de Est. Iarna anului 1808 fusese superbă acolo, stând sub frunzele de palmier dese şi învăţând despre comerţul cu mirodenii de la tatăl lui.

- Îţi amintesc că tu te-ai agitat să pleci din Hampshire, zise el în schimb. Mama ta mi-a spus că abia aşteptai să pleci.

Băiatul se îmbufnă.

- Nu aşa de departe.

De asta se temuse mama lui. Anne era sora mai mare a lui Wes şi ştia exact ce voia fiul ei, care abia devenise bărbat şi moştenise pe neaşteptate titlul tatălui său.

Justin tocmai terminase universitatea când tatăl lui murise, devenind noul viconte de Newton. în loc să aibă parte de marele tur promis la terminarea studiilor, Justin se întorsese acasă, la reşedinţa di

nNew Cross, pentru a-şi consola mama şi surorile şi pentru a-şi înmormânta tatăl. Dar doliul devenise repede plictisitor pentru un tânăr binedispus şi plin de **eneTgie.** Dacă nu putea umbla haihui prin Italia sau prin Spania, Justin era hotărât să umble totuşi pe undeva.

Intrase într-un grup de tineri filfizoni care îşi petreceau timpul la cursele de trăsuri, jucând zaruri şi bând la o cârciumă din zonă.

Când morarul venise să se plângă de atenţia acordată de tânărul Lord Newton fiicei sale, Anne îi scrisese lui Wes şi-i ceruse să se ocupe de nepotul lui înainte ca băiatul să ajungă un depravat fără speranţă.

El venise imediat. Trebuia.

Poate că Anne era cu zece ani mai mare decât el, dar tot Wes era capul familiei. Nu credea că Justin **chiaT** o luase pe căi greşite, cum pretindea Anne, dar sora lui îşi jelea soţul şi oricum nu fusese nici-odată prea raţională. Lui Wes i se păruse evident că era cel mai bine să-l separe pe băiatul agitat de mama lui anxioasă.

Hotărâse brusc ca Justin să vină cu el la castelul Kingstag, în Dorset. Wes pusese

ochii pe un atlas foarte vechi şi bănuia că ducele îl achiziţionase recent. Singura cale de a fi fost sigur de asta era să-l vadă chiar el, iar cerinţa surorii lui de a se ocupa de propriul nepot îi oferea scuza de care Wes avea nevoie pentru a porni imediat spre Dorset.

Wes se gândise că Anne avea să înceteze să se îngrijoreze din pricina lui Justin, iar băiatul avea să se îndepărteze de fata morarului şi de prietenii lui pierde-vară pentru două săptămâni, astfel având ocazia să-şi influenţeze nepotul în bine. Rareori regretase vreodată ceva aşa de tare.

- Unde voiai să mergi? zise el, întrebându-se ce îl făcuse să creadă că putea să joace rolul de mentor pentru acest tânăr bosumflat.

Şi el se purtase la fel de oribil când tatăl lui murise?

- în Italia, răspunse imediat Justin. La Roma. Tatăl meu îmi promisese că voi vizita toate atracţiile.

-Asta este o călătorie mai lungă, sublinie Wes. O parte din drum e pe corabie, ceea ce poate fi mai rău decât pe drum.

-Măcar merita destinaţia, răspunse nepotul lui. N-am nimic de făcut la duce acasă...

- Şi poţi să fii amabil şi să te porţi frumos cu o persoană pe care o cunoşti-de ani întregi? Wes ridică dintro sprânceană. Să ştii că ai multe în comun cu Wessex. Şi el a moştenit titlul când era foarte tânăr. S-ar putea să ţi se pară o persoană interesantă.

Expresia de pe chipul lui Justin era neîncrezătoare.

-Mă îndoiesc. Este destul de bătrân ca să-mi fie tată.

Nu era chiar aşa, se gândi Wes. Wessex era doar cu câţiva ani mai mare decât el, dacă nu-l înşela memoria.

- Tatălui tău i-ar face plăcere să îl cunoşti, replică el.

Justin nu răspunse. Ursuz, îşi întoarse privirea din nou spre fereastră.

După câteva minute, Wes îşi scoase atlasul de călătorie. îl deschise, netezind paginile, şi se calmă. Ilustraţiile erau remarcabile. Chiar reuşi să-şi dea seama unde se aflau cu o diferenţă de câţiva kilometri. Ghidul de călătorie oferea destule descrieri ale împrejurimilor, aşa că se

pierdu în informaţiile legate de ruine romane, castele şi conace splendide.
- Ninge, mormăi Justin.
Wes dădu pagina, încă citind despre cercul de piatră aflat la mică distanţă de unde se aflau.
-Aproape că am ajuns.
- Dacă trebuie să ne oprim şi rămânem înzăpeziţi la vreun han mic şi mohorât sau pe marginea drumului?
- Mă îndoiesc că se va întâmpla asta.
Justin rămase tăcut un moment, apoi explodă:
-Vom fi blocaţi la Kingstag, nu-i aşa?
Wes se uită pe geam. Chiar ningea, dar nu abundent.
- Este puţin probabil, suntem spre sud. Nu suntem în Rusia.
- E ca şi cum am fi, răspunse tânărul mormăind.
- Habar nu ai cum este în Rusia.
- Nici nu voi afla vreodată!
Wes închise cartea cu zgomot.
- Din cauza comportamentului tău, îl avertiză Wes. De asta a vrut mama ta să vii cu mine - cred că era sătulă să te audă cum te plângi. îşi săgetă nepotul cu privirea. Dacă vrei să fii tratat ca un

bărbat inteligent, demn de respect, ai putea să începi să te porţi ca atare.
Justin rămase cu gura căscată.
- N-am vrut ca tata să moară!
- Nici eu, răspunse Wes. Eram doar cu cinci ani mai mare decât tine când a murit tatăl meu. Să nu-ţi închipui că am uitat cum este. îşi domoli vocea când ochii lui Justin se măriră şi buza inferioară îi ieşi în afară. Toţi avem parte de momente dificile în viaţă. Să te îmbeţi la cârciumă şi să alergi după fata morarului nu sunt lucruri pe care eşti dator să le Iaci, iar ambele aduc regrete pe termen lung. Vrei să-i provoci mamei tale o suferinţă în plus pe lângă cea provocată de moartea tatălui tău?
Justin clătină din cap.
-Aşa speram şi eu.
Şi, cu această declaraţie serioasă, Wes se lăsă pe spate şi-şi deschise din nou cartea. în următoarea oră, Justin nu spuse nimic. Wes se uită discret la el o dată sau de două ori, sub pretextul că voia să vadă cum era vremea, dar Justin se uita pur şi simplu pe fereastră, cu umerii adunaţi. Spera că nepotul lui avea să se poarte cuviincios la Kingstag. Wes nu-l cunoştea personal pe Wessex, iar un nepot

morocănos i-ar fi îngreunat situaţia. Dacă Justin se purta ca un copil cu toane, iar el pierdea şansa de a obţine acel atlas din cauza asta...
Inspiră adânc şi îşi spuse că asta nu avea să se întâmple. Nu avea să permită să se întâmple. Avea să-l ţină în frâu pe Justin într-un fel sau altul.
Trăsura încetini, în sfârşit, după ce coti şi intră pe un drum mărginit de stejari. Wes lăsă cartea deoparte - oricum se întunecase prea mult ca să mai poată citi, chiar şi cu lampa aprinsă. Afară, unul dintre oamenii care îi însoţeau galopă pe lângă el ca să-i anunţe că sosesc.
- Cred că am ajuns.
Justin încuviinţă din cap.
-Admit că nu ai planificat să-ţi petreci sărbătorile aşa, continuă el, încercând să fie înţelegător. Un viconte are îndatoriri şi obligaţii şi nu sunt toate deosebit de plăcute. Dar poţi face ca o chestiune să fie cât se poate de suportabilă sau de oribilă, depinde cum alegi să o abordezi. Poartă-te cuviincios, fii binedispus şi vei fi stăpân pe situaţie, nu o victimă care scrâşneşte din dinţi, ofensată.
- Ce să fac eu aici, unchiule Winterton? între- bă Justin pe un ton plângăcios. Eu

nu ştiu nimic despre atlase sau cărţi vechi. Nici nu l-am cunoscut pe duce. Suntem în mijlocul iernii şi voi pierde Crăciunul cu mama şi cu surorile mele. Mi se pare că este o pedeapsă.

- Ne vom întoarce în Hampshire până la cea de-a douăsprezecea noapte. Poate chiar mai curând dacă totul merge foarte bine. Iar eu nu o văd ca pe o pedeapsă - e o schimbare de decor, nimic mai mult.

Wes aşteptă, dar Justin doar oftă în tăcere. îşi acceptase soarta, dar fără să înţeleagă.

- Capul sus, băiete! zise încurajator Wes. Când erai copil, obişnuiai să mă implori să te iau în călătoriile mele.

- Indiile de Est păreau mult mai interesante şi exotice decât Dorset iarna.

Wes râse. Trăsura ajunse în iaţa casei, care era, de fapt, un castel, dar fără şanţ cu apă şi zid exterior.

- E adevărat. Dar nu ştii niciodată de unde apare aventura.

Lacheul deschise uşa, iar Wes coborî. Justin îl urmă, trăgându-şi strâns mantaua în jurul lui în timp ce se uita la zidurile masive de piatră ale castelului Kingstag, cu îndoiala zugrăvită pe chip.

- în Dorset? Nu-mi pot închipui.
- încearcă!

Wes păşi prin zăpada învolburată. Se aşternuseră trei sau patru centimetri, semn că acolo ningea de ceva timp.
Cu o smucitură tăioasă a hamurilor, trăsura se urni din nou. Vizitiul voia să bage caii la căldură cât mai repede posibil. Majordomul aştepta în uşa deschisă larg a casei, ţinând ridicată o lampă cât o făclie.
Holul cavernos din interior era întunecat, lumina lumânărilor neputând ajunge la tavanul boltit şi înalt.
În spatele lor, un lacheu închise uşile înalte cu un zăngănit, în timp ce alt lacheu le luă hainele şi pălăriile, iar al treilea înaintă imediat cu o mătură pentru a îndepărta zăpada care intrase odată cu ei.
Majordomul făcu o plecăciune.
-Bună seara, domnilor! Veniţi pe aici.
îi conduse într-un salon primitor din apropiere. Focul ardea în şemineu, iar Wes se duse să-şi încălzească mâinile, recunoscător pentru căldură.
- Eşti sigur că ne aşteptau astăzi?
Justin zăbovi lângă uşă. Wes se întoarse spre foc pentru a-şi încălzi spatele.
- De ce?
Nepotul lui ridică din umeri.
-Nu pare să fie aici.

Justin intră în încăpere, jucându-se cu lanţul de la ceas.

Timpul trecu. Şi trecu şi mai mult timp. Justin începu să-şi verifice făţiş ceasul, într-o demonstraţie silenţioasă că avusese dreptate şi că această vizită chiar era o pedeapsă.

Wes se nelinişti. Avea o invitaţie chiar din partea ducelui, la naiba! O cerşise mai mult sau mai puţin - poate că aproape că se invitase -, dar tot era un oaspete invitat. Venise ziua fixată pentru sosirea lui şi, indiferent cu câtă reticenţă acceptase ducele, *fusese* de acord cu asta. Wes umblase prin jumătate de lume şi ştia cum să planifice şi să organizeze o călătorie ca să ajungă la timp, cu întârzieri minime. Chiar produsese agitaţie în gospodăria ducelui ori se petrecea ceva mai serios?

Mâna lui tocmai se ridică pentru a căuta cordonul ca să cheme un servitor când în sfârşit uşa se deschise. O femeie intră în încăpere - o femeie foarte atrăgătoare, cu părul şaten şi ochii verzi şi blânzi. Surprins, lăsă să-i cadă mâna la loc pe lângă corp.

- Lord Winterton, zise ea, făcând o reverenţă adâncă, până când fustele bleumarin i se adunară în jur.
Femeia îşi înălţă capul şi se uită în ochii lui cu un zâmbet cald pe chipul frumos. Wes ar fi putut să jure că podeaua se ridicase şi coborâse sub picioarele lui precum o navă pe marea în furtună.
-Vă cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi.
Cu ochii fixaţi pe ea, Wes făcu o plecăciune.
-Am aşteptat? Abia dacă am observat.
Justin scoase un sunet silenţios în spatele lui. Wes se sperie. Uitase că nepotul său se afla în încăpere.
- Nepotul meu, vicontele de Newton, zise el, făcând un gest către tânăr.
Ea mai făcu o reverenţă graţioasă, ceea ce făcu să i se ridice pieptul frumos.
- Bine aţi venit la Kingstag, Lord Newton!
-Mulţumesc, doamnă.
Tonul lui Justin fu mai profund şi mai interesat, ceea ce în mod pervers îl enervă pe Wes. Această femeie era prea în vârstă pentru nepotul lui.
Asta nu însemna că ar fi fost bătrână. De fapt, arăta chiar perfect. Dar, când îi aruncă lui Justin o privire plină de

mustrare mascată, văzu că tânărul o privea cu atenţie pe nou-venită.
Ea înaintă, cu fustele legănându-se ademenitor.

- Eu sunt doamna Cavendish, secretara particulară a ducesei de Wessex. Mă tem ca va aduc veşti nefericite. Excelenţa Sa nu este acasă.

Wes avu nevoie de un moment ca să-i priceapă vorbele. Fusese atent la modul în care buzele ei formulaseră cuvintele.
-Aveam o întâlnire, zise el.

- Ea îşi plecă uşor capul.Vă cer scuze, milord. Excelenţa Sa a fost chemat destul de brusc. Cred că domnul Martin le-a scris tuturor celor aşteptaţi, solicitând o amânare.
- Este viscol, protestă Justin. Drumurile sunt un coşmar!

Chipul ei păli pentru o secundă, apoi se îmbujora. Era fermecător şi-l distrăgea complet pe Wes, care alungă impulsul de a corecta afirmaţia nepoliticoasă a lui Justin.

- Oh, nu! zise ea, pe buze apârându-i un zâmbet trist. N-am spus că trebuie să plecaţi, mai ales pe o astfel de vreme. Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi. Dar îmi pare rău că nu vă pot spune când se va întoarce ducele.

Dacă în urmă cu o oră cineva i-ar fi spus că ducele plecase şi că voiajul său era inutil, Wes ar fi mârâit frustrat. Acum se holba la zâmbetul doamnei Cavendish şi uită complet tot ce avea legătură cu atlasele, călătoria lungă cu trăsura şi zăpada.

-Sunteţi foarte amabilă. Sper că Wessex nu a fost chemat pentru o chestiune gravă.

Ea tresări preţ de o secundă.
-Nimic de genul acesta. Excelenţa Sa ducesa văduvă vă urează bine aţi venit şi vă transmite regretele ei că nu se simte bine şi că nu vă poate primi ea însăşi.

Wes îşi coborî capul şi îi ură sănătate ducesei.Ducele şi ducesa erau plecaţi cu treburi urgente - nimic nu i-ar fi făcut să plece pe o asemenea vreme iar ducesa văduvă era la pat. Probabil cău- taseră pe cineva care să-i dea veştile proaste.
Dar lui nu-i părea deloc rău că persoana aleasă fusese doamna Cavendish.
- Withers vă pregăteşte camerele, continuă doamna Cavendish. Pot să trimit după ceva de băut? Probabil vă este frig şi sunteţi obosiţi după călătorie. Familia ia cina într-o oră, dacă doriţi să vă alăturaţi.
- Mulţumesc.
Wes încercă să nu mai pară uluit. Era şocat de o secretară - ce exemplu pentru nepotul lui! Şi ipocrit, după ce tocmai îl avertizase pe Justin să stea departe de fiica frumuşică a morarului.
Uşa se deschise în spatele ei înainte ca ea să apuce să răspundă.
O tânără femeie cam de vârsta lui Justin se strecură înăuntru.
-Viola, pot să… Se opri când îi văzu pe cei doi bărbaţi, rămânând cu gura deschisă. Sunteţi prieten cu Frye? îl întrebă ea bănuitoare pe Justin.
Justin clipi.
-Cine?

- Ducele de Frye, zise tânăra cu o urmă de dezgust, atrăgând privirea consternată a doamnei Cavendish. Canalia.
Chipul lui se îmbujoră puternic.
- N-nu. Inspiră iute şi adăugă pe un ton arogant: Eu sunt Lord Newton.
Ea se lumină.
- Oh! Vă alăturaţi petrecerii? Viola, nu mi-ai spus că mai vine cineva!
Doamna Cavendish ridică o mână.
- Lady Bridget, te rog! Se întoarse spre Wes. Lord Winterton, Lord Newton, daţi-mi voie să vo prezint pe Lady Bridget Cavendish, cea mai mică soră a Excelenţei Sale. Lady Bridget, contele de Winterton şi vicontele de Newton.
- E o plăcere să vă cunosc, spuse veselă Lady Bridget, făcând o reverenţă. îşi îndreptă din nou atenţia spre doamna Cavendish. Avem nevoie de o scară, de multe pene albe şi de ceva ce ar putea să semene cu o fantomă... Poate o faţă de masă!
- Poftim? De ce? întrebă cealaltă femeie un pic alarmată, după care ridică iar mâna. Nu contează. Vom discuta mai târziu.
Lady Bridget îşi dădu ochii peste cap.

-Dar...

- Mai târziu, repetă doamna Cavendish făcându-i semn cu mâna să plece.

Lady Bridget plecă reticentă.

-Mă scuzaţi, zise Wes. Nu ştiam că are loc o petrecere.

Doamna Cavendish clătină din cap, dar obrajii Îmbujoraţi o trădară.

- Sunt doar câţiva invitaţi - prietenele lui Lady Serena, sora ducelui. Le voi cere să nu vă stea în drum. Castelul este destul de mare pentru toată lumea.

Nu prea aveau de ales. Se lăsa noaptea şi se aşternea zăpada.

-Mulţumesc, spuse el din nou, revizuindu-şi planul.

Poate că nu era aşa de rău să aibă o zi sau două fără duce în casă. Putea să examineze atlasul pe îndelete, să fie sigur că era cel pe care îl voia el. Dacă nu era, putea să plece fără mare tam-tam.

Avea să spună că trebuia să-l ducă pe Justin înapoi la familia lui pentru sărbătoarea de Crăciun, cum dorea nepotul lui.

Dar dacă era atlasul pe care îl voia el... Asta putea să fie o şansă nepreţuită de a-şi planifica strategia.

Ducele nu-şi dorise să vândă atlasul şi fusese de acord doar să-l lase să îl răsfoiască atunci când Wes trecuse peste toate limitele politeţii. Era nevoie de ceva efort pentru a-t convinge pe Wessex să se despartă de atlas, iar orice informaţie culeasă înainte de sosirea ducelui se putea dovedi vitală. Şi bănuia că secretara aceea drăguţă ştia ce gânduri avea angajatorul ei...

Da, chiar ii convenea de minune că nu-l găsise pe duce.

- Am fi încântaţi să cinăm cu familia, zise el. într-o oră aţi spus?

- Da. Withers va trimite pe cineva să vă ajute dacă nu v-aţi adus propriul...

Wes clătină din cap. Se obişnuise să se ocupe singur de el în călătoriile scurte, iar Justin nu avea un valet pe care să-l aducă. Doamna Cavendish se scuză şi plecă. Wes se întoarse spre nepotul său.

- Ce întorsătură!

- Ce anume?

Justin se uită la uşa închisă şi tresări la remarca lui.

- Că Wessex nu este aici.

Justin era absent.

-Ţi se va îndeplini dorinţa să fii acasă cu surorile tale de Crăciun.

- Oh, da! Tânărul tuşi. Dar petrecerea s-ar putea dovedi distractivă.

Wes se uită la el cu o bănuială subită.

-Oh?

Aproape că putea să audă vocea surorii lui în ureche, îndemnându-l să-i ţină morală despre comportamentul potrivit faţă de tinerele domnişoare. Wes reduse vocea la tăcere pentru moment.

Lady Bridget părea plină de bună dispoziţie, dar ducesa văduvă, care probabil era mama acesteia, se afla în casă. El voia să fie mentor pentru Justin, nu doar o conştiinţă sâcâitoare.

Desigur că şi el avea câteva gânduri necuviincioase legate de doamna Cavendish. Dacă îl certa pe Justin că era vrăjit de o tânără frumoasă, ar fi fost cel mai mare ipocrit din Anglia. Aşa că nu spuse nimic.

Dar la scurt timp după aceea, când apăru majordomul să-i conducă În camerele lor, lucrurile luară o turnură nefastă.

Nici măcar nu ajunseră la jumătatea holului, când tropăitul unor paşi şi foşnetul de fuste anunţară sosirea nu a una, nu a

două, ci a patru tinere domnişoare, printre care şi neastâmpărata Lady Bridget.

- Lord Winterton, zise una dintre ele, care părea să fie şefa după modul în care înaintă. înaltă şi slabă, era mai mult remarcabilă decât frumoasă, cu ochii şi părul foarte închise la culoare, dar cu pielea deschisă. Lord Newton. Bine aţi venit la castelul Kingstag!

Toate patru făcură reverenţe în acelaşi timp, iar Wes şi Justin făcură o plecăciune.

- Eu sunt Lady Alexandra Cavendish. Verişoara mea Viola mi-a spus că sunteţi aici ca să-l vedeţi pe fratele meu, Wessex, care a trebuit să plece.

- Da, răspunse Wes. Nu vă vom deranja.

-Oh, nu! Privirea ei se mută la Justin, care părea să stea neobişnuit de drept, cu pieptul umflat împins în faţă. Am fi încântate să vă alăturaţi petrecerii noastre. Vedeţi, punem în scenă o piesă şi nu avem destui domni pentru roluri.

- O idee excelentă! zise Justin înainte ca Wes să poată vorbi. Mulţumim, Lady Alexandra, am fi onoraţi.

Ea zâmbi.

- Excelent! Bridget **vă va da replicile.** Făcu **din nou o Teverenţă.** Ne **vedem** la cină, **domnilor.**

Justin se holbă la ele în timp ce plecară în grup. Lady Alexandra privi peste umăr o dată pentru a-i zâmbi.
Wes observă chipul nepotului său şi începu să clatine din cap.
- Mâine plecăm.
Trebuia să revină altă dată în căutarea atlasului. Era de preferat să facă voiajul de două ori decât să-şi petreacă timpul urmărindu-l ca un şoim pe Justin.
Ultimul lucru de cate avea nevoie era un scandal între nepotul său şi una dintre surorile lui Wessex. Ducele nu i-ar mai fi vândut niciodată atlasul.
-Nu! Justin îl prinse de braţ. Unchiule, te rog, nu! Tânărul îşi drese vocea. Tocmai mi-am dat cuvântul că voi juca în piesă.
- Nici nu ştii ce piesă este.
- Contează?
Wes îşi trecu mâna peste faţă. Patru tinere domnişoare foarte drăguţe, fără suficienţi domni care să primească rolurile. Sora lui, mama lui Justin, ar fi chemat imediat trăsura - sau sania, dacă era nevoie.
Dar, pe de altă parte, tinerele domnişoare erau clar din nobilime. Wes trebuia să-şi supravegheze nepotul, dar poate că asta avea să-l motiveze pe Justin să-şi îmbunătăţească manierele. Titlul de viconte de Newton îl transformase, până

la urmă, într-un burlac râvnit, deşi comportamentul lui posac nu o făcuse. Putea să fie o lecţie bună pentru băiat să vadă ce fel de comportament era pe placul tinerelor domnişoare decente.

Şi apoi îi trecu prin minte chipul doamnei Cavendish. Lady Alexandra o numise verişoara Viola. Deci nu era doar o simplă secretară. Părea să fie cea care le supraveghea.

Dacă mai stătea câteva zile, probabil avea să se apropie de ea, fiind singurii adulţi care supervizau această piesă...

Prea bine, zise el. Putem rămâne.capitolul 2

Viola îi aduse chiar ea cina ducesei văduve pe o tavă.

Ducesa era bolnavă la pat de câteva zile, dar în fiecare seară insista că a doua zi de dimineaţă avea să fie în picioare.

în seara aceea, Viola se rugă arzător ca de data aceasta să fie adevărat.

- Bună seara, Excelenţă.

Aşeză tava pe masa de lângă pat.

-Mulţumesc, Viola.

Vocea ducesei era răguşită din cauza tusei.

- Astăzi au sosit nişte oaspeţi. Viola aranja tava şi descoperi felurile de mâncare. Contele de Winterton şi nepotul său, vicontele de Newton. Lord Winterton avea întâlnire cu ducele.

- Oh, vai! Văduva tuşi, iar Viola îi întinse o ceaşcă de ceai fierbinte. Wessex nu va fi mulţumit că nu l-au găsit.

Nici Viola nu era prea mulţumită să aibă doi oaspeţi în plus de întreţinut.

-Am crezut că domnul Martin le-a scris pentru a anula vizita, dar probabil au plecat înainte ca scrisoarea să ajungă la ei.

Ducesa scoase un sunet plin de consternare.
- Regretabil.
Viola aduse tava în pat.
Văduva se sprijinea pe o grămadă de perne, părând mai bătrână decât de obicei. Chipul îi era palid, doar obrajii fiind îmbujoraţi din cauza febrei, şi ochii îi erau afundaţi şi sticloşi. Se îmbolnăvise cu câteva zile în urmă şi părea să fie mai rău.
- Doamnă, poate că ar trebui să trimitem după doctor...
Ducesa îi zâmbi obosită.
-Aşa zice şi Ellen, murmură ea, referindu-se la camerista ei. Să ştii că am văzut ce fac doctorii. Prefer să-mi asum riscul, chiar dacă am febră.
Viola se încruntă, îngrijorată.
- Da, doamnă, dar...
Ducesa se ridică un pic mai mult şi trase tava spre ea.
-Să ştii că n-am de gând să mor. Dacă mi-e mai rău şi speranţa se stinge, tu şi Ellen puteţi trimite după doctor, dar, atât timp cât am poftă de mâncare şi pot să dorm, am de gând să rezist cu curaj. Inspecta tava şi oftă. Tot budincă? Spune-i bucătăresei că data viitoare aş vrea ceva cu gust.

- Da, doamnă. Viola ezită. Cum ar trebui să procedez cu lorzii Winterton şi Newton?
Ducesa clipi.
-Ah, da. Bănuiesc că trebuie să rămână peste noapte.
Viola îşi umezi buzele.
- Excelenţă, ninge şi nu sunt semne că s-ar opri. Mâine s-ar putea ca drumurile să nu fie practicabile.
- Atunci trebuie să rămână până când drumurile vor fi practicabile. Ducesa îi aruncă o privire mustrătoare. Doar nu te-ai gândit la altceva?
Viola se îmbujoră. Le spusese deja domnilor că erau bine-veniţi să stea.
-Nu, nu. Doar mi-am făcut griji, gândindu-mă să nu le incomodeze pe Lady Serena şi pe prietenele ei.
Intuiţia obişnuită a femeii mai în vârstă se trezi.
- Domnii ăştia sunt cumva nişte indivizi chipeşi, stilaţi?
-Stilaţi? Oh, vai! Nu ştiu, se bâlbâi Viola. Dar... Lord Newton este destul de tânăr - bănuiesc că are aproape vârsta lui Lady Alexandra - şi este un domn chipeş.
-Oh, vai! Altă criză de tuse o zgudui pe ducesă, iar Viola se grăbi să aducă o

batistă curată. Şi Winterton? întrebă ducesa o clipă mai târziu, întin- zându-se după ceai. Spune-mi că este un domn serios, mai în vârstă şi capabil să-şi strunească nepotul.

- Hm... Viola se foi, imaginându-şi bărbatul respectiv. N-aş zice că este mult mai în vârstă...

Ducesa închise ochii şi se sprijini de perne.

- Există o Lady Winterton? Viola, trimite-o pe Ellen să aducă *Debrett's!*

Viola o chemă pe cameristă, care reveni Ia scurt timp cu un volum în care era înşirată toată aristocraţia din Anglia. îl răsfoi până la rubrica contelui de Winterton şi îi citi cu voce tare ducesei.

- Wesley Edward Fitzallen Morane, conte de Winterton, viconte de Desmond, baron de Lyle, născut pe 31 august 1784. I-a succedat tatălui său, Allen, defunctul conte, pe 12 martie 1810.

-Nici o contesă, zise ducesa cu un oftat. Şi este chipeş.

Viola deschise gura să protesteze că ea nu spusese niciodată asta, îşi dădu seama că era adevărat şi nu mai zise nimic.

Contele era un bărbat care atrăgea atenţia - cel puţin atenţia ei - cu părul negru şi ochii albaştri şi vioi pe un chip slab, bronzat. Părea un bărbat cutezător şi cu interese pasionale.

-Va trebui să-mi revin. Ducesa contrazise această afirmaţie hotărâtă cu un alt acces de tuse, iar Viola îi umplu din nou ceaşca de ceai fără să aştepte permisiunea.

Serena nu are cum să menţină ordinea. Chiar dacă aceşti doi domni ar fi întruchiparea demnităţii şi a decenţei, Sophronia i-ar corupe, transformându-i în cele mai mare canalii din Anglia într-o săptămână. Până dimineaţă, mă voi da jos din pat chiar dacă va trebui să fiu purtată pe o targă ca să o fac.

Viola se uită la ducesa văduvă, care era palidă, slăbită şi încă într-o stare febrilă, şi îşi dădu seama că nu avea cum să-şi revină până dimineaţă.

- Nu trebuie să vă riscaţi sănătatea, doamnă. Inspiră adânc şi continuă: Voi face tot ce pot ca să o ajut pe Lady Serena. Sunt sigură că noi două ne vom descurca.

- Da? Văduva ridică o mână pentru a-i opri protestul, chiar dacă Viola nu

comentă. îmi cunosc fetele. Mai ales Bridget poate să fie... încăpăţânată.
Şi Viola ştia asta. Piesa Lui Bridget începea să o îngrijoreze. Deşi ceruse de două ori, încă nu văzuse nici o pagină din ea, iar cerinţele ciudate ale lui Bridget deveneau îngrijorătoare.
O fantomă? Pene? Zise o rugăciune în gând, sperând că nu era pe cale să promită ceva ce nu putea face, ceea ce ar fi determinat-o pe ducesă să o concedieze, şi încuviinţă hotărâtă din cap.
- Desigur. Ţin tare mult la Lady Bridget şi am încredere că o pot îndruma.
- Bine, zise văduva cu îndoială în glas. Poate...
- Mă tem că nu prea avem de ales, adăugă Viola, în curând, drumurile vor fi impracticabile.
Verifícase dacă mai ningea chiar înainte de a aduce tava văduvei. Stratul de zăpadă avea zece centimetri şi încă ningea abundent.
John, lacheul, o informase că Hugh, grădina- rul-şef, prezisese că avea să fie multă zăpadă, bazân- du-se pe observaţiile sale legate de veverițele de la castelul Kingstag. Hugh pretindea că putea

prezice vremea după comportamentul animalelor.

Viola nu era convinsă de asta, dar, gândindu-se la norocul pe care îl avusese în ultimii ani, această furtună avea să fie un viscol epopeic care urma să încremenească tot Dorsetul.

Casa era plină de tinere domnişoare şi de domni - mulţi încă erau aşteptaţi să vină - care aveau să se plictisească şi să devină neliniştiţi dacă aveau să rămână captivi în interior timp de zile întregi.

Iar acum sosiseră nu unul, ci doi domni în plus, care în curând aveau să fie şi ei captivi în aceeaşi casă.

Ducele, care s-ar fi putut ocupa de domnii aflaţi în vizită, era plecat şi nu se aşteptau să revină prea curând.

Ducesa, care ar fi putut organiza activităţi care să le ţină ocupate pe tinerele domnişoare, era şi ea plecată.

Ducesa văduvă, care ar fi putut păstra ordinea şi eticheta doar prin forţa voinţei, avea să mai rămână la pat cel puţin câteva zile.

De la Lady Serena, gazda obişnuită în locul mamei ei, nu se prea puteau aştepta să-şi supravegheze prietenele care

fuseseră invitate pentru a o înveseli după ce inima îi fusese frântă de curând.
Şi asta însemna că Lady Sophronia, care adora haosul şi scandalul mai mult decât iubea viaţa, avea să fie stăpână.
Viola admitea că era singura persoană de la Kingstag cu oarece putere de a preveni şi hao- sul, şi scandalul. Se aşteptase ca absenţa ducesei să'i ofere o pauză de la muncă şi să aibă timp pentru ea.
Cu un oarecare regret, îşi dădu seama că, în loc să se bucure de nişte după-amiezi plăcute lângă foc cu o carte bună sau scriind scrisori, avea să urmărească atentă repetiţiile piesei lui Lady Bridget, la fel cum avea să fie cu ochii pe toţi invitaţii, mai ales pe tinerele domnişoare.
Inima îi tresări la inutilitatea acestui demers.
Poate că trebuia să fie cu ochii pe domni...
Apoi se îmbujoră când se gândi că trebuia să stea cu ochii pe Lord Winterton. Asta n-ar fi fost dificil. Mai greu ar fi fost să nu-l supravegheze. Dar nu părea genul care să le provoace probleme tinerelor domnişoare care aveau cam jumătate din vârsta lui. De fapt, tinerele domnişoare i-ar fi putut cauza lui probleme, se gândi Viola.

Lord Newton, în schimb, se uitase cu mare interes la Bridget.
Viola oftă.
- Cu puţin noroc, zăpada se va topi în câteva zile, iar domnii vor putea pleca - asta dacă Excelenţa Sa nu se întoarce până atunci. Între timp, sunt sigură că nu vor fi probleme. Voi fi atentă la tot grupul.
Văduva părea în continuare că se îndoia de asta, dar fu recunoscătoare.
- Dacă tu crezi că poţi păstra ordinea, atunci nu văd de ce m-aş alarma.
- Pot să o fac, îi promise ea ducesei cu mai multă încredere decât simţea. Vă dau cuvântul meu!
Înainte de cină, un servitor îl conduse pe Wes într-un mare salon oficial. Nu-l văzuse pe Justin de când sosiseră, dar auzise râsul nepotului său când se apropiase de uşile salonului. Din moment ce nu-l auzise pe Justin aşa de fericit de Luni întregi, curios şi alarmat, Wes iuţi pasul.
Ce putea să-i facă aşa de multă plăcere?
Imaginea din faţa ochilor lui era şi minunată, şi confuză. Justin era legat la ochi şi stătea pe un scaun în mijlocul câtorva tinere domnişoare. Avea un zâmbet larg.

Mai erau câţiva oameni în încăpere, privind spectacolul - unii amuzaţi, alţii dezaprobator. Principala preocupare a lui Wes era nepotul lui. Ce naiba?

- Bună seara, Lord Winterton, zise o femeie lângă el, iar Wes uită complet de Justin.

Făcu o plecăciune.

- Bună seara, doamnă Cavendish.

Ea zâmbi. în seara aceea, purta o rochie verde elegantă, ce se asorta cu ochii ei şi-i scotea în evidenţă frumoasa siluetă. El simţi un interes periculos când se uită în jos spre ea.

- Unele domnişoare l-au implorat pe Lord Newton să joace un joc cu ele.

- Pare să se distreze.

Justin spuse ceva, prea încet ca Wes să audă, dar un hohot de râs al grupului arătă că nepotul lui se simţea foarte bine în seara aceea.

- Foarte mult, adăugă el sec.

- Acesta este scopul oricărei gazde.

O spusese în glumă, dar Wes simţi o notă diferită în vocea ei. Tensiune? îngrijorare? Dumnezeule, ce făcuse Justin? Erau acolo doar de o oră.

- Pot să vă prezint celorlalţi invitaţi?

- Sunteţi foarte amabilă.

îi oferi braţul, în parte pentru că aşa cerea eticheta, dar mai mult din dorinţa de a o trage un pic mai aproape.

Ea clipi de parcă o uimise şi apoi puse mâna pe mâneca lui. Chiar şi acea presiune uşoară îl făcu să se înfioare uşor.

Wes inspiră adânc şi aproape că îl ameţi parfumul ei cu iz de rozmarin şi de lămâie. îl duse cu gândul la Italia, la soarele toscan fierbinte de deasupra vilei unde îşi petrecuse patru luni superbe în urmă cu câţiva ani.

O lăsă să-l conducă prin încăpere.

Wes se simţi clar mai în vârstă după ce îi cu- noscu pe Lady Serena, aşa-zisa gazdă, pe vicontele de Gosling şi pe domnul Jones, doi domni aflaţi în vizită, pe Lady Jane Rutledge, o vecină, şi pe un frate şi o soră pe nume Penworth, care se părea că erau veri din familia Cavendish.

Doamna Cavendish părea să fie apropiată de vârsta lui, iar Lady Sophronia, o rudă mult mai bătrână, dar toţi ceilalţi erau cam de vârsta lui Justin.

Acest lucru putea fi interpretat în două feluri. Pe de o parte, precum ceva avantajos, pentru că părea să fi dat exact peste genul de petrecere care putea să

scoată la iveala partea mai educată a lui Justin şi să-l încurajeze să se poarte într-un mod mai manierat.
Dar, pe de altă parte, însemna şi mai multă tentaţie pentru nepotul său pripit şi încăpăţânat şi deci un risc mai mare ca Justin să uite de sine şi să facă o prostie.
Wes simţi toţi cei unsprezece ani pe care îi avea peste vârsta lui Justin.
- Vă cer scuze din nou că v-am deranjat petrecerea, îi spuse el însoţitoarei lui, privind cum tinerii îşi continuau jocul. Obrajii ei aveau cea mai fascinantă nuanţă de roz.
-Vă rog, nu consideraţi asta un deranj! Sunt sigură că, dacă ducele ar fi aici, v-ar fi îndemnat să rămâneţi. Şi, trebuie să recunosc, sosirea dumneavoastră a fost foarte bine primită de tinerele domnişoare, mai ales de Lady Bridget.
- Da, pare foarte voioasă.
Pentru a-şi întări afirmaţia, fata despre care vorbeau scăpă un hobot de râs, ţinându-se de burtă când făcu asta.
-Bravo! strigă Lady Sophronia, stând pe o canapea în apropiere.
Wes îşi apropie capul de doamna Cavendish.
- Ce joc joacă? murmură el.

Parfumul puternic de lămâie îi distrăgea atenţia. Ar fi vrut să îl inspire pentru eternitate.

-Cred că este una dintre invenţiile lui Bridget. Avea o expresie de uşor regret. Nu sunt sigură că pot explica prea bine regulile sau dacă le pot explica vreun pic, dar ideea principală este că bărbatul orb - zise ea şi arătă spre Justin, care încă era legat la ochi şi zâmbea larg - primeşte câteva indicii şi trebuie să ghicească subiectul misterios.

-Cum câştigi?

-Ghicind cu cât mai puţine indicii. -Ah!

Wes se uită la nepotul lui. Era evident că Justin se simţea bine fiind în centrul unei asemenea atenţii.Stătea cu mâinile pe genunchi, cu coatele îndoite, lăţindu-şi cât de mult posibil umerii.
în timp ce Wes privea, Lady Alexandra veni la el şi-i puse palma pe obraz nepotului său. Justin tresări, dar zâmbetul lui se lărgi şi mai mult.
- Mersul cu sania, zise el, iar tinerele domnişoare izbucniră în aplauze şi chicoteli.
- Foarte bine, declară Bridget. Deşi ar trebui să vă scădem puncte după ce Alexandra a trişat.
- Nu am trişat, protestă sora ei. Mâinile mele sunt reci! Indiciul era rece!
Justin îşi dădu jos eşarfa de la ochi.
- A fost cel mai bun indiciu dintre toate, o asigură el pe o voce ciudat de groasă.
Alexandra zâmbi, iar Bridget îşi dădu ochii peste cap.
- Cine urmează? întrebă Alexandra şi se uită prin încăpere.
Cu siguranţă se jucau de multă vreme.
- Verişoara Viola!

- Nu, zise femeia de lângă Wes. Sub nici o formă!
-Aţi vorbit ca o adevărată însoţitoare, murmură el.
- Pentru că asta sunt, răspunse ea pe acelaşi ton. Poate că dumneavoastră ar trebui să jucaţi.

Nu o spusese cu voce tare, dar Lady Bridget auzi.-Oh, da! Vă rog, Lord Winterton! Tuturor ne-a venit rândul, dar mai avem un sfert de oră până la cină.

- Haide, unchiule! adăugă Justin cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Wes se uită la doamna Cavendish. Surprinsă, făcu ochii mari, dar îşi reveni repede.

-Nu o să doară, şopti ea cu un zâmbet trist. Dacă vă simţiţi aventuros.

Dumnezeule! Sângele îi urla în urechi. Zâmbetul captivant şi intim îl tulbură. Wes se auzi cum fu de acord înainte să apuce să se gândească mai bine.

- Dacă vă amuză... Nu rezistă şi se aplecă spre ea, adăugând o rugăminte şoptită: Dar trebuie să-mi spuneţi ce să fac.

Bridget veni în grabă şi puse eşarfa în mâinile doamnei Cavendish.

-O să ne asigurăm că de data asta alegem ceva inteligent, zise ea. Mersul cu sania? Putem alege ceva mai bun...

Traversă în grabă încăperea să stea alături de ceilalţi tineri.

Wes surprinse privirea veselă pe care Justin i-o aruncă. Apoi se întoarse spre doamna Cavendish.

- Ajutaţi-mă! şopti el.

Ea râse în timp ce traversau încăperea spre scaun.

- Nu este greu.

Wes se aşeză, iar ea ridică eşarfa, aşezând-o blând peste faţa lui. El închise ochii şi inspiră adânc în timp ce ea se mişca în spatele lui, trecându-şi degetele prin părul lui în timp ce îi înnoda eşarfa.

-Vă vor da indicii pentru cuvântul sau expresia la care s-au gândit, zise ea cu voce blândă şi aproape de urechea lui.

Imaginaţia lui Wes rătăci periculos, invocând alte căi în care ea să fie în spatele lui, cu buzele aproape de urechea lui şi mâinile în păr. Se întrebă dacă parfumul de lămâie venea de la părul sau de la pielea ei.

-Ghiciţi după fiecare indiciu, continuă doamna Cavendish. Lord Newton a avut nevoie de nouă indicii pentru a ajunge la răspunsul corect, cel mai bun din seara asta.

- Deci ca să câştig trebuie să ghicesc după opt indicii sau chiar mai puţine.

-Da.

Deşi acum nu mai vedea, el îşi dădea seama că ea zâmbea.

- Cu cât ghicitoarea este mai inteligentă sau mai ridicolă, cu atât mai bine.

-Ridicolă? întoarse capul spre vocea ei. La ce vă referiţi?

- Lady Bridget exagerează cu ridicolul, murmură ea.

Ar fi întrebat mai multe, dar o voce cârcotaşă se răsti:

-Viola! încetează să flirtezi cu Lord Winterton şi vino să stai lângă mine! Nu pot să aud ce spune toată lumea şi trebuie să-mi spui!

- Desigur, Lady Sophronia, răspunse doamna Cavendish. Succes! îi şopti ea.

Wes auzi foşnetul fustelor ei când se îndepărtă.

Să flirteze... Ar trebui să-i fie ruşine că gândea aşa, dar nu l-ar fi deranjat dacă doamna Cavendish ar fi flirtat cu el - legat la ochi sau altfel.

-Am hotărât, anunţă Bridget. Sunteţi gata, domnule?

Wes se gândi la zâmbetul afectat al lui Justin şi la zâmbetul trist al doamnei Cavendish, dar şi la cât de intens jucase crichet la şcoală. îşi flexă mâinile şi spuse ferm.

-Da.

Primul indiciu era Juirţi. Cu gândul la parfumul de lămâie şi de rozmarin al Violei Cavendish, zise „Italia", ceea ce atrase chicoteli şi un „Greşit!" apăsat din partea lui Bridget.

Al doilea indiciu era *foc*. Wes se gândi la asta până ce îşi aminti avertismentul de a fi spiritual, aşa că răspunse:

- Christopher Wren.

Wren refăcuse harta Londrei după marele incendiu. Dar inchizitorii lui doar chicotiră şi-i spuseră din nou că greşise.

Următorul indiciu fu un scărţâit îngrozitor, făcut chiar lângă urechea Lui, ca un pescăruş căruia i se smulgea coada.

Wes aproape că sări de pe scaun, dar râsul înfundat al lui Justin îl opri la timp. Se gândi o clipă, se hotărî să fie ridicol şi zise:

- Un profesor de istorie care a adormit peste pipă şi şi-a dat foc la robă.

Lady Bridget izbucni în râs, iar ceilalţi i se alăturară o clipă mai târziu.

-Mai bine, dar tot greşit, îi spuse Justin. Wes ar fi clipit dacă n-ar fi fost legat la ochi. în vocea nepotului lui se auzise aprobarea?

Al patrulea indiciu: o pală de vânt peste faţă. Se gândi bine şi zise:

- O pasăre Phoenix.

Urmă o clipă de tăcere, ceea ce îl făcu să spere, dar apoi cineva spuse:

- Incorect.

Al cincilea indiciu era Odiseu, ceea ce îi trezi interesul. Acum începu să se concentreze serios.

- Ciclopi, ghici el, doar ca să i se spună din nou că greşise.

Al şaselea indiciu nu veni imediat. Mintea lui Wes se gândea la tot ce auzise: hărţi, foc, Odiseu, vânt şi ţipete.

Bănuia că Justin propusese acest obiect misterios ca să-l încurce, iar acum era absolut hotărât să câştige.

Lui Wes îi plăcu faptul că auzi vocea doamnei Cavendish spunând ceva încet, fără îndoială lui Lady Sophronia.

Era idiot şi prostesc, dar îşi dorea să-şi smulgă eşarfa de la ochi - după ce avea să

câştige - şi să o vadă zâmbindu-i, surprinsă şi impresionată. Era secretara ducesei, puţin peste o servitoare, dar avea cei mai minunaţi ochi verzi, precum marea după furtună...

Era aşa de pierdut în contemplarea ochilor ei, încât fu complet şocat când simţi stropi de apă pe obraz. De fapt, chiar mulţi. Îi alunecară pe faţă şi îi udară lavaliera, apoi se auzi o exclamaţie de uimire când el ridică mâna să-şi şteargă faţa.

- Bridget! suspină o voce de femeie.

Se alesese praful de planul de a impresiona pe cineva. Dar apa îl făcu să se gândească la marea după furtună şi la hărţi ale oceanului, mai ales la cele medievale cu ilustraţii în fiecare colţ, aşa că spuse:

- Şarpe de mare.

Brusc, peste încăpere se lăsă tăcerea.

- Iar am greşit? întrebă el după o clipă.

- Hm... Nu, zise Justin, părând un pic încurcat. Ai ghicit.

-A fost foarte aproape oricum, zise Lady Bridget. Era monstru marin.

- Ar trebui să primesc un punct în plus pentru că am fost mai precis.

Wes îndepărtă eşarfa de la ochi şi-şi dădu seama că se uita direct la doamna Cavendish. Ea era aplecată spre Lady Sophronia, dar se uita la el, cu ochii mari şi buzele întredeschise. Privirile li se întâlniră şi zăboviră o clipă, apoi ea îşi întoarse privirea, iar obrajii i se colorară întro nuanţă pală de roz.

- Foarte bine, Lord Winterton. Lady Bridget înaintă şi-i oferi un prosop. L-aţi zdrobit pe Lord Newton şi aţi câştigat runda. Şi vă cer scuze că am aruncat cu un pic cam multă apă.

- Ţi-am zis că nici un băiat nu va fi mai inteligent decât un bărbat matur, zise Lady Sophronia, stând lângă Lady Cavendish. Nu ţi-am spus, Viola?

Răspunsul ei murmurat era prea jos ca el să-l audă şi, din păcate, veni chiar când majordomul intră ca să anunţe cina.

Lady Bridget o luă înainte.

-Ura! Mor de foame!

- Winterton, poţi să mă conduci, anunţă Lady Sophronia, ridicându-se de pe canapea.

Wes se supuse imediat ordinului, profitând de ocazia de a schimba o privire rapidă cu doamna

Cavendish. În ochii ei sclipea veselia. Iar când se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Lady Sophro- nia, fustele ei îi atinseră piciorul, trimiţându-i un fior pe şira spinării.

Dumnezeule, ce i se întâmpla? Wes încercă să se concentreze asupra doamnei mai în vârstă care îl ţinea de braţ.

Femeia le dădea indicaţii celorlalţi invitaţi, cuplându-i fără vreun discernământ. Îi spuse lui Justin, un viconte, să-i ofere braţul lui Lady Alexandra, în vreme ce Lady Serena fu însoţită de domnul Jones, care nu avea nici un titlu. Dar nimeni nu părea dispus să se certe cu ea şi intrară în salonul de luat cina.

Când îi trase scaunul lui Lady Sophronia, Wes cercetă masa, confirmându-şi bănuielile.

Sophronia nu-i spusese doamnei Cavendish de cine avea să fie însoţită. El sperase să fie aşa pentru că nu erau suficienţi domni prezenţi - erau doar cinci, cu tot cu el, în timp ce doamnele erau şapte dar se părea că doamna Cavendish nu avea să li se alăture la cină.

Ceea ce era inexplicabil de dezamăgitor.capitolul 3

în dimineaţa următoare, Wes era hotărât să vadă dacă ducele de Wessex deţinea atlasul pe care îl do- **Tea el.**

în mod logic, cel mai probabil loc era biblioteca. Iar în acel moment al dimineţii ar fi trebuit să o poată explora singur şi în linişte.

Wes avea vaga idee că doamnele nu ieşeau niciodată din dormitoarele lor înainte de prânz şi, judecând după tăcerea din aripa în care el şi Justin fuseseră instalaţi, nici nepotul lui. Excelent!

După un mic dejun rapid în salon - fără vreun alt invitat, dar cu destule feluri de mâncare aranjate cât să hrănească un regiment -, îi ceru majordomului să-i dea indicaţii.

Biblioteca Kingstag se afla la parter, în spatele casei. Era o încăpere lungă, îngustă şi elegantă, cu ferestre înalte prin care se vedea zăpada deasă ce tot cădea dincolo de geam. La fiecare capăt al bibliotecii, focul ardea în şemineu şi erau aranjate din loc în loc scaune şi canapele confortabile.

La capătul îndepărtat al încăperii se afla o pereche de globuri mari în spatele unei canapele care îi atraseră imediat atenţia. îşi spuse că avea să le analizeze într-un moment mai potrivit.

Pentru că, din nefericire, încăperea nu era goală şi tăcută. Erau deja destule persoane acolo.

Pe canapeaua din faţa acelor globuri stătea Lady Alexandra, zâmbind şi râzând cu una dintre tinerele domnişoare despre care Wes îşi aducea vag aminte din seara trecută, şi - spre surprinderea lui - Justin, care nu se trezise de bunăvoie înainte de ora 10.00 în nici o dimineaţă de când plecaseră din Hampshire. în acea zi, nepotul lui părea chiar mulţumit să fie treaz, îmbrăcat elegant şi proaspăt bărbierit şi concurând pentru atenţia domnişoarelor cu alt tânăr dandy.

Lângă uşa unde stătea Wes se plimba Lady Bridget, fluturând din mâini în timp ce vorbea cu doamna Cavendish, aşezată pe un scaun în faţa ferestrelor şi studiind nişte pagini pe care le ţinea în mână.

Nimeni nu ridică privirea când intră el. Wes se opri, nehotărât. Să se retragă în tăcere şi să revină mai târziu, când putea

să examineze pe îndelete orice atlas din încăpere? Sau să rămână şi să afle ce anume adusese pe chipul doamnei Cavendish acea mică încruntătură fermecătoare?

-Bridget, nu are sens, zise doamna Cavendish. Ai scris replici pentru o *lebădă.*

-Arta trebuie să urmeze ce spune logica? Eu zic că nw, declară Lady Bridget. Ar trebui să-ţi transpună sufletul.

- Evident, murmură cealaltă femeie. Dar povestea trebuie să aibă o oarecare logică...

- Viola, este o farsă! Nu e nevoie să aibă logică.

Expresia de pe chipul doamnei Cavendish - perplexă, frustrată şi amuzată în acelaşi timp - îl făcu pe Wes să schiţeze un zâmbet. De fapt, chiar râse, scoţând un hohot oprit în gât, care o făcu pe doamnă să se uite la el cu ochii ei verzi mari şi surprinşi, încercă să mascheze râsetul cu o tuse, apoi se lovi în piept.

- Mă scuzaţi, zise el.

- Bună dimineaţa, milord.

Doamna Cavendish se ridică în picioare şi-i înmă- nă paginile lui Lady Bridget cu o expresie grăitoare.

Tânăra domnişoară le duse la birou şi începu să scrie, mâzgălind o replică lungă. Poate că lebăda îşi pierduse rolul.

- Căutaţi pe cineva?

„Pe tine." Gândul neaşteptat îl luă prin surprindere, aşa că Wes tuşi din nou, un pic cam prea tare.

-Nu, zise el. Căutam biblioteca.

Ea zâmbi.

-Aţi descoperit-o! La fel ca mare parte din ceilalţi invitaţi. Lady Bridget lucrează la piesa ei.

- Farsă, şopti fata.

Doamna Cavendish închise ochii preţ de o clipă.

-Căutaţi ceva în mod deosebit?

- iiu... O carte, zise el, nereuşind să găsească ceva mai inteligent de zis.

Ea se uită răbdătoare la el. Oricine căuta biblioteca ar fi vrut în mod normal o carte.

- Desigur. Ceva în mod special?

- Nu, doar o să mă uit. Nu mă băgaţi în seamă, zise el iute.

Se îndreptă spre cea mai apropiată etajeră şi se încruntă gânditor la ea.

- Eu nu zic că piesa trebuie să fie un exemplu de logică şi de isteţime, dar până şi o farsă are o oarecare logică.

Doamna Cavendish reveni la conversaţia ei cu Lady Bridget cu o voce joasă, dar încă percepută de urechile alerte ale lui Wes.

- Scena asta are sens! Vezi, piratul soseşte şi găseşte lebăda cu inima frântă din pricina unei fete nemăritate şi singuratice, ceea ce-i trezeşte propriile sentimente pentru ea.
- Dar în pagina următoare ai o fantomă ce vine să transmită o profeţie.
- Şi asta are sens. Este fantomă pentru că s-a înecat într-o inundaţie. Cum avem un pirat şi o lebădă, o inundaţie i-ar afecta pe amândoi.

Wes se inecă din nou pentru că râse, încercând să mascheze iarăşi cu o tuse. Tocmai îşi imagina chinul prin care trecea doamna Cavendish.

Domnişoarele din spatele lui tăcură. îşi dădu seama că se holba la o selecţie de cărţi despre creşterea oilor, despre care nu ştia nimic şi despre care nu îi păsa, aşa că se duse la următoarea etajeră.

Ele îşi reluară şi mai încet conversaţia.

- Dar, Bridget, profeţia este despre cine se va căsători cu prinţul. Unde este prinţul?
Se auzi un oftat adânc, probabil al lui Lady Bridget.
-Viola, trebuie să existe un prinţ!
- De ce?
- Nu ştiu, încă n-am scris acea parte!
De data asta, tuşi aşa de puternic pentru a-şi ascunde amuzamentul, încât se simţi ameţit. Ar fi meritat să leşine în faţa tuturor pentru că trăgea cu urechea.
Justin se uita urât la el indignat şi sceptic. Până când Wes îşi scoase batista pentru a-şi şterge ochii care îl usturau, doamna Cavendish fu lângă el.
- Voi chema servitoarele să şteargă praful, zise ea. Vă cer scuze, milord, nu ştiam că este aşa de neplăcut aici.
-Nicidecum, hârâi el cu buzele uscate.
Era prins în propria capcană.
- Atunci daţi-mi voie să cer o ceaşcă de ceai pentru dumneavoastră, sugeră ea. Aş putea s-o trimit în camera dumneavoastră, dacă doriţi.
- Da, unchiule, cred că este o idee bună, interveni Justin din partea cealaltă a încăperii. Trebuie să ai grijă de sănătatea

ta după lunga noastră călătorie spre castel.

Wes îl săgetă cu privirea în timp ce-şi băga batista la loc în buzunar. Să aibă grijă de *sănătatea* lui, într-adevăr, de parcă era un bătrân firav. Poate că păruse dement, dar nu era firav.

- Complet inutil, doamnă Cavendish. Tot ce-mi trebuie este nişte aer proaspăt. Poate că mă voi plimba prin grădină.
- Să ştiţi că afară ninge, interveni Lady Brid- get. Din abundenţă. Probabil uşile sunt îngheţate. Ceaiul în salonul de dimineaţa ar fi mult mai confortabil.
- Serena şi domnul Jones sunt acolo, zise Lady Alexandra.

Bridget înălţă capul.

- Certându-se?

Sora ei păru surprinsă.

-Nu, prostuţo, de ce s-ar certa? Serena îl dispreţuieşte. Cred că repetă replicile pentru piesa ta ridicolă.

- Farsă, o corectă Bridget.
- O lebădă vorbitoare este ridicolă. Tânărul de lângă ea ridică din sprâncene, iar ea îi zâmbi încordată. Da, Lord Gosling, ştiu că dumneavoastră interpretaţi lebăda. Sunt sigură că veţi

face tot ce puteţi, dar trebuie să recunoaşteţi că este ridicol.
-Absolut deloc, declară Lord Gosling, executând o plecăciune galantă spre Lady Bridget. Toţi marii actori au interpretat lebede. Sper să ofer o interpretare de primă clasă.
Lady Alexandra şi fata de lângă ea izbucniră în râs. Gura lui Bridget se subţie.
- Alexa, pentru tine voi scrie ceva şi mai bun.
Cealaltă fată îşi dădu ochii peste cap spre Justin,
care râse cu îngăduinţă.
Wes înţelegea prea bine ce se petrecea: Lady Alexandra era încântătoare, iar competiţia întotdeauna stârnea spiritul unui bărbat. încercă să-i arunce lui Justin o privire de avertizare, dar nepotul lui îi evită în mod deliberat privirea.
- Cu toţii primim roluri speciale, Lady Bridget? Mi-ar plăcea să fiu prinţ, zise Justin.
Justin îşi întinse lejer un picior la baza globului de lângă canapeaua lui Lady Alexandra şi îşi sprijini cotul pe genunchi. Wes se încruntă când îi văzu poziţia stilată.

- Depinde. Privirea ei se îndreptă spre Wes. Lord Winteron, ce fel de personaj aţi dori să fiţi?

- Eu? întrebă el uimit.Da, mă gândeam să adaug un rege mai în vârstă, cam ca regele Lear. Bănuiesc că va trebui să moară pentru ca fiul său, prinţul, să devină rege. Vă convine? Cum aţi vrea să muriţi?

Justin pufni în râs.

Lady Alexandra zâmbi, iar cealaltă tânără domnişoară chicoti.

- *Bridget!* exclamă doamna Cavendish. Milord, poate doriţi să vedeţi casa?

Ar fi trebuit să rămână să-şi supravegheze nepotul. Murea de curiozitate să caute prin etajere atlasul Desnos. Nu voia să plece după toate jignirile la adresa vârstei şi sănătăţii lui fără să protesteze sau fără ca măcar să dea vreun semn de vigoare. Dar se uită în ochii disperaţi ai doamnei Cavendish şi zise:

- Mulţumesc, mi-ar plăcea tare mult.

- Sper că te vei simţi mai bine, unchiule, zise Justin când Wes o urmă spre uşă.

- Să beţi nişte ceai, adăugă Lady Alexandra. Bucătăreasa face nişte prăjituri de ceai delicioase.

- Şi să staţi înăuntru! zise Lady Bridget chiar când doamna Cavendish închidea uşa în urma lor cu o mică bufnitură.

Viola oftă adânc şi îşi rezemă fruntea de uşă preţ de o clipă. Coridorul era liniştit şi răcoros, deşi poate doar ei i se părea aşa. Ce le apucase pe Alexandra şi pe Bridget? Nu conta - ştia foarte bine asta.

Lord Gosling era chipeş şi avea cele mai bune maniere pe care le văzuse vreodată. Viola bănuia că ducesa văduvă îl invitase pe tânărul viconte În eventualitatea în care Serena şi Frye nu treceau peste despărţirea lor, dar Alexandra părea să fi luat problema în propriile mâini.

Iar dacă îl adăuga pe chipeşul viconte de Newton, lucrurile puteau deveni chiar periculoase. Viola spera cu evlavie că toţi ceilalţi tineri aveau să li se alăture în curând, iar subtilul aer competitiv dintre cei doi domni avea să se destindă.

între timp, trebuia să se ocupe de contele de Winterton, care tocmai fusese insultat şi practic i se ceruse să plece din bibliotecă. Pregătindu-se, se întoarse cu faţa spre el.

Era îndreptăţit să fie foarte supărat, dar el zâmbea, iar când li se întâlniră ochii, el începu să râdă. Uşurată, râse şi Viola.

- îmi pare rău, începu ea, încercând să-şi recapete demnitatea, dar contele flutură o mână.

Că sunteţi un adult raţional într-o cameră plină de tineri necugetaţi? Vă asigur că oferta cu turul n-ar fi putut veni într-un moment mai oportun. El făcu o grimasă. Simţeam cum îmbătrânesc şi mă scufund în senilitate. în câteva momente aş fi fost surghiunit într-un colţ ca să moţăi cu o bonetă pe cap, îngrijit de o infirmieră.K;t râse. Nu se putea gândi la nimeni mai nepotrivit decât Lord Winterton ca să moţăie într-un colţ şi să aibă nevoie de o infirmieră. în acea zi, era şi mai chipeş decât înainte, dacă aşa ceva era posibil, cu ochii lui albaştri dansând veseli.

-Tinerele domnişoare sunt uneori un pic cam înflăcărate.

Winterton afişă o expresie tragică.

- Bănuiesc că am uitat cum este să fii tânăr şi plin de viaţă.

- Pare foarte obositor, răspunse ea pe acelaşi ton serios.

El zâmbi drept răspuns şi, ca un ticălos, chiar îi făcu cu ochiul.

- Poate pentru cei din jurul lor.

Viola râse iarăşi fără să vrea. Era uimită de comportamentul tinerelor ei verişoare şi se simţea foarte uşurată că, până la urmă, contele nu se supărase prea

tare pe ele. Ar fi trebuit să îşi dea seama
că Lord Winterton, care părea să fie un
bărbat inteligent şi educat, urma să caute
biblioteca după ce avea să fie închis în
casă din cauza ninsorii ce nu se mai **opTea.**

- A doua zi avea să-i izgonească pe toţi din încăpere. Poate că Bridget, rămasă să-şi scrie piesa fără incitarea vicleană a surorii ei, avea să dea dovadă de o oarecare logică sau măcar să se grăbească şi să termine piesa aceea stupidă.Dacă doriţi o anumită carte, voi cere unui servitor să se avânte în cameră şi să vi-o aducă, zise ea. Biblioteca Kingstag este excepţională, sunt sigură că vă poate oferi ceva să vă convină.
Winterton o privi cu ochii aceia albaştri un moment îndelungat.
- Prefer un tur al casei, cum aţi sugerat. Dacă nu vă deranjează.
-Oh! făcu Viola surprinsă. Ea oferise turul din disperare, ca să scape înainte ca Bridget să spună ori să facă un gest chiar ofensiv. Bineînţeles că nu, spuse ea. Gesticulă cu un braţ. Pornim?
El păşi alături de ea, cu mâinile prinse la spate.
Viola încercă să ignore neliniştea ce o cuprindea. În cei doi ani de când era acolo, oferise multe tururi - ducele şi ducesa aveau mereu invitaţi.
Acum nu ar fi trebuit să fie diferit, dar era.
-Cele mai vechi părţi ale castelului datează din secolul al XV-lea, începu ea.

Primul duce a primit pământul pentru serviciul adus Coroanei. La vremea respectivă, era un domn destul de în vârstă, dar nepotul său, al doilea duce, a construit partea centrală a castelului.

- Familia Cavendish este în Dorset de mult timp.

- Da. Viola deschise uşa la care ajunseră. Această aripă a castelului este destul de nouă, a fost adăugată cu doar cincizeci de ani în urmă şi deci este destul de modernă. Aici se află salonul de biliard. Unii dintre tinerii domni şi-au făcut obiceiul să joace în fiecare seară.

- O încăpere frumoasă, zise contele pe un ton aprobator, studiind masa sculptată din mahon.

Era o cameră foarte masculină, cu obiecte de cea mai înaltă calitate.

Viola îşi aminti prima ei reacţie când îşi dăduse seama că în castel se afla o încăpere dedicată unui singur joc - un joc pe care nimeni din familie nu-l prea juca - şi închise încet uşa.

- Am observat că şi dumneavoastră purtaţi numele Cavendish, remarcă Winterton în timp ce merseră mai departe.

Umerii i se încordară involuntar. Era obişnuită cu aceasta întrebare, dar el

trebuia să afle răspunsul. Nu era prima rudă săracă primită într-o familie, dar tot durea că i se amintea - chiar şi fără intenţie - că fusese cândva stăpâna propriei case, nu servitoare în casa altcuiva.

- Da. De fapt, defunctul meu soţ a fost văr cu Excelenţii Sa. îşi coborî .vocea şi zâmbi trist. Un văr foarte ¡miepdrtat, nici pe departe la fel de grandios.

-Ah, nu... Eu n-am vrut să... El făcu o grimasă, afişând un zâmbet strâmb care o facu să-i zâmbească şi ea. Mă gândeam cât de greu îmi este să vorbesc cu nepotul meu şi mă întrebam dacă aveţi vreo sugestie din moment ce păreţi a fi într-o situaţie similară.

Adică să daţi sfaturi şi să vă înţelegeţi cu rudele mai tinere.

- Oh! Ea flutură scurt din mână, jenată, dar şi mulţumită. Aş vrea să pot răspunde afirmativ, dar nu este deloc Ia fel. Eu şi tinerele domnişoare suntem doar rude îndepărtate şi, pe bună dreptate, ele caută să primească sfaturi de la ducesa văduvă sau chiar de la ducesă.

- Dar nu-şi doresc făţiş să ieşiţi din cameră, sub- linie el. Cel puţin nu auziţi asta.

Viola râse.

- Poate pentru că eu nu am o autoritate reală asupra lor. Sunt complet neajutorată când vreau să le stric orice planuri sau comploturi ar avea în minte.

Contele îşi înclină gânditor capul.

- Poate că aşa este. Pe de altă parte, Newton a devenit viconte doar de câteva luni. Are nevoie disperată de sfaturi, indiferent dacă recunoaşte sau nu.

- Eu am observat demult că, deseori, cu cât cineva are mai disperată nevoie de îndrumare, cu atât este mai bine să aşteptăm ca acea persoana să ceară asta. Stăruind să accepte gândurile şi ideile dumneavoastră excelente, nu-l faceţi decât să fie mai încăpăţânat, ca să zic aşa, şi să-l întoarceţi împotriva a orice spuneţi.

- înţeleg. El se uită apreciativ la ea. Şi dumneavoastră staţi deoparte şi vă uitaţi cum fac lucruri de mântuială?

Viola zâmbi. De parcă ar fi avut vreo şansă când venea vorba de Serena, Alexandra şi Bridget.

- Am descoperit că reuşesc să-mi ţin gura dacă mă gândesc la lucrurile pe care le-am făcut şi le-am zis când aveam vârsta lor. De obicei, îmi reprimă dezaprobarea justificată.

- Dumnezeule! murmură el cu o expresie jalnică. Buzele i se strâmbară când se uită la ea. Ar fi lucrul potrivit. Viola ar fi putut rămâne acolo toată ziua zâm- bindu-i. Dându-şi seama de asta, ea clipi şi îşi feri privirea. „Nu te familiariza prea mult cu un conte!", îşi spuse ea. Apoi deschise uşile duble şi mari ale galeriei.
- Galeria oficială. Aici sunt portretele tuturor ducilor şi duceselor şi multe alte portrete de familie şi amintiri. Vreţi să vedeţi?

El înclină capul, aşa că ea îl conduse în încăperea lungă şi îngustă şi deschise o parte dintre obloane pentru a pătrunde lumina.

Fără îndoială, şi el avea o încăpere similară în reşedinţa familiei lui, dar păru interesat. în cele mai bune circumstanţe, era o cameră dramatică, una care reflecta averea şi puterea concentrată în persoana ducelui de Wessex de peste 400 de ani. în acea zi, era cenuşie şi slab luminată, zăpada acoperind ferestrele înalte. Viola se întoarse la uşă în timp ce Winterton parcurse galeria. Nu voia să petreacă mult timp în camera friguroasă - acolo nu fusese făcut focul dar o parte perversă din

ea profită de ocazia de a-l studia făţiş pe conte.
Nu era drept ca un bărbat să fie aşa de chipeş. Lord Gosling era un tânăr frumos, iar contele de Winterton era un bărbat fermecător în floarea vârstei.
în acea zi, părul lui negru cădea în valuri neascultătoare, ondulându-se peste frunte ca la o statuie clasică. Se opri în faţa unui portret, ridicând bărbia pentru a-l studia, iar Viola îi privi liniile profilului. Nasul era drept, dar nu lat, iar maxilarul era ferm.
El se întoarse pentru a-şi continua plimbarea prin cameră şi privirea ei alunecă mai jos, spre umerii lui laţi, acoperiţi de o haină albastră. Mâinile, încă prinse la spate, erau elegante, cu degete lungi şi puternice. Viola îşi smulse privirea, dar nu înainte de a observa că şi spatele lui avea o formă perfectă.
Ea îşi fixă privirea pe o vază aşezată pe o poliţă şi rămase cu ochii acolo în timp ce paşii lui răsunau încet prin încăperea goală. „Nu-i face ochi dulci unui conte!", se mustră. Ce o apucase?
- Un adevărat muzeu al istoriei Cavendish.
Lord Winterton reveni lângă ea.
Viola zâmbi.

- Da. Ducesa văduvă este deosebit de interesată să-l menţină.
- Doamna de deasupra şemineului. îmi place.

Se întoarse spre portretul cu pricina, iar atenţia Violei se îndreptă iarăşi spre buzele lui senzuale, după care îşi îndepărtă privirea.

- Da. Domnişoara Alice Penworth. A fost pictat cu puţin înainte de căsătoria ei. în tablou, ducesa văduvă era tânără şi frumoasă, strălucind de iubire şi fericire. Nu era un secret că mariajul ei cu defunctul duce fusese unul din dragoste, mariaj ce se terminase tragic în urmă cu şaptesprezece ani prin moartea subită a ducelui, când Bridget era copil.
- Fiica ei cea mică îi seamănă.

Viola încuviinţă din cap.

-Toate tinerele domnişoare îi seamănă până la un anumit punct. Au culoarea tatălui lor. însă Excelenţa Sa seamănă foarte mult cu tatăl lui.

- Da? Studie pereţii. Care este?

Ea îl privi surprinsă. Portretul defunctului duce era aproape identic cu actualul duce. Wessex era copia tatălui său, de la ochii

adânciţi la chipul sever, înălţime şi constituţie.
-Acolo!
Indică spre portretul dintre ferestre, în diagonală faţă de cel al văduvei. Aranjamentul şi chipurile din tablouri făceau să pară că fostul duce şi soţia lui se priveau unul pe celălalt cu adoraţie din partea cealaltă a camerei.
- Desigur. Winterton se opri în faţa portretului. Spuneţi că seamănă foarte mult cu Wessex?
Ea îl urmă lent.
- Identic. Ezită. Deci nu-l cunoaşteţi pe Excelenţa Sa?
Presupusese că era un prieten destul de apropiat, fiindcă ducele îl invitase la Kingstag de Crăciun. Wessex era devotat celor din familie şi avea grijă să petreacă timp alături de ei. Ducesa văduvă fusese cea care planificase petrecerea, iar asta doar din cauza inimii frânte recent a Serenei.
- Nu chiar, nu, zise contele. Părea absorbit de tablou. înţeleg că este un bărbat sever.
Oh, Cerule! Lăsase în castel un străin? Contele pretindea că avea o întâlnire, dar nu-i oferise nici o dovadă, iar Viola nu

auzise nimic despre vizita lui de la domnul Martin, care de obicei o ţinea la curent cu asemenea lucruri.
Ducele şi ducesa preferau ca indicaţiilor lor să fie respectate întocmai. îşi îndreptă spatele şi zise:
- Bănuiesc că va trebui să vă formaţi propria opinie.
- Corespondenţa noastră a fost cordială, zise el. Şi zvonurile pe care le-am auzit îl zugrăvesc ca un individ pasional, romantic.
Probabil zvonurile erau legate de modul în care se căsătorise ducele. înainte să-şi cunoască ducesa, Wessex fusese logodit cu altă femeie - domnişoara
Helen Gray, acum doamna Blair. Acea nuntă fusese anulată în ultimul moment, apoi în câteva zile ducele se căsătorise cu Cleo, iar domnişoara Gray se căsătorise cu domnul Blair.
Viola auzise multe variante ale poveştii de la fetele Cavendish, dar nu era prea sigură cât de adevărate erau. Bridget declarase că fratele ei se îndrăgostise la prima vedere de sora logodnicei lui şi suferise până când lui Helen i se făcuse milă de el şi pusese capăt logodnei.

Serena credea că surorile se înţeleseseră până la urmă între ele, hotărând care să devină ducesă, cu toate îndatoririle şi responsabilităţile, şi care să-l ia de bărbat pe James Blair, care era un mare favorit al fetelor.

Alexandra pretindea că domnul Blair îl provocase pe duce la duel pentru domnişoara Gray, de care era îndrăgostit în secret de ani întregi, iar ducele se dăduse la o parte pentru că el era îndrăgostit în secret de Cleo.

Totul părea foarte melodramatic şi foarte diferit de ducele rezervat şi practic pe care îl ştia ea. Bănuia că iniţial fusese o căsătorie aranjată între Wessex şi Helen Gray şi, când avuseseră ocazia să se cunoască unul pe celălalt, îşi dăduseră seama cât de nefericită ar fi fost căsnicia lor, un dezastru evitat la momentul potrivit. Viola îi văzuse de multe ori pe Wessex şi pe doamna Blair împreună şi, Jupă părerea ei, nu exista nici o şansă ca vreunul dintre ei să fi crezut că erau potriviţi unul pen- tru celălalt.

Pe de altă parte, aproape că auzea pasiunea vi- luând între Wessex şi ducesa lui, iar soţii Blair erau imaginea fericirii.

Orice se întâmplase, cu siguranţă se terminase cu bine pentru toţi.
Asta nu însemna că i-ar fi povestit vreodată aşa ceva contelui de Winterton.
-Va trebui să judecaţi singur, zise ea din nou. „De s-ar întoarce mai repede ducele şi ducesa!", îşi dori ea în gând. Acum doriţi să vedeţi restul casei?
Contelui nu-i scăpă răceala din tonul ei. Se întoarse spre ea, cu ochii albaştri mai luminoşi ca niciodată, şi zâmbi călduros, de parcă voia să o liniştească.

- Foarte mult, doamnă Cavendish.capitolul 4

Wes coborî la cină, fiind mai curios cu privire la doamna Cavendish decât la locul unde se afla atlasul Desnos.

Turul casei fusese întrerupt când un servitor venise să o informeze pe doamna Cavendish că ducesa văduvă dorea să o vadă. După îngrijorarea apărută pe chipul ei preţ de o clipă, Wes ghicise că gazda lui absentă supraveghea lucrurile de la distanţă. Dar însoţitoarea lui se scuzase, iar el nu o mai văzuse tot restul zilei. Rămase singur să se distreze şi încercă să-şi îndrepte gândurile spre Desnos. După o întârziere calculată, se întoarse în bibliotecă. De data asta, doar Lady Bridget se afla în încăpere, umblând şi mormăind singură. Se opri dintr-odată când el intră.

- Mă scuzaţi, zise Wes cu o mică plecăciune. Doamna Cavendish a fost chemată, iar eu speram să găsesc o carte să citesc.

Tânăra domnişoară îşi strânse buzele, dar făcu o reverenţă.

- Desigur. Eu oricum voiam să mă duc în salon. Intraţi, domnule, şi luaţi orice carte vă place.

Se duse la birou, îşi adună hârtiile şi plecă.
Wes se dădu la o parte când ea trecu pe lângă el. Nu-şi dorise să o gonească, dar nu avea de gând să protesteze că era lăsat singur în bibliotecă o vreme. Se îndreptă direct spre globuri, presupunând că toate cărţile de călătorie se aflau acolo.
După o oră de cercetat, nu găsi atlasul Desnos, nici vTeun atlas care să fie confundat cu acesta. Stătea şi bătea darabana pe birou, dorindu-şi să o poată întreba pe doamna Cavendish. Părea să ştie tot ce se petrecea în casă.
Şi, cu toate astea, se îndoia că ea avea să îi spună, chiar dacă ştia cu exactitate unde se afla atlasul Desnos.
Fusese fascinat de ea şi simţise o dorinţă nejustificată de a face turul castelului Kingstag când ea se oferise. Dar nu-i scăpase răceala ei după ce îi dezvăluise că nu-l cunoştea personal pe ducele de Wessex. Nu era doar angajata ducelui, era şi ruda lui. Era văduva unui văr îndepărtat, singuratic, după spusele ei, dar cu siguranţă trata cu seriozitate legăturile cu familia.

Avea şi Wes rude îndepărtate care apelau la el pentru ajutor. Bănuia că pe unii îi angajase. Fusese departe de Winterbury Hali aşa de mult, încât nu era complet sigur. *Era* sigur că nici unul dintre ei nu făcea parte din gospodăria lui personală şi era destul de sigur că nici una dintre rudele lui nu era la fel de atrăgătoare cum era ea.

Dar doamna Cavendish era membră a familiei de aici. Trăsese cu urechea la conversaţia ei cu Lady Bridget din amuzament, dar şi din invidie. Discuţiile lui cu Justin nu erau niciodată aşa de afectuoase sau aşa de... liniştite. Wes îi ceruse doamnei Cavendish ajutorul mai mult din curiozitate.

Nu se gândi prea mult la celelalte motive pe care le avea pentru a o căuta. Când ajunse la salonul unde invitaţii se adunaseră înainte de cină, Justin îi aruncă o privire aspră. Wes îl ignoră. Doamna Cavendish era angajata într-o conversaţie, aşa că el se îndreptă spre grupul de tineri, aşteptând să treacă timpul, iar când făcu asta, altă doamnă îi atrase atenţia.

- Bună seara, doamnă.

Se înclină în faţa lui Lady Sophronia. Ea îl privi de sus în jos.
Winterton! Era şi cazul. Puteţi lua loc lângă mine - toţi bărbaţii chipeşi o fac.Amuzat, el se aşeză pe canapea lângă ea. Lady Sophronia era minionă şi probabil avea peste 90 de ani, dar părul îi era aranjat minuţios şi vopsit într-o nuanţă nefirească de roşu. Spre deosebire de multe doamne în vârstă care se agăţau de moda din tinereţea lor, ea purta o rochie modernă, însă cu cea mai neobişnuită capă pe umeri.
Ea observă că îi privea capa.
- Vidră, mărturisi ea, mângâind-o cu blândeţe. Un cadou de la al doilea logodnic. Era un bărbat deosebit - rus şi foarte viril.
Wes clipi.
- într-adevăr.
-Aţi fost în Rusia? Femeia încuviinţă din cap spre Alexandra, care se întreţinea cu Justin şi cu alţi tineri lângă ferestre. Alexandra mi-a spus că aţi călătorit destul de mult.
-Am fost în Rusia, doamnă, deşi doar o dată şi nu pentru mult timp. Prefer clima

mai caldă decât cea din Anglia, nu mai rece.
Ea pufni în râs.
- De data asta aţi ratat-o! N-a mai fost atâta zăpadă la Kingstag de câteva decenii. Iar eu ar trebui să ştiu, fiindcă am trecut prin vreo şapte.
- Chiar aşa? zise el cu admiraţie. înseamnă că ştiţi tot ce-i de ştiut despre castel.
Privirea ei deveni tăioasă.
- Mai mult ca sigur. Ce v-a stârnit curiozitatea?
Privi fără să vrea spre doamna Cavendish.

Vorbea cu cea mai mare dintre fetele Cavendish, Lady Serena

.-Nimic în mod special, zise el absent. Astăzi, doamna Cavendish a fost foarte amabilă şi mi-a făcut un tur al casei.

- Da? Viola este o fată bună. Lady Sophronia încuviinţă din cap. Ghinionistă, desigur, dar este de treabă. îmi place de ea.

- Ghinionistă?

Wes încercă să pară doar vag interesat, chiar dacă se tensionase şi era cumva îngrijorat. Sophronia o spusese doar pentru că era văduvă? Obligată să muncească pentru un salariu? Ce ghinion avusese Viola Cavendish?

Doamna mai în vârstă clătină din cap şi dădu din deget la el.

- Nu-i treaba mea să vă povestesc viaţa ei. Dacă vreţi să aflaţi, va trebui să o întrebaţi pe ea.

Wes se aşeză un pic mai drept.

- Lady Sophronia, n-am vrut să jignesc...

Ea izbucni în râs.

-Nu, desigur că nu! Nu puteţi să vă luaţi ochii de la ea. Poate că sunt bătrână, dar nu sunt oarbă. Este o fată frumuşică... Făcu o pauză, înclină capul într-o parte gânditoare şi ridică uşor din umeri. Nu mai e fată, bănuiesc, dar cu siguranţă e suficient de tânără să facă anumite

nebunii. Mă rog, vă pot spune asta: soţul ei, James, un băiat de treabă, dar fără bani - şi nu prea merită să te măriţi cu un bărbat fără bani -, a fost văr de-al treilea cu Wessex. Stră-străbunicul lor mi-a fost unchi şi cea mai plictisitoare persoană cunoscută vreodată. Era calvinist şi, drept consecinţă, n-a cheltuit un ban pe ceva frivol în viaţa lui. Ce pierdere! Femeia clătină din cap, părând iritată. A lăsat bani copiilor lui, dar James... Bărbaţii din acea ramură a familiei sunt frumoşi, dar proşti toţi, fiecare în felul lui. Slavă Domnului că Wessex a moştenit ceva minte odată cu titlul, altfel am trăi toţi cu napi şi veveriţe fripte. Aţi mâncat vreodată veveriţă?

- Hm... Wes clipi când auzi că femeia schimbă subiectul. Nu. Un crocodil o dată, pe malurile Nilului. Dar James...

De data asta, nu era interesat să vorbească despre călătoriile lui. Sophronia păru mulţumită.

-Crocodil! Ce exotic! îi zâmbi triumfătoare. Ştiam eu că nu sunteţi o persoană plictisitoare. N-am răbdare cu tâmpiţii. Trebuie să-mi povestiţi mai multe despre Egipt şi despre vizita în Rusia. Mereu am dorit să văd patria lui Serghei. L-a împuşcat un cazac înainte să ne putem

căsători. Ce laş! Măcar un duel cum se cuvine, cu săbii, ar fi fost romantic şi entuziasmant.

- Desigur, zise el, încercând din nou să îndrepte conversaţia spre subiecte mai interesante. înţeleg că Wessex a fost apropiat de vărul său de-al treilea?

- Poftim? Oh, nu, abia dacă îl cunoştea pe băiat! Se încruntă. Ce păcat! Bunica lui James mi-a fost prietenă apropiată. Am trăit multe împreună! Dar avea inima slabă, ca toată familia ei. Au murit tineri - toţi de care îmi amintesc eu. Sigur că Wessex a vrut să aibă grijă de văduva lui James, dar Viola a fost cea care a insistat asupra poziţiei.

- Pare parte din familie. Privi cum femeia cu pricina vorbea încet cu Lady Serena, care zâmbi drept răspuns şi-i prinse mâna pentru un moment. Primită chiar călduros, mai zise el.

Sophronia îl luă peste picior.

- Ştie să se facă utilă! Să ştiţi că admir asta la un om - este minunat să ai pe lângă tine oameni care ştiu să facă asemenea lucruri.

-Atunci pare să fie cu adevărat un noroc pentru toată lumea că ea este aici.

- într-adevăr, zise Sophronia. Atât cât va sta... Ridică din umeri. Bănuiesc că nevoia va decide asta.

Wes încercă să pară doar politicos, nu curios.

- Nevoia?

Sophronia privi discret în jur şi îşi coborî vocea.

- Oh, da, momentan are un motiv foarte bun să rămână! Mai târziu? Nu se ştie. Dar probabil nu va fi raţională, nu când vine vorba de *ei*

- Doamnelor şi domnilor, mergem la cină?

Lady Serena se înroşi şi zâmbi când făcu anunţul. Lângă ea, doamna Cavendish încuviinţă scurt din cap şi până şi majordomul păru mândru.

Wes afişă un zâmbet şi o ajută pe Lady Sophronia să se ridice. Ea îl concedie şi o chemă pe Lady Bridget, care veni grăbită, şi începură o conversaţie silenţioasă, dar animată.

El se îndepărtă, întrebându-se la ce se referise femeia. Cine era el? De ce lucra doamna Cavendish din cauza (ui şi de ce era aşa de iraţională când venea vorba de el? Una peste alta, Lady Sophronia doar îl făcuse să aibă mai multe întrebări decât răspunsuri.

Ei bine, poate că el era cel iraţional pentru că era aşa de interesat. Dacă voia să afle mai multe despre acea doamnă, ar fi trebuit să-şi afişeze clar interesul şi să vorbească cu ea.
Nu era decât un bârfitor plictisit dacă se interesa de trecutul ei de la distanţă şi nu depunea efortul de a o cunoaşte. Iar dacă în urma acelui efort avea să fie mai puţin interesat, atunci nu merita sau nu avea nevoie să ştie fiecare detaliu din trecutul ei.

Trebuia să-şi amintească asta de fiecare dată când ea îi zâmbea.capitolul 5

în primele zile ale petrecerii, Viola era încrezătoare şi simţea că deţinea controlul. Serena făcea o treabă minunată ca gazdă, ideile lui Bridget despre distracţie erau în limitele decenţei şi până şi Sophronia se purta frumos. în fiecare zi îi raporta ducesei văduve că totul decurgea bine.

în a treia zi, apăru noutatea legată de stratul mare de zăpadă. Alexandra se răsti la Serena, care îi spuse să se ducă să stea bosumflată în camera ei dacă nu se putea purta civilizat.

Lord Newton şi domnul Jones se avântară întro discuţie aprinsă despre cursele cu sania.

Una dintre bunele prietene ale Serenei, domnişoara Kate Lacy, sosi în sfârşit, după ce întârziase din cauza viscolului, dar sosi şi un tânăr misterios: contele Luigi Mascapone. Viola ştia că tânărul nu era pe lista invitaţilor şi nu ştia cum să procedeze, dar Lady Sophronia îl luă în braţe, declară că era nepotul unei dragi prietene de-ale ei şi-l invită pe loc să rămână la petrecere. Viola nu putu face

nimic altceva decât să trimită menajera să-i pregătească o cameră.
Lord Winterton părea fie că se ascundea de cei tineri, ceea ce Viola putea cumva să înţeleagă, fie era fascinat de Kingstag. Dăduse de el de mai multe ori în câte o parte neobişnuită a casei. El pretinsese că se pierduse, ceea ce era rezonabil, dar începea să se întrebe de ce un astfel de călător prin lume se orienta aşa de prost. Picătura care umplu paharul fu când o prinse pe Bridget făcând ceva suspect în bibliotecă în a patra zi.
Viola nu ştia ce făcea, de fapt, Bridget. Venise să întrebe dacă avansase piesa - deja căuta disperată ceva care să-i ţină ocupaţi pe restul invitaţilor, iar Bridget se baricadase în bibliotecă, promiţând să aibă gata un nou act înainte de cină, ca toţi să poată repeta. Dar, când ea deschise uşa, Bridget nu era la birou, scriind sârguincios la piesa ei. Stătea în faţa ferestrelor duble deschise, lăsând să intre zăpada în încăpere.
- Bridget!
Speriată, fata închise uşa. Sticla se cutremură aşa de tare, încât Violei îi fu teamă că avea să se spargă.

- Ce faci?

Viola traversă grăbită încăperea. Zăpada sufla în geam şi vântul vuia pe zidurile castelului, aruncând în aer pudra albă ce sclipea în soarele slab de iarnă.

- Respir nişte aer proaspăt.

Bridget făcu ochii mari cu inocenţă şi se întoarse la birou. Se lăsă pe scaun şi se aplecă peste hârtiile ei, scriind.

Viola cercetă bănuitoare terasa. Nu putea să vadă pe nimeni, dar în zăpadă erau urme de paşi de la uşă spre colţ. Era greu să-şi dai seama prin vântul sclipitor.

- A fost cineva pe terasă?
- în toată zăpada aia? o luă Bridget peste picior. Cine ar umbla prin ea?
- Asta nu-i o negare categorică.

Bridget se strâmbă, încă scriind cu tocul pe foaie.

- Bănuiesc că, dacă tu crezi că cineva s-ar hotă- rî să se aventureze prin zăpadă ca să stea de vorbă printr-o fereastră deschisă, eu nu pot face nimic să te conving că nu e aşa. Du-te şi caută dacă vrei!

Viola era sigură că fata minţea, dar nu avea ce să facă. Se întoarse pentru a încuia ferestrele franţuzeşti pentru orice eventualitate şi reveni la birou.

-Cum merge piesa? Toată lumea este nerăbdătoare să aibă mai multe scene de repetat.

- Este genială, zise cu satisfacţie Bridget. Originală şi ridicolă, cum ar trebui să fie o farsă. Citeşte asta! împinse câteva pagini peste masă.Viola le ridică şi începu să citească, dar surprinse o mică mişcare cu coada ochiului. Bridget strecurase ceva sub sugativă. Mîji ochii, dar ţinu gura închisă. Mai intrase în lupte de voinţă cu Bridget şi mereu ieşise învinsă.

Nu era nimeni acolo şi, după cum spusese Bridget, stratul de zăpadă era mult prea mare pentru ca vreo persoană să se strecoare în grădinile Kingstag şi apoi sus până la acea terasă.

Dar Viola ar fi pariat salariul pe o săptămână că Bridget stătuse de vorbă cu cineva prin acea uşă deschisă.

- Chiar pare ridicolă, comentă ea după ce citi scena pe care io dăduse Bridget. Fata se lumină la faţă.

- Nu-i aşa? Şi e aşa de potrivită pentru Serena!

Viola citi din nou.

- Că este curtată de o lebădă?

- Păi, lebăda e Frye, răspunse Bridget. Chipeş, dar crud.
- Dar rolul lebedei este jucat de Lord Gosling, nu de Frye.
- Brrr! Bridget îşi dădu ochii peste cap. Evident că nu puteam să scriu un rol pentru Frye pentru că el nu este aici. Dar Gosling va fi la fel de bun. Nu-mi pasă de el.
- Pentru că...

Viola nici măcar nu putea să se gândească la un motiv

- .Este prea agreabil! Indiferent ce lucru ciudat scriu, el zâmbeşte şi continuă. Oamenii agreabili sunt foarte antipatici, nu crezi?

Ea puse foile înapoi pe masă.

-Dacă zici tu...

Bridget se lumină iarăşi. Ştia că învinsese. În ziua a cincea, lucrurile mai scăpară un pic de sub control. Lady Sophronia preluase supravegherea repetiţiilor pentru piesă, cu ajutorul lui Bridget când aceasta nu era în bibliotecă să scrie, iar Viola fu şocată să o vadă că aproape îl încuraja pe domnul Jones, care interpreta un pirat tocmai din Shropshire, să o sărute pe Serena, care interpreta o fecioară - sau, cum insista să-i spună Bridget, o fată bătrână singuratică. Sărutul nu era cerut de scenariu, deşi piratul răpea la un moment dat o fecioară, dar pe Viola o alarmă asta. Reuşi să intervină în regie şi chiar şi în interpretare de două ori, dar până la urmă Sophronia o sfredeli cu privirea.

- Dragă Viola, zise ea, nu l-am văzut pe Lord Winterton de secole. Bietul om probabil se simte foarte iritat că a venit şi nu-i nimeni care să se ocupe de el.

Viola clipi.

- Lady Sophronia, se simte chiar confortabil. Mă asigură de asta în fiecare dimineaţă.

Viola aştepta cu nerăbdare acele scurte întâlniri de la micul dejun. Pentru ea era cea mai plăcută conversaţie pe care o avea toată ziua. Temerile legate de conte i se diminuaseră. Poate că nu-l cunoştea personal pe Wessex, dar sigur era un domn şi se purta extrem de decent.

Dar se plimbase prin tot castelul, iar cuvintele Sophroniei treziră îndoiala în ea. Poate că îl neglijase. Nu putea să-l învinovăţească pentru că evita poznele celor tineri, care cutreierau prin castel după recuzită, costume şi - Viola era sigură - făcând mici pozne de fiecare dată când era posibil.

- Prostii, zise deschis Sophronia. Viola, când un bărbat nu spune că se plictiseşte, îţi arată asta. Winterton umblă pe coridoare ca un copil pierdut. Mă tem că nu-i va vorbi prea frumos lui Wessex despre ospitalitatea noastră.

Buzele Violei se subţiară la acest efort făţiş de a o scoate din salon.

-Sunt sigură că Lord Winterton înţelege circumstanţele.

- Dar vrei să rişti? Sophronia se uită dincolo de ea când Viola se clătină. Bridget! Ce ai pentru noi astăzi?
-O scenă nouă, dar ne lipseşte recuzita potrivită.
Bridget se aşează pe canapea lângă mătuşa ei. Sophronia îşi apropie capul pentru a se uita la paginile ţinute de Bridget.
Viola hotărâse de mult că Bridget era Sophronia renăscută, exuberantă şi de nestăvilit.
-Viola, ne poţi ajuta să o găsim? Toată lumea este ocupată cu repetatul.
Ea se foi neliniştită. Cele două se uitau aşa de inocente la ea, încât imediat ridică garda.
- Ce-ţi trebuie?
Poate găsea repede şi se putea întoarce înainte să se întâmple ceva nepotrivit.
Bridget îşi răsfoi paginile.
- O carte mare, o pelerină - de preferat din catifea roşie. Ce zici, mătuşă Sophronia?
-Oh, da, clar din catifea roşie! zise încântată bătrâna doamnă.
- Un set de pocaluri care pot fi aruncate fără să se spargă şi un lanţ de fier.

Viola, caTe ascultase cu o groază crescândă, clipi în sfârşit.

- Un lanţ de fier? strigă ea. Bridget, ce este în piesa asta?

- O fantomă, spuse răbdătoare Bridget. Ţi-am spus asta de zile întregi. Dar nu avem un lanţ sau o coroană...

- O coroană?

- Este fantoma regelui.

Viola îşi duse o mână la tâmplă.

-Ai zis că fantoma face o profeţie *despre* rege.

- Da. Şi apoi regele moare şi devine altă fantomă. Bridget zâmbi de parcă tocmai răspunsese la toate întrebările. Şi după aceea prinţul devine rege, înţelegi...

Viola se uită la ea neajutorată.

- Desigur.

- Trebuie să existe un lanţ şi o coroană pe undeva prin casă, continuă Bridget. Până la urmă, este un castel. întreab-o pe mama dacă nu le găseşti singură. Făcu o pauză, apoi adăugă într-un mod foarte dezinvolt. Poate că Lord Winterton te ajută să cauţi.

Viola se uită la Sophronia, care doar afişă un zâmbet vag şi încuviinţă din cap, şi îşi dădu seama că nu avea ce face.

- Prea bine, îl voi întreba. Dar trebuie să-mi promiţi că te vei comporta potrivit, adăugă ea pe o voce joasă.
Sophronia flutură din ambele mâini.
- Desigur! Desigur!
- Fără sărutări pe scenă, adăugă Viola, uitându-se la Serena şi la domnul Jones.
Serena discuta cu Lord Gosling, dar domnul Jones o privea cu o expresie ciudat de gânditoare. Îi era teamă că sărutatul avea să-i dea idei bietului om, ceea ce ar fi fost un lucru nefericit.
Poate că Frye era dispreţuit şi considerat o canalie de către Alexandra şi Bridget, dar Viola ştia că ducesa văduvă încă spera ca fostul peţitor al Serenei să se întoarcă şi să o convingă să dreagă logodna ruptă.
Bridget îşi dădu ochii peste cap.
-Avem nevoie cu disperare de lanţ. Altfel, domnul Penworth nu va avea cum să-şi repete scena, care este vitală pentru intrigă.
- Nu putem permite aşa ceva, zise dintr-odată Sophronia. Viola, sunt sigură că nimeni nu poate găsi acele obiecte la fel de repede ca tine!
Viola se îndoia că piesa avea o intrigă, dar nu putea să treacă peste Lady Sophronia.

încuviinţă din cap şi se duse să-l caute pe conte.
Se afla în salonul mic de lângă sala mare, admirând o carte cu gravuri întinsă pe o masă de lângă ferestre. Ridică privirea când intră ea şi un zâmbet larg i se întinse pe chip.
- Doamnă Cavendish. Cum merge grandioasa noastră piesă?
-Nu pot să spun nimic de grandoarea ei, nici că este distractivă, zise ea plictisită. Am fost trimisă să caut recuzită şi speram să vă implic şi pe dumneavoastră.
- Desigur. închise cartea şi se îndreptă spre ea. Ce căutăm şi de unde începem?
-Tocmai de aceea am nevoie de ajutor, răspunse ea. E o listă ridicolă şi n-am habar de unde să încep.
Ochii i se luminară şi zâmbi.
- Excelent! O aventură.
-Asta clar va fi, fu ea de acord şi plecară.
Un obiect fu găsit repede. O vizită la bucătărie şi câteva cuvinte cu bucătăreasa scoaseră la iveală nişte ustensile pe care actorii le puteau arunca fără a le sparge. Viola îi spuse unui servitor să le ducă în salonul unde se punea în scenă piesa şi porniră în căutarea următorului obiect.

- O pelerină roşie, cugetă contele. Sigur una dintre domnişoare are una potrivită.
Viola aşa spera. Avură noroc să dea peste domnişoara Penworth, care se îndrepta spre salonul de muzică. Era foarte talentată la pian, iar Bridget îi dăduse de lucru să aleagă şi să cânte muzica dramatică pentru piesă.
Viola deja îşi pierduse tot calmul şi, încurajată de Lord Winterton, o întrebă pe domnişoara Penworth dacă ea sau una dintre tinerele domnişoare adusese o pelerină roşie. Norocul fu de partea ei - tânăra adusese o asemenea pelerină şi promise să o trimită în salon.
- Mulţumesc, zise înfierbântată Viola. Sper ca în piesa lui Lady Bridget să nu se strice.
Domnişoara Penworth râse.
- O ştiu pe Bridget de o viaţă, mărturisi ea. Dacă o strică, ştiu deja că Excelenţa Sa va înlocui pelerina. Mi-a înlocuit păpuşa când a înecat-o în lac, două bonete pierdute în excursii plănuite de ea şi mai multe panglici pentru păr decât putem număra amândouă.
Viola oftă uşurată, lăsând-o pe domnişoara Penworth să exerseze.
-Am găsit două, mai avem trei.

- Ce urmează? vru să ştie contele.
- O coroană, o carte mare şi un lanţ de fier. Clătină din cap. Un lanţ! Poate la grajduri?

Se opriră în faţa unei ferestre cu vedere spre parcul din faţa casei. Nu mai ningea şi soarele ieşise dintre nori, dar scena nu era mai puţin descurajatoare. Părea că se aşternuseră cam treizeci de centimetri de zăpadă, iar prin albul scânteietor se vedeau doar câteva alei tasate. Avea să fie frig şi să fie polei până la grajduri, aflate lângă lac.

- Poate în pod? Contele înclină capul spre ea, cu ochii jucăuşi şi un zâmbet vag pe buze. Sau în temniţă?
- Există un arsenal, dar nu ştiu să existe vreo temniţă.

îşi duse un deget la buze, gândindu-se.

- Pot îndrăzni să întreb de ce este nevoie de un lanţ? Contele nu părea să se grăbească să continue căutările. îşi prinsese mâinile la spate şi o privea. Mi se pare un obiect ciudat pentru o farsă.

„Şi de aceea îl vrea Bridget", se gândi Viola.

-A fost menţionată o stafie - două stafii, se corectă ea. Una va fi cea a regelui mort -

deci coroana -, iar una va fi... altă fantomă.
Buzele lui se curbară. Viola făcu la fel, în ciuda voinţei ei.
- Habar nu am de ce vrea un lanţ, mărturisi ea.
- Este vorba de regele slab, infirm şi mort pe care îl joc eu? întrebă el, de parcă se temea de răspuns.
Ea încercă să se abţină, dar îi scăpă un hohot de râs, apoi încă unul.
- Tare mă tem că da, zise ea cu vocea tremurândă.
Winterton oftă şi îşi plecă privirea în timp ce
Viola îşi muşcă buzele ca să-şi înăbuşe râsul.
- Măcar voi fi un monarh slab, infirm şi într-un final mort. Acum, când sunt aici de câteva zile, ştiu că ar fi putut să fie mult mai rău. Un mort mânjit cu murdăriile nopţii sau un hoţ de buzunare.
- Ei bine, da. Viola încercă să-şi păstreze tonul obişnuit: Dar regele îi lasă o coroană prinţului, în timp ce un hoţ de buzunare...
- Depinde de cât e de abil la furat din buzunare, nu credeţi? Contele afişă un

zâmbet diabolic. S-ar putea să lase un rubin cât un ou de găină.
Ea râse din nou.
- Sau o batistă veche şi zdrenţăroasă.
-Ah, asta face să fie totul mai interesant. Cred că Lady Bridget ar fi de acord cu mine.
Viola clătină din cap, încă zâmbind.
- Fără îndoială. Bridget ar scrie o scenă despre furtul acestuia din buzunarul unui mikado sau al unui rajah, simplu precum credeţi, în inima Westminsterului.
- Un rajah! Asta da, aT fi un rol interesant. Chipul contelui se lumină. Am vorbit cu tânărul domn Jones despre India, pentru că intenţionează să ocupe o poziţie diplomatică acolo.
-Da?
Viola nu auzise asta despre domnul Jones, doar că era prieten cu nemernicul Frye şi, drept urmare trebuia să fie detestabil, după spusele Alexandrei.
Alexandra pretindea că el spusese ceva foarte nepoliticos despre Serena, dar, din ce observase Viola, nu părea să fi fost intenţia Lui.
-Da. Mi-a cerut sfatul pentru călătoria spre India. înţeleg că Newton le-a spus tuturor că am călătorit în toate colţurile

pământului şi că nu suport să calc în Anglia.
Ultima parte o spuse cu o grimasă.
- Da? Viola se înroşi când el se uită surprins la ea. Adică am auzit că sunteţi un mare călător. Eu n-am ieşit niciodată din Anglia şi nu-mi pot imagina cum este în India.
-Vă doriţi să vedeţi lumea? întrebă el, părând interesat.
Ea se gândi un moment.-Oarecum, răspunse ea în sfârşit. Da, bănuiesc că da. N-am avut niciodată ocazia. Un ceas bătu în camera din spatele lor, făcând-o să se simtă vinovată că nu făcea nimic, doar stătea pe hol şi vorbea cu contele. Mergem să vedem dacă în bibliotecă există o carte potrivit de mare?
- Desigur.
- Nu-i adevărat că nu suport să calc în Anglia, zise el dintr-odată în timp ce mergeau. Deja sunt acasă de aproape un an.
-Aşa de mult.[7] murmură ea.
- Atât de puţini oameni apucă să vadă realmente lumea! continuă el de parcă încerca să o convingă. Sunt locuri aşa de diferite de Anglia, încât ar fi greu să le descriu. Oameni atât de diferiţi de

englezi! Artă, mâncare şi muzică. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec viaţa fără să văd altceva decât satul în care m-am născut, poate câteva sate şi apoi doar Londra. Asta descria destul de bine viaţa Violei.

- Ce noroc că aţi putut vedea atâtea!

Ea deschise uşile bibliotecii. Bridget aproape că îşi terminase piesa, aşa că toată lumea era prin alte încăperi, făcând repetiţii. Biblioteca era liniştită şi goală.

- Mă simt norocos.

Contele se duse la ferestrele franţuzeşti, trase draperiile şi privi zăpada de afară. Vântul se potolise şi priveliştea eTa uluitoare.

-Cei care au mijloacele, abilitatea şi dorinţa de a călători ar trebui să o facă, să aducă acele colţuri îndepărtate ale

lumii acasă, la cei
care rămân

- .Deci este datoria dumneavoastră? Ea zâmbi ca să nu se simtă înţepătura din cuvinte, dar el tot îi aruncă o privire tăioasă. Viola ridică mâinile. Nu vă judec, milord. Aveţi mijloacele şi dorinţa - deci alegerea de a rămâne sau nu vă aparţine în totalitate.
- Dumneavoastră nu aţi pleca dacă aţi putea?

Zâmbetul ei deveni melancolic.

- Poate că da. Poate că nu. Toată lumea care mi-e dragă se află aici, în Anglia. Nu mi s-a părut că pierd aşa de multe rămânând acasă.

El se trase înapoi de parcă ar fi fost lovit.

- Nu am vrut să spun că este o pierdere să rămâi acasă.
- Iar eu nu am vrut să spun că este un răsfăţ să călătoreşti. Ea ezită. Lord Newton este tânăr. Când eşti tânăr, ai impresia că viaţa trece aşa de încet! Simţi că o să înnebuneşti dacă nu scapi de corvoada obişnuinţei de acasă şi din familie. Doar când mai îmbătrâneşti îţi dai seama cât de uşor poţi pierde acele lucruri, iar uneori îţi dai seama când este prea târziu. Bănuiesc că a spus tuturor că sunteţi nerăbdător să plecaţi pentru că lui

i-ar plăcea să exploreze lumea - măcar un pic din ea, dincolo de ţărmurile Angliei - şi pentru că din cauza decesului tatălui său nu poate să o facă. Vă vede liber să faceţi ce doriţi, iar dacă el ar fi liber să facă ce ar vrea, ar fi în prima corabie spre Franţa.
Se opri când îi văzu expresia. Este doar părerea mea despre sentimentele lui.
-Nu, zise el încet, încă uitându-se la ea. Nu, cred că aveţi dreptate.
Viola simţi cum i se îmbujorează chipul.
- îl cunoaşteţi mult mai bine decât mine...
- Mă îndoiesc. Privirea lui Winterton era străpungătoare. L-am văzut doar de câteva ori de când era copil.
- Ei bine... Era uimitor cât de tulburată se simţea doar pentru că el o privea. Poate că îi veţi cunoaşte mai bine ideile şi sentimentele în timpul acestei vizite. îşi muşcă buza de jos şi schimbă subiectul: O carte mare. Poate un atlas ar fi bun?
El se încordă.
-Poftim?
- Un atlas. Bridget a zis că îi trebuie o carte mare, iar un atlas este cea mai mare carte care îmi trece prin minte. Se duse la etajeră şi cercetă colecţia din spatele paravanului din lemn sculptat delicat.

Poate acesta. Este mare şi pare impresionant.
îl scoase de pe raft şi îl deschise pe masa cea mare. Contele veni lângă ea.
- Sub nici o formă!
- De ce nu?
- Este Harmonía M*acrocosmica* a lui Cellarius şi n-ar trebuit să intre în farsa lui Lady Bridget. Sunt uimit că Wessex îl ţine aici, printre celelalte cărţi.
Viola rămase cu gura căscată când el luă cartea şi dădu câteva pagini cu atenţie. Chipul îi era luminos şi plin de interes.
-Acesta este unul dintre cele mai frumoase exemple de cartografie cerească din lume. Priviţi! îi puse în faţă o pagină. Cerul nordic.
Era o pagină ilustrată frumos, în culori vii, cu constelaţiile schiţate peste stelele din fundal.
- Este minunat, şopti uimită Viola. Nu ştiam că este aşa de valoros.
- Bănuiesc că nu l-ar considera toată lumea aşa. închise cartea cu respect şi o puse la loc pe raft. Wessex este un colecţionar?
- Nu ştiu. Ducesei îi plac hărţile, dar n-am auzit-o niciodată vorbind despre stele.

Winterton încremeni, surprins.
-Hărţi?
Viola zâmbi.
-Da.
înainte de căsătorie, ducesa avusese un prosper magazin de postavuri în Melchester şi se aprovizionase cu destule postavuri exotice din toate colţurile lumii. Viola văzuse harta ce obişnuia să atârne în biroul magazinului, cu ace înfipte în ţările de unde avea postavurile: bumbacuri fine din America şi India, mătase din China, brocart din Franţa. Acum, când era stăpâna Kingstagului, altcineva se ocupa de magazin, dar ea era în continuare interesată de el.
-Şi mie îmi plac hărţile. Winterton se întoarse curios, cu capul înclinat. N-am cunoscut niciodată o ducesă căreia să-i placă. Le colecţionează?
- Dumneavoastră le colecţionaţi? întrebă interesată Viola. N-ar fi discutat niciodată cu el chestiunile private ale ducesei. Bănuiesc că trebuie să o faceţi în călătoriile dumneavoastră.
-Am câteva, recunoscu el cu un zâmbet larg. Atlasele şi hărţile sunt nişte minuni - o privire asupra întregii lumi într-o pagină sau într-o carte. Am un atlas al lumii unde

nu apare deloc America pentru că nu era cunoscută. O altă hartă antică este cea a Ierusalimului, cu acordul bisericii. Şi altele - ca acest Cellarius - sunt hărţi ale unor locuri pe care nu le-am putea vizita niciodată.
-Da, murmură ea, uimită de entuziasmul lui. Dar v-ar plăcea.
- Să vizitez stelele? Nu. Privirea lui deveni distantă. Dar sunt cel mai drag tovarăş de drum al călătorului. Aceleaşi stele care strălucesc deasupra acasă, în Anglia, strălucesc şi în Indii, în America şi în China. Fiecare marinar învaţă să-şi traseze drumul folosindu-le ca ghid. în acest caz, o hartă a stelelor este mai valoroasă decât orice hartă terestră.
Viola nu-şi putu reţine un mic oftat visător. Era destul de fericită în Anglia, dar entuziasmul de pe chipul contelui în timp ce vorbea despre navigatul pe mări şi descoperirea de teritorii şi de oameni exotici o făcea să simtă o fărâmă de invidie. Ar fi fost incredibil doar să ai şansa de a pleca într-o astfel de călătorie.
DaT ea nu avea şansa asta şi probabil nu o putea avea niciodată.

-Vi se pare atrăgătoarea ideea, zise contele, revenind cu privirea la ea cu un interes vădit.

- Un pic, recunoscu ea. Da, aşa este. Poate nu să călătoresc până în India, dar să văd Parisul, Veneţia sau o parte din munţii din Elveţia... *Da*, pare palpitant.

Reveni la rafturi pentru a întrerupe momentul. „Nu te lăsa tentată de întrebările unui conte bogat!", îşi zise ea. Ce sugeraţi să-i dăm lui Bridget, dacă nici una dintre aceste cărţi nu este potrivită ca recuzită?

Contele se întoarse spre bibliotecă.

- Acestea sunt toate atlasele din Kingstag?

-Da.

Viola îşi aminti prea târziu că ducele cumpărase recent altul drept cadou pentru ducesă. Era un atlas legat frumos, având marcate toate rutele comerciale de pe glob, iar ducele credea că soţia lui avea să fie fermecată de desenele şi de gravurile lucrurilor din ţările îndepărtate. Semăna cu harta pe care o avusese, cea cu locurile de unde îi proveneau mărfurile. Dar acela era cadoul de Crăciun pentru ducesă şi, drept urmare, nu putea fi

fluturat în piesa lui Bridget. Wessex o pusese pe Viola să jure că avea să păstreze secretul, iar ducele era chiar mulţumit de el însuşi că se gândise la ceva aşa de special pentru soţia lui.
Contele păru dezamăgit de răspunsul ei. O linie subţire apăru între sprâncenele lui când o privi preţ de o clipă, de parcă ştia că răspunsul ei nu era întru totul adevărat, dar nu zise nimic. După o clipă, el scoase o carte de pe raft.
-Asta.
- Un almanah de anul trecut. Viola zâmbi. Bănuiesc că nu va fi nimeni tentat să-l citească în timpul piesei.
Gura lui Winterton se strâmbă cu regret.
- Deloc.
Wes nu ştia ce să facă. Pentru o clipă, crezuse că, în sfârşit, se putea uita la atlasul Desnos, vrând să vadă dacă era cel pe care îl căuta.
Erau doar câteva ediţii din atlasul Desnos, toate din secolul precedent. Erau frumos ilustrate şi adnotate, ceea ce le făceau foarte dorite de un suflet hoinar ca al lui. Dar atlasul special pe care îl căuta îi aparţinuse tatălui lui.
Wes petrecuse ore întregi studiind acele hărţi, ascultând poveştile tatălui său

despre ceea ce văzuse în acele locuri îndepărtate şi exotice. Când fostul conte decedase, atlasul fusese vândut din greşeală împreună cu alte câteva cărţi, iar de atunci Wes îl căuta, interesându-se la colecţionarii şi La distribuitorii din toată Anglia.

După ani fără succes, aflase că ducele de Wessex putea să-l aibă. Răspunsul ducelui la întrebările lui fuseseră vagi şi nu foarte încurajatoare, dar Wes era neabătut. Aflase că ducele era un familist, ceea ce însemna că exista o şansă să-l poată convinge să-i vândă atlasul spunându-şi povestea, acesta fiind un motiv întemeiat să călătorească până în Dorset iarna, împreună cu nepotul lui posac.

Era hotărât să aibă din nou acel atlas. Dar nu se afla în biblioteca Kingstag, iar acum Viola Cavendish tocmai spusese că nu existau alte atlase în castel. Dar ea se albise la faţă imediat după ce spusese asta, de parcă îşi amintise ceva. Poate că bănuia că mai exista unul?

Se gândi îndelung la asta cât merseră după restul recuzitei. Lăsară almanahul actorilor în salonul de zi şi găsiră menajera, care le promise că avea să tri-

mită un servitor să caute un lanţ în grajduri.
El veni după doamna Cavendish în timp ce ea scotocea într-o magazie, ridicând în sfârşit o bucată veche de metal, exclamând mulţumită.
-Asta va fi bună drept coroană, ce credeţi? întrebă ea, ridicând-o deasupra capul.
-Hm... Da.
Trebuia să afle ceva despre atlas, dar era mai bine să o întrebe acum sau să aştepte până ce se întorcea Wessex şi să-l întrebe direct pe duce?
O parte din buna ei dispoziţie pieri când auzi răspunsul lui scurt, dar Wes regretă imediat.
- O coroană pe cinste, zise el mai apăsat, în- tinzându-se după ea. Mi se potriveşte, din moment ce eu voi fi bătrânul şi ramolitul rege care o poartă? îşi puse metalul pe cap şi-şi încrucişă ochii.
Ea zâmbi nesigură.
- Foarte bine, domnule.
-Atunci asta-i coroana!
Luă cilindrul, care făcuse probabil cândva parte dintr-un candelabru sau fusese baza unui vas din sticlă. Acum era pătat şi îndoit.

-Ar trebui să obţinem aprobarea lui Lady Bridget înainte să ne felicităm.
Ea se îndreptă spre uşă.
- Doamnă Cavendish?
Ea se opri, dar nu se uită înapoi.
- Vă cer scuze, zise Wes, pentru bruscheţea mea.
- Oh, nu, milord, începu ea, dar el scoase un sunet răguşit, iar ea tăcu.
- Pot avea încredere în dumneavoastră, doamnă?
Ea se întoarse încet cu faţa spre el.
- Da, dar...
- Dar îi sunteţi loială lui Wessex, ştiu. Zâmbi pieziş. Probabil v-aţi întrebat ce m-a adus la Kingstag în miezul iernii.
Ea nu zise nimic, dar ochii ei verzi îl priveau fix. Wes avu senzaţia că se putea îneca în acei ochi şi ştia că făcea lucrul corect fiind onest cu ea.
- Caut un anumit atlas pe care Wessex s-ar putea să-l deţină. Dar nici unul din noi nu ştie cu siguranţă asta. Am venit la Kinstag să văd dacă este cel pe care îl doresc şi, dacă este, voi încerca să-l conving pe Wessex să mi-l vândă.
- Ce fel de atlas?
Chipul lui Wes se îndulci când îşi aduse aminte.

- Unul care îmi este foarte drag. Este un atlas Desnos - nu sunt comune, dar nici nu sunt foarte rare. însă acesta i-a aparţinut cândva tatălui meu. A murit în timp ce eu eram plecat în Tahiti, iar până să mă întorc acasă, a fost cumva expediat şi vândut împreună cu alte cărţi vechi. Mama nu a ştiut că era ceva special, dar acesta a fost atlasul pe care mi l-a arătat când eram copil. Mi-a trezit interesul pentru tărâmurile străine, de la sălbaticele Americi la exotica Chină. Mi-aş dori să fie din nou al meu pentru notele scrise de el pe margini, pentru observaţiile despre alţi oameni, pentru poveştile din călătoriile lui...

Se opri, neaşteptat de copleşit.

-Şi el a fost un mare călător? întrebă ea cu blândeţe.

Wes încuviinţă din cap.

- Nu aşa de mult cum i-ar fi plăcut. El m-a dus în prima mea călătorie în jurul Europei. Mama şi surorile mele au rămas acasă, dar m-a luat pe mine, un adolescent crud, fără multă minte. Zâmbi, clătinând din cap când îşi aduse aminte. Pe măsură ce am crescut, am plecat împreună cu alţii şi uneori singur, în timp ce el s-a întors acasă pentru a se ocupa de conacul

Winterbury. Cum am făcut şi eu când a murit el.
Doamna Cavendish traversă încăperea.
- Condoleanţe pentru pierderea dumneavoastră, domnule.
- Spuneţi-mi Winterton, zise el, savurând îmbu- jorarea ce-i coloră obrajii. Şi mulţumesc.
- Înţeleg de ce doriţi să recăpătaţi atlasul, continuă ea. Probabil n-ar trebui să spun asta, dar ducele a cumpărat recent un atlas drept cadou pentru ducesă. Este puţin probabil să-l vândă, indiferent dacă a aparţinut sau nu tatălui dumneavoastră. Sunteţi sigur că acela pe care îl căutaţi nu se află printre celelalte din bibliotecă?
- Am căutat alaltăieri, recunoscu Wes, şi nu l-am găsit. Librarul cu care am luat legătura la Londra mi-a zis că recent i-a vândut un atlas Desnos lui Wessex.
Doamna Cavendish îl privi cu compasiune.
- Nu cred că îl va vinde, zise ea din nou.
Wes reuşi să schiţeze un zâmbet.
-Voi spera cât mai mult posibil.
- Poate că nici nu este acelaşi.
- Poate. El bănuia că era. Mi-l puteţi arăta pe cel cumpărat recent de Wessex?
Ea se dădu înapoi.

- Nu. Nici măcar nu ştiu unde este. Excelenţa Sa mi-a pus câteva întrebări când căuta un cadou pentru ducesă, dar altceva nu ştiu. Nu ştiu nimic în afară de faptul că el a considerat că hărţile şi ilustraţiile din atlas îi vor plăcea Excelenţei Sale.

-Atlasul Desnos are ilustraţii splendide.

Ea îşi muşcă buza de jos.

- îmi pare rău că nu vă pot ajuta.

Wes deschise larg braţele.

- Nu mă aşteptam să faceţi mai mult decât aţi făcut. Va trebui să aştept până ce se întoarce Wessex ca să văd dacă este vechiul atlas al tatălui meu şi dacă îl pot convinge pe duce să se despartă de el.

- Vă urez succes! zise ea cu blândeţe. Excelenţa Sa este devotat familiei. S-ar putea să înţeleagă.

Wes nu-şi putu reţine zâmbetul.

- Mulţumesc, doamnă Cavendish.

Fu un moment ciudat când rămaseră amândoi tăcuţi, zâmbindu-şi. Chiar dacă ea îi spulberase speranţele, confirmându-i că Wessex avea atlasul, dar în acelaşi timp clarificând de ce era puţin probabil ca ducele să-l vândă, Wes îşi dădu seama că se simţea mai fericit decât când sosise în Dorset.

Chipul ei avea ceva ce îl făcea să-şi dorească să zâmbească de fiecare dată când o zărea. Era minunată, dar era mai mult de atât - chipul ei exprima blândeţe şi bună dispoziţie şi era aşa de expresiv, încât ar fi stat bucuros să se uite la ea fără să spună nimic. Dar când ea îi zâmbea... Dumnezeule, dădea de belele!

-Ar trebui să-i ducem coroana lui Bridget, zise ea.

- Aşa e. Wes puse coroana improvizată pe cap, o înclină şi îşi încrucişă braţele. Aşa poruncesc, ca stăpânitor disperat şi neregretat al acestui tărâm!

Ea se lumină şi râse. Nasul i se încreţi un pic când râse, iar inima lui tresări.

-Vă primiţi foarte bine moartea, milord.

- Ţinând cont de faptul că nu am de ales, îmi voi accepta elegant soarta, aşa cum îi stă bine unui monarh. îşi luă coroana de pe cap. Poate că va fi un bun exemplu pentru prinţ.

Aşa cum se sperase, Justin primise rolul prinţului, chiar dacă Wes încă nu ştia ce presupunea acel rol. Asta nu însemna că ştia ce implica rolul lui.

- Lord Newton s-a făcut foarte plăcut.

Doamna Cavendish închise uşa în urma lor, apoi

porniră înapoi spre salon.
- Face progrese, recunoscu Wes.
De când ajunseseră, Justin era într-o dispoziţie excelentă.
Poate că Anne greşea ţinându-l aşa de mult acasă. Cu siguranţă Wes nu-şi dorise să fie acasă când avea 20 de ani. Plecase în Egipt cu doi prieteni de la universitate în acel an.
- Este fermecător, zise cu diplomaţie doamna Cavendish. Aş zice că domnişoarele sunt foarte încântate că l-aţi adus la Kingstag.
Wes râse.
- Măcar am făcut ceva să mă mântuiesc!
- Oh, nu! Sunteţi bine-venit, Lord Winterton!
Ea puse mâna pe braţul lui. Wes se opri, la fel
şi ea. Se uită în ochii ei verzi ca marea şi din nou inima îi tresări ciudat. Dumnezeule, dăduse de belele! Şi era palpitant.
Cu un oftat scurt, ea îşi retrase mâna, iar Wes, fără sa se gândească, o prinse.

-Mulţumesc, şopti el, ridicând-o la buze pentru un sărut. Am descoperit că sunt foarte mulţumit că am venit.capitolul 6

După momentul electrizant cu contele, când el îi prinsese mâna şi se uitase la ea de parcă i-ar fi plăcut să o tragă înapoi în intimitatea cămării şi să o sărute până ce avea să o lase fără suflare, Viola încercă să-şi facă de lucru cu sarcini plictisitoare în părţile îndepărtate ale castelului. Nu pentru că îi era teamă că bărbatul cbiar ar fi tras-o deoparte şi ar fi sărutat-o apăsat, ci pentru că începea să spere ca el să o facă.

O gâdilase mâna timp de o oră acolo unde o atinseseră buzele lui. După ce-i dăduse lui Bridget coroana improvizată, fugise din salon, chiar dacă asta însemna că Sophronia rămânea să se ocupe de tot. Contele o privise plecând - Viola ar fi putut să **juTe** că privirea lui o încălzea şi o ameţea din partea cealaltă a încăperii -, dar din fericire el nu o urmă. îşi spuse că aşa se cuvenea - ea era o servitoare, iar el era un domn în timpul lui liber.

Aşa că ajunse în mica încăpere din salonul privat al ducesei, unde în mod normal lucra, uitându-se afară la zăpadă şi gândindu-se la tărâmurile străine pe unde

umblase Lord Winterton. Văzuse piramidele antice din Egipt, despre care Stephen spunea că erau minuni ale ingineriei? Fusese în India şi văzuse elefanţi?

Lord Newton le spusese poveşti fantastice despre călătoriile unchiului său şi, oricât îşi tot amintea că nu era treaba ei să ştie, ardea de nerăbdare să-l întrebe despre toate locurile despre care citise, dar pe care nu avea să le vadă niciodată.

Era adevărat că totul şi toţi cei care îi erau dragi se aflau în Anglia. Mai mult, persoana care îi era cea mai dragă din lume, fratele ei Stephen, se baza pe statutul ei de angajată bine plătită, iar asta se realiza mai uşor în Anglia. Ea nu avea nici mijloacele, nici oportunitatea să plece în străinătate, indiferent dacă dorea sau nu asta. Spre deosebire de conte.

Oftă, trecând cu degetele peste articulaţiile sărutate de el. Toată viaţa ei era diferită de a contelui. Era o idioată pentru că stătea acolo, gândindu-se că un sărut pe mână semnificase ceva. Fusese politicos sau flirtase ori chiar încercase să o convingă să-l ajute să găsească acel atlas.

Asta nu însemna că nu i-ar fi înţeles dorinţa de a-l avea. Ea se asigurase ca

Stephen să aibă astrola- bul şi sextantul tatălui lor, iar ea păstrase colierul de perle al mamei, cu care ar fi putut plăti un semestru la Cambridge.

Dar Viola ştia că nu trebuia să se bage în chestiunea privitoare la disponibilitatea ducelui de a vinde sau nu atlasul. Simpatia şi interesul crescând pen* tru Lord Winterton nu puteau decât să-i aducă necazuri.

încă se chinuia când coborî la cină. Parte din îndatoririle ei era să ajute la supervizarea cinei şi să întreţină invitaţii în salon înainte şi după masă, dar nu i se cerea să ia cina cu invitaţii. Când era doar familia, deseori era invitată să li se alăture, dar pe durata acestei petreceri se retrăgea la locul ei.

Evident că, atunci când ajunse în salon, prima persoană pe care îi căzură ochii fu Lord Winterton. Nu mai era nimeni în încăpere, aşa că se simţi destul de în siguranţă să-i răspundă la zâmbet în acelaşi fel.

- Cum a mers repetiţia? întrebă ea.

El închise ochii pentru un moment, de parcă suferea.

- Se pare că pier de o moarte foarte sângeroasă, dar din fericire în afara scenei.

Viola chicoti fără să vrea.

- Sper că înainte de asta aţi fost regal şi impunător.

- înfumurat şi plictisitor, aş zice eu. „Să nu se veselească supuşii mei", intonă el. „Prea multă frivolitate există în regat, iar eu îi voi pune capăt!"

- Oh, vai! Viola se întrebă ce era în mintea lui Bridget. Cu ce scop?

- Doar ca să îmi găsesc sfârşitul, răspunse el sec. Am un rol în care sunt înfumurat şi plictisitor, mor crunt, apoi revin ca fantomă după ce prinţul devine un rege mult prea iubit, ca să declar cu părere de rău că am greşit fiind aşa de înfumurat şi plictisitor, dar acum mă voi odihni în pace pentru că noul şi mai bunul rege a adus atâta bucurie şi veselie în fostul meu regat.

Viola izbucni în râs.

- Nu-mi amintesc să fi fost de acord să joc în piesă, continuă contele, deşi zâmbea acum. Bănuiesc că nepotul meu mi-a scris tot rolul şi pot doar să fiu recunoscător că restul invitaţilor vor fi şi ei actori în piesă şi nu vor fi doar în public, privind.

- îmi pare aşa de rău! exclamă Viola, ştergându-şi ochii. Lady Bridget este destul de fantezistă...
- Iar Lady Sophronia este şi mai rău! exclamă el încet. N-ar trebui să spun asta, dar cred că m-a mângâiat pe... posterior.
Oh, Dumnezeule mare! Observase şi Viola de câteva ori că Winterton avea un... posterior incredibil de atrăgător. Şi ştia că Lady Sophronia observa astfel de lucruri.
- Poate că a fost neintenţionat, sugeră ea slab.
Winterton se uită la ea. El nu credea asta. Dumnezeu să o apere! Viola simţi cum i se înroşeşte faţa.
-îmi pare aşa de rău! zise ea din nou cu vocea tremurândă, încercând să nu râdă iar.
îşi putea imagina cum făcuse Sophronia. Chipul lui Winterton se relaxă.
- Nu m-a ofensat. îmi aminteşte foarte mult de bunica mea, care obişnuia să spună că aprecia o pereche de gambe musculoase la un bărbat. Le plătea servitorilor în plus dacă erau alergători buni, dar nu pentru că îi puteau livra mesajele mai repede. SpeT să trăiesc până la o vârstă aşa de înaintată, când o să pot

spune ce-mi place şi să nu-mi pese deloc de părerea altora.

- Bănuiesc că Sophronia a atins această vârstă acum 70 de ani, murmură Viola. Vă mulţumesc foarte mult că sunteţi aşa de amabil când vine vorba de piesă.

El zâmbi larg.

- Când călătoreşti, înveţi să accepţi lucrurile neaşteptate şi să te descurci cum poţi mai bine. Deseori, aceste întorsături neaşteptate duc spre experienţele memorabile ale călătoriei. Lady Sophronia mi se pare fermecătoare.

Viola oftă uşurată. Nu era de mirare că îl mân- gâiase pe fund. Probabil îşi dăduse seama că Winterton avea să o lase să scape basma curată.

- Şi mie, şopti ea, dar nu toată lumea o consideră aşa.

Winterton râse. Ochii îi erau albaştri şi prietenoşi, iar Viola îşi dădu seama că el îi zâmbea. Din nou.

în acel moment, intrară ceilalţi invitaţi, binedis- puşi şi discutând despre repetiţia piesei.

Bridget făcuse cumva rost de o găleată cu pene albe şi le lipise pe toate pe o haină şi pe o pălărie pentru ca Lord Gosling să le poarte în rolul său de Lebădă îndrăgostită.

Efectul era de-a dreptul ridicol, dar Gosling acceptă tachinarea cu un zâmbet, declarând că i se părea foarte frumos costumul din moment ce chiar Lady Bridget îl făcuse. Bridget îşi dădu ochii peste cap când îi auzi complimentul, dar Viola îşi dădu seama că era mulţumită. Bridget era mulţumită ori de câte ori cineva ii îmbrăţişa ideile nebuneşti.
Când majordomul anunţă cina, Lord Winterton se asigură că îi oferi braţul lui Lady Sophronia. Inima Violei tresări un pic ciudat când văzu cât de relaxat o trata el pe femeia mai în vârstă. Sophronia *era* fermecătoare şi amuzantă când era abordată cum trebuia - la orice şoc sau semn de indignare, Sophronia ataca pe oricine cu plăcere, comportân- du-se intenţionat şi mai şocant, şi mai nepotrivit.
Viola se duse să cineze înainte să fie nevoie să se întoarcă pentru a impune ordine şi decenţă în cine ştie ce activităţi o mai convingea Bridget pe Serena să accepte după cină.
în seara aceea jucau mima, care era perfect acceptabilă, Viola se aşeză într-un colţ al încăperii şi privi amuzată.

Ca de obicei, ghicitoarea lui Bridget era ridicolă şi fu nevoie de foarte mult timp pentru a se ghici.
Când Serena strigă în sfârşit „siluete din cretă dan- sând" şi Bridget încuviinţă din cap, se auzi un mic sunet de bucurie.
- Mă întreb dacă cineva o va rezolva vreodată, se auzi o voce de lângă ea.
Viola îl privi pe Lord Winterton.
- Cineva mereu o rezolvă, îl asigură ea.
Lady Serena îşi cunoaşte bine sora.
Se întoarseră amândoi să se uite la Serena, care îşi ocupase locul în faţa încăperii şi cugeta la ghicitoarea ei.
Viola îşi dădu seama că părea mai fericită. Dispăruse aerul tăcut şi grav pe care îl avusese săptămâni întregi după încheierea logodnei, iar când auzi o glumă spusă de domnişoara Penworth, zâmbi deschis şi cald.
Asta o făcu pe Viola să zâmbească - toate cele trei fete Cavendish îi deveniseră ca nişte surori mai mici şi tocmai de aceea ea punea la inimă tristeţile şi bucuriile lor.
- Am auzit că recent a suferit o dezamăgire amoroasă. Winterton stătea pe canapeaua de lângă ea, vorbind pe o voce suficient de joasă încât să nu audă altcineva. Pare să-şi revină.

- Din fericire, aşa este.
Contele se uită la ea.
- Am auzit că acel tânăr crud chiar a fost invitat la această petrecere.
Viola se gândi că Bridget nu era deloc discretă.
-Nu este crud, răspunse ea murmurând. Este tânăr.
Tânăr, frumos şi un duce foarte fermecător. Nu ştia de ce ducele de Frye pusese capăt logodnei, dar nu credea că o făcuse ca să fie crud cu Serena. Familiile lor erau apropiate de foarte mult timp. Iar Serena nu mai părea să sufere chiar aşa de mult din dragoste...
- Nu există nici o şansă de împăcare? întrebarea lui Winterton o uimi.
- Oh! Nu sunt sigură că ştiu. Dar Frye nu a venit, după cum puteţi vedea, aşa că pentru moment aş zice că şansele sunt foarte mici. Nu poate fi iertat niciodată dacă nu vine să-şi ceară iertare.
El râni.
- Nici n-ar trebui.
O priviră amândoi pe Serena cum îşi mima ghicitoarea.
- Sunteţi interesată de stele, doamnă Cavendish?

Viola clipi.
- Stelele de pe cer?
-Da.
- Puţin.
O făceau să se gândească la Stephen. Fu nevoită să clipească pentru a îndepărta o lacrimă neaşteptată adusă de gândul la fratele ei.
- Veniţi cu mine! zise contele. Este îngrozitor de frig, dar cerul este frumos. M-am gândit că v-ar plăcea să-l vedeţi.
Buzele ei se deschiseră surprinse. Şi încântate. Până la urmă, poate că fratele ei se uita la aceleaşi stele în seara aceea. Mai erau două zile până la Crăciun şi era cel mai apropiat lucru pe care îl putea împărţi cu el.
- Bine, zise ea.
Mai privi o dată prin încăpere în timp ce se strecurau **afaTă**. Toată lumea era absorbită de mimă. Sophronia privea din scaunul ei obişnuit de lângă şemineu. Văzu multă veselie şi râsete.
Un mic diavol îi şoptea că nimeni nu avea să-i simtă lipsa pentru câteva minute. Viola îl urmă pe conte spre uşile din spatele holului. Deseori, vara stăteau deschise, oferind o privelişte frumoasă

spre grădini, pajişte şi stejarii bătrâni aliniaţi pe drumul spre grajduri.
în seara aceea, totul era acoperit de mormane de zăpadă şi, când ieşiră afară, ochii îi lăcrimară din cauza aerului rece. îşi strânse braţele la piept şi râmase aproape de uşă, protejată de vânt.
- Este un pic cam rece, zise cu simpatie contele, părând neafectat de temperatură. Dar priviţi!
Ridică un braţ şi arătă cu mâna spre cer. Ea îşi dădu capul pe spate şi exclamă uimită. Toată seara ninsese abundent, dar acum părea că o gaură se deschisese în cer. Norii erau încă la orizont, iar deasupra vârfurilor copacilor - chiar deasupra lor - se afla un baldachin presărat cu stele, strălucind pe negrul catifelat al nopţii.
-Acolo este Steaua Polară, zise contele, arătând. Şi acolo este Sirius, adăugă şi arătă spre stânga orizontului.
- Dumnezeule! zise Viola. Poţi să vezi totul! Acolo! Uitaţi, acolo se află nebuloasa Cork! arătă şi ea entuziasmată.
Winterton o privi uimit.
- Nebuloasa Cork! De unde ştiţi de ea?
- Fratele meu studiază matematica şi astronomia la Cambridge, zise ea, încă

privind absorbită spre stele. Nebuloasa Cork este inima constelaţiei Perseu. Acolo sunt Pegas, Lira şi... Oh, ce frumoasă este Vega!
Contele îşi mută privirea înapoi la cer.
- Habar nu am care sunt stelele din Pegas, zise el după un moment. Eu ştiu doar câteva puncte de navigaţie.
-Acolo nu-i nici măcar o stea într-o mie, zise Viola râzând.
- Ce mai vedeţi?
Veni mai aproape, până când umerii lor se atinseră. Viola îi simţi căldura ca un foc puternic.
Stele. Se concentră asupra cerului şi arătă spre est.
- Acolo este Pollux. E uşor de găsit, frumoasă şi strălucitoare. Şi acolo, la sudul de ea, este Centura lui Orion. Spaniolii le spun Las Tres Marias. Cele grupate sunt mai uşor de găsit.
- Minunat! murmură contele, cu capul pe spate, oferindu-i imaginea profilului perfect.
- Stephen îşi petrecea fiecare noapte afară, ară- tându-mi-le. Mama îl obliga să intre, dar el dormea sub o fereastră deschisă chiar şi în miezul iernii.
Zâmbi când îşi aminti.

- Matematică şi astronomie. Ce impresionant!
Ea încuviinţă din cap.
- Stephen este genial. N-aş fi deloc surprinsă dacă numele lui va deveni într-o zi la fel de faimos ca al domnului HerscheL.
Contele se uita fix la ea.
- Nu ştiam că aveţi un frate, doamnă Cavendish.
- Doar unul, mai mic. Ridică amuzată din sprâncene. Ar trebui să-mi cunoaşteţi toată familia?
El râse trist.
- Iertaţi-mă! Sigur că nu. V-am obligat să îmi suportaţi relatările despre familia mea, iar asta ar trebui să fie suficient.
-Obligat? Lord Newton nu-i chiar aşa de rău... Se opri când îi văzu expresia. Poate că a fost un pic cam mult că v-a scris o moarte dureroasă ca rege.
El pufni.
-Cum este fratele dumneavoastră?
-Sclipitor de inteligent, zise ea dintr-odată. Am ştiut de când avea şase ani că ar trebui să meargă la Cambridge. Tatăl meu a fost căpitan de vas şi l-a învăţat pe Stephen cum să navigheze după stele.

- Un căpitan de vas! Şi n-aţi simţit niciodată dorinţa de a pleca?
Contele îşi prinse mâinile la spate şi o studie cu interes.
Ea zâmbi melancolică.
- N-am avut niciodată şansa. Mi s-a spus că femeile nu prea sunt bine-venite pe corăbii... Dar Stephen a mers în câteva călătorii cu el, când s-a orientat doar după stelele de deasupra. O dată, tata i-a arătat cum să folosească sextantul. Ei bine, fratele meu nu mai este atent la nimic când îl prinde o idee. Pasiunile lui sunt stelele, nebuloasele, planetele, vrea să ştie cum se mişcă, cum îşi schimbă aspectul şi cum ar putea să îmbunătăţească telescopul ca să le vadă mai bine. Când lucrează la calcule, uită să vorbească, să mănânce, chiar şi să doarmă.
Winterton clătină din cap, uimit.
- Mereu i-am admirat pe tipii ăştia la universitate.
- Eu nu-mi pot imagina un întreg colegiu cu astfel de studenţi, zise ea cu sinceritate. Fie şi numai Stephen mă uimeşte.

- Winterton chicoti.Mă îndoiesc că un băiat din zece de la Cam- bridge muncește așa de mult. Dar iată! Oh, Doamne, tremuri...
Viola își dădu seama că'așa era.
-Ar trebui să intrăm.
El deschise ușa și o atinse ușor pe spate în timp ce ea intra în casă. Viola simți atingerea prin toate straturile de haine dintre ei. „Să nu-ți treacă cine știe ce prin cap!", își zise ea.
- Mulțumesc, îi spuse ea contelui în timp ce el închidea ușa în urma lor. Pentru că mi-ați arătat cerul.
- S-ar putea să ningă din nou până dimineață.
- Știu. Viola zâmbi. Dar a fost un moment frumos.
îi simți privirea albastră ca o mângâiere peste chip.
- Da. Foarte frumos.
Ea se îmbujoră de plăcere, de parcă el îi făcuse un mare compliment. El se întinse și îi dădu blând la o parte niște fulgi de zăpadă ce se topeau în părul ei.
- Precum cerul nopții fără nori și de stele luminat. Și tot ce-i mai frumos din întuneric și lumină...

„Sărută-mă!", gândi ea, simţind cum se îneca în ochii lui fascinanţi. Violei i se tăie respiraţia când o lovi forţa acestui gând.

- Marlowe? întrebă ea fără aer, încercând să-şi revină.

- Cred că Byron. îi luă pe deget o buclă, studi- ind-o un moment, apoi i-o dădu după ureche. Am putea verifica în bibliotecă.

în bibliotecă avea să fie întuneric şi intim la ora aceea. Orice se putea întâmpla acolo între ei doi. Ar fi trebuit să revină la mimă, să-şi amintească de obligaţiile ei şi să nu lase poezia şi lumina stelelor so impresioneze. încuviinţă lent din cap.

- Da. Da, am putea.

Ceva se schimbă în expresia lui. Ştia la ce se referise ea. El îi oferi braţul.

„Nu fi proastă!", îşi spuse Viola. Dar puse mâna pe braţul lui şi plecă împreună cu el.

capitolul 7

Wes îşi simţea pulsul bătând pe fiecare centimetru din piele. Mâna ei se afla pe braţul lui, iar ochii ei sclipeau precum smaraldele. El nu mai văzuse vreodată o femeie mai frumoasă decât Viola Cavendish, stând în frigul nopţii, cu capul pe spate pentru a se uita la stele. Buzele i se deschiseră uimite şi Wes aproape că o sărutase.

Doar la asta se putea gândi acum. La asta şi la mâna ei pe braţul lui în vreme ce mergea cu el în cea mai amăgitoare misiune inventată vreodată.
Ştia foarte bine că poezia citată era a lui ByTon, dar într-o jumătate de oră petrecută singur cu ea avea să verifice fericit toate cărţile de poezie ale lui Marlowe, Jonson şi Shakespeare. Asta dacă nu se ocupau cu altceva înainte de a găsi volumele de poezie...
Ajunseră la uşile înalte ale bibliotecii. Ea luă o lampă de pe o masă alăturată, iar Wes întinse mâna spre clanţă.
Dar o lampă ardea deja înăuntru, pe biroul de lângă şemineul din apropiere. Cele două persoane din încăpere ridicară privirile speriate şi se despărţiră într-o avalanşă de mişcări.
Dar nu înainte ca Wes să vadă cine erau şi ce făceau.
Lady Alexandra îşi netezea agitată rochia. Justin îşi trecu o mână prin părul ciufulit, dar păru să-şi dea seama că era fără speranţă. Haina îi era deschisă, iar lavaliera îi era strâmbă. îi aruncă lui Wes o privire care era pe jumătate timidă, pe jumătate sfidătoare.
Wes închise uşa trântind-o.

- Unchiule, dă-mi voie să explic, începu Justin.
-Taci din gură! zise Wes pe un ton şoptit şi apăsat. Vorbim mai târziu. Lady Alexandra, sunteţi rănită?
îmbujorarea ei era vizibilă chiar şi în lumina slabă.
- Deloc, domnule.
- Ce se întâmplă? zise doamna Cavendish, regăsindu-şi în sfârşit vocea. Lady Alexandra era încremenită. Justin îşi drese vocea.
- Nu este chiar aşa de rău precum pare.
- Nu? Doamna Cavendish îi aruncă o privire de gheaţă. Atunci cum este?
Justin deschise gura, părând să-şi dea seama care era problema, şi o închise la loc.

-A fost doar un sărut, zise Lady Alexandra cu voce tremurândă. Doar un mic sărut.Doamna Cavendish se uită cu subînţeles la cămaşa albă a lui Justin. Probabil erau singuri de ceva vreme. Lui Wes îi venea să se pocnească singur pentru că nu fusese mai atent la interesul lui Justin pentru fată. Când plecaseră pe furiş de la petrecerea din salon? Alexandra stătea pe birou, mâna lui Justin era pe genunchiul ei - din fericire, peste fustele ei -, iar braţele ei erau în jurul gâtului lui.

Probabil *doar* se sărutaseră, dar Lady Alexandra era fiica unui duce, o tânără lady care se aştepta să încheie o căsătorie reuşită şi să aibă o reputaţie imaculată. Iar dacă acea reputaţie era pătată şi ruinată de nepotul iresponsabil al lui Wes, avea să se dezlănţuie iadul.

- Sper că Excelenţa Sa, mama dumneavoastră, este de acord, îi zise doamna Cavendish lui Lady Alexandra.

Alexandra îi aruncă o privire în agonie, dar încuviinţă din cap. Viola se întinse după braţul ei şi o trase ferm spre uşă.

- Doamnă Cavendish... Vocea lui Justin era ezitantă. A fost vina mea. Eu i-am

cerut să plece de la petrecere... Daţi vina pe mine!
-Chiar dau vina pe dumneavoastră, domnule, nu pentru părerea mea trebuie să vă faceţi griji.
Ea ieşi cu Alexandra pe uşă.
în bibliotecă urmă un întreg minut de tăcere. Justin nu părea să ştie unde să se uite.
Wes numără până la zece ca să nu-şi piardă controlul.
-Ce dracului?
Probabil se stăpânise mai bine decât credea, pentru că pe chipul lui Justin apăru un mic zâmbet.
- Este foarte frumuşică
Wes îl privi fix, fără emoţii.
- Este şi amuzantă.
Wes continuă să-l fixeze cu privirea.
Justin începu să se îmbufneze.
-N-a fost decât un mic sărut.
-Să nu-mi mai spui asta vreodată! în cele din urmă, furia lui dădu pe dinafară. Justin tresări când Wes avansă furios spre el. Du-te în camera ta şi rămâi acolo! Să nu vorbeşti cu nimeni. Să nu chemi vreun servitor ca să-ţi dea jos cizmele. Să nu faci nimic, doar stai în linişte în camera ta!

Dacă nu pot avea încredere în tine să faci asta, mâine-dimineaţă plecăm chiar dacă trebuie să ne căţărăm peste troiene de zăpezi mai înalte decât noi, cărându-ne bagajele. Ai înţeles?
- Da, unchiule, mormăi Justin.
Wes continua să-l fixeze cu privirea.
-Voi încerca să aplanez cât se poate problema. Dacă pleci din camera ta înainte să vin eu să vorbesc cu tine, o să găsesc o nuia şi o să te bat ca pe un băiat, cum văd clar că încă eşti.
- Da, unchiule, şopti Justin.
Wes îi luă haina de pe "un scaun din apropiere şi o aruncă spre el.
- Pleacă!
Urechile lui Justin erau roşii când îşi îmbrăcă haina şi ieşi din încăpere.
Wes se plimbă câteva minute. La dracu'! Băiatul ăsta avea capul complet gol? Ce fusese în mintea lui?
Fu nevoit să se oprească acolo. Sigur că ştia ce era în mintea lui Justin - cam aceeaşi dorinţă care se abătuse şi în mintea lui. Dacă nu era Justin, el ar fi putut să o sărute pe Viola Cavendish chiar în acea clipă...
Dar asta era o situaţie complet diferit, îşi zise el. El nu era un tânăr fără experienţă,

iar ea nu mai era o tânără lady inocentă. Ştiau amândoi ce făceau. Dacă el o săruta şi dacă ea îl săruta, ar fi fost pentru că amândoi voiau asta...
Oftă. Nu conta. Bănuia că modul în care avea să se ocupe de indiscreţia lui Justin urma să afecteze o altă posibilă şansă cu Viola.
Viola o ţinu ferm de braţ pe Alexandra în timp ce se grăbeau pe coridor spre apartamentul văduvei. Singura cale prin care Alexandra putea să scape de orice problemă legată de sărut era să-i mărturisească imediat mamei sale, înainte ca un comentariu neglijent sau vreo şoaptă să exagereze toată tărăşenia.
Viola spera că experienţa îşi pusese amprenta asupra fetei şi avea să o împiedice să mai facă asta.
-Viola, îmi pare rău! Acum Alexandra era plină de remuşcări. Dar a fost doar un mic sărut! Nimic mai mult. Doar nu crezi că aş uita de mine ca să fac ceva mai rău!
-Nu ştiu nimic. Te-ai strecurat cu un bărbat şi v-aţi dus în întunericul bibliotecii, ceea ce mi se pare un gest vinovat. Au fost fete care şi-au distrus reputaţia pentru asta.
- Distrus? Nu a fost nimic!

Viola se opri.
- Un mic sărut nu este nimic. Dar ce ar fi urmat?
Alexandra clipi.
-Nimic! Newton niciodată nu ar...
- Poate că nu, dar nu-l cunoşti suficient de bine ca să fii sigură de asta. N-aş vrea să faci o greşeală fatală data viitoare.
Alexandra se înroşi de la decolteu până la urechi.
- Data viitoare?
- Dacă o faci o dată, o poţi face din nou. Data viitoare când un bărbat frumos îţi şopteşte cuvinte drăguţe la ureche şi te roagă să ieşi afară cu el, vei fi dispusă să te duci. Până la urmă, ai scăpat basma curată o dată şi n-ai suportat consecinţele.
Viola ridică sprâncenele la expresia şocată a Alexandrei. Nu-mi spune că este imposibil! La Londra vor fi mulţi bărbaţi chipeşi care îşi vor dori să danseze cu tine şi să te sărute, iar unii dintre ei nu vor avea remuşcări sau onoare.
- Dar eu n-am niciodată ocazia să fac ceva! protestă fata cu lacrimi în voce. Eu mereu sunt în urma Serenei, aşteptând ca ea să-şi găsească un soţ. Iar acum a fost părăsită şi eu tot aştept. Toţi domnii se uită mai întâi la ea. Primăvara viitoare,

alături de mine va fi şi Bridget, iar eu voi fi doar sora mijlocie Cavendish. O să ajung ca mătuşa Sophronia…
Viola îşi dădu ochii peste cap.
- Doar dacă doreşti.
- Newton este foarte chipeş. Şi burlac! Nu crezi că Gareth ar fi de acord dacă ar şti? pledă ea.
- Dacă ar şti, repetă apăsat Viola. Nu voi specula ce ar putea să facă sau să spună fratele tău *dacă ar* ?ti din moment ce nici tu, nici Lord Newton nu v-aţi gândit să-i cereţi aprobarea înainte de a vă strecura să vă sărutaţi. Ce crezi că ar spune acum?
Alexandra îşi muşcă buza.
- îi voi explica mamei. Mama va înţelege.
-Aşa sper.
Viola era uşurată că Alexandra înţelesese cât de important era acest moment. Dacă văduva considera că era un sărut inofensiv, nu aveau să existe consecinţe. Nu mai văzuse nimeni nimic şi, chiar dacă ceilalţi invitaţi îi văzuseră pe Newton şi pe Alexandra plecând împreună, asta nu dovedea nimic. Viola putea să spună că fusese cu ei dacă se ajungea la asta. Dar, dacă văduva se supăra că fiica ei se strecurase afară cu un domn, doar o

singură persoană putea fi învinovăţită pentru că dăduse greş şi nu o supraveghease: Viola.
Ajunseră la uşile apartamentului ducesei văduve. Viola puse mâinile pe umerii fetei şi-i strânse cu fermitate.
- Fruntea sus! Mama ta a fost şi ea cândva tânără, sperând să se îndrăgostească, flatată de atenţia unui tânăr chipeş. Cu siguranţă va înţelege ce ai simţit. Dar asta nu-i o scuză să te porţi prosteşte şi să-ţi rişti **Teputaţia** pentru câteva minute **de** distracţie. Şi nu da vina pe Lord Newton! Dacă nu te-a dus în bibliotecă împotriva voinţei tale, eşti la fel de vinovată ca el. Alexandra, acum eşti o tânără femeie şi trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru faptele tale! Fii sinceră şi spune-i adevărul mamei tale! Eu am încredere că ea va fi corectă.
Fata se uită la ea cu ochii întunecaţi, îngrijoraţi.
-Nu-i monstruos de nedrept că un lucru aşa de neînsemnat poate cauza o astfel de problemă?
„Ba da." Viola era inconfortabil de conştientă de toate gândurile scandaloase legate de contele de Winterton pe care le avusese mai devreme, gândi ndu-se cu

câtă uşurinţă ar fi putut să fie ea cea prinsă sărutându-se în bibliotecă. El o considera atrăgătoare. Simţea că, dacă îi făcea orice semn, el ar fi sărutat-o. Poate chiar ar fi făcut mai mult. Poate că fusese de acord să meargă cu el în bibliotecă pentru că ştia că el voia să o sărute, iar ea îşi dorea ca el să o facă.
Dar ea avea şi mai multe de pierdut decât Alexandra.
- Da, dar asta nu schimbă nimic. Rareori „nu-i drept" este o apărare câştigătoare.
O scânteie de furie îi animă chipul pentru un moment.
-Ar trebui să fie. Lord Newton nu va fi judecat aşa de dur pentru un mic sărut neînsemnat.
Viola oftă.
- Unchiul lui a părut foarte nemulţumit de el. Dar asta nu te afectează şi tocmai de aceea ar trebui să vorbeşti cu mama ta înainte să o facă altcineva. Asumă-ţi greşeala şi învaţă din ea, ca mai târziu să nu greşeşti mai rău.
Alexandra se întristă.
- Bine.
Trase umerii spre spate şi bătu la uşă. Se deschise aproape imediat şi Ellen o primi înăuntru.

Viola aşteptă până când servitoarea închise uşa, după care expiră.capitolul 8

Viola reveni tăcută în salon, dar din fericire toată lumea era gata să se retragă. Nimeni nu întrebă unde plecaseră Alexandra şi Lord Newton, deşi Sophronia murmură ceva despre Lord Winterton, privind-o pieziş. Viola nu spuse nimic. Seara fusese suficient de grea.

Aşa că făcu ceva ce rareori făcea şi se servi sin- guTă, luând o sticlă de vin de Porto de pe tava din salon, apoi urcă scările în camerele ei şi închise uşa. Simţi remuşcări numai când se uită la apartamentul ei. Ducesa îi dăduse un apartament luxos după standardele servitorilor, un dormitor confortabil cu un salon adiacent. Era mic, dar era intim şi era al ei.

Mai mult, nu se aña la etajul servitorilor, ci la capătul coridorului unde se aflau camerele ducelui şi ale ducesei, fiind tratată aproape ca un membru al familiei. Asta ca să-i fie mai uşor să răspundă la clopoţelul ce atârna discret lângă patul ei, desigur, aflându-se chiar lângă scara servitorilor, dar tot era altceva. Putea să

pretindă că era mai mult o Cavendish decât o servitoare.
Era şocant cât de repede s-ar fi putut duce de râpă viaţa ei bine aranjată.
Se lăsă cu un oftat pe scaunul de lângă şemineu şi îşi turnă un pahar de vin de Porto. Care erau şansele ca văduva să se supere?
Viola admirase mereu modul echilibrat în care ducesa văduvă aborda lucrurile, dar nu putea să ştie ce ar fi făcut când unul dintre copiii ei avea probleme. Biata femeie încă era bolnavă, devenind tot mai frustrată de neputinţa de a-şi reveni, iar în fiecare zi o bombarda pe Viola cu întrebări şi mai detaliate despre cum mergea petrecerea.
Ducesa văduvă era foarte enervată de faptul că Frye încă nu sosise. Căsătoria dintre Serena şi Frye fusese aranjată de taţii lor în urmă cu câţiva ani, iar ducesa văduvă încă se agăţa de speranţa că Frye avea să vină, să cadă în genunchi şi să-şi ceară scuze că rupsese logodna, după care Serena avea să îl ierte cu eleganţă şi să fixeze o dată pentru căsătorie.
Acum Viola avea de înfruntat posibilitatea ca văduva să fie foarte dezamăgită de

două fete în loc de una. Serena nu se arăta deloc interesată de participarea lui Frye, iar Alexandra se furişa pentru a se săruta cu un tânăr viconte cunoscut cu o săptămână în urmă. Oricine s-ar fi supărat în aceste circumstanţe, iar Viola ştia că probabil vinovată era ea.

Ce avea să îi spună lui Stephen dacă avea să fie dată afară? Luă o înghiţitură mare la acest gând. Bietul ei frate! Dacă ar mai fi rezistat vreo doi ani, el şi-ar fi putut termina studiile şi ar fi ocupat o poziţie la universitate. Acolo era locul lui Stephen, printre cărţi, oameni de ştiinţă şi clădiri vechi din piatră care îi găzduiseră pe cei ca Isaac Newton. Ce ar fi făcut el în lumea reală?

Era destul de sclipitor ca să devină un profesor şi destul de amuzant ca să fie decan - cu excepţia momentelor când creierul lui o lua pe vreun drum sălbatic şi minunat prin tărâmul astronomiei şi al matematicii. Ştia că el avusese momente când rămăsese treaz trei zile la rând, abia mâncând şi muncind până mâinile i se înnegreau de cerneală şi arătând precum o nălucă.

Renunţase să-l mai certe cu mulţi ani în urmă. El îi povestise că mintea lui era ca

un uragan şi că nu ar fi avut pace până când nu se stingea.
Nici nu voia să-l potolească. Din contră, se delecta în acele furtuni de gânduri care îl îndepărtau de ea şi de toată lumea de pe pământ, ducându-l în lumea exotică şi palpitantă a numerelor, a stelelor şi a lucrurilor care-l fascinau, dar îi nedumereau pe toţi ceilalţi.
Dar, din păcate, uraganele de gânduri nu erau bine plătite. James, dragul ei James, ţinuse aşa de mult la Stephen! Viola îl îndrăgise pentru bunătatea şi afecţiunea lui pentru Stephen, pe vremea aceea doar un tânăr ciudat. Când se căsătorise cu el, James **promisese** că avea să plătească educaţia **lui** Stephen **şi** apoi şcoala când fratele ei avea să plece la Cambridge.
Dar asta se terminase dintr-odată, când inima lui James cedase. Venitul lui fusese doar pe parcursul vieţii lui şi se dovedise că nu economisise prea mult pentru văduva lui - nu că ar fi avut timp, murind înainte să împlinească 37 de ani.
Viola se trezise în sărăcie şi ruină, iar Stephen cu perspectiva de a-şi pierde locul la Colegiul Kings.
Ducele de Wessex îi oferise un mic venit când ea îi solicitase ajutorul, pentru că el

era cea mai cunoscută rudă a lui James, dar nu i-ar fi fost de ajuns pentru ea şi Stephen. Viola îşi înghiţise mândria şi-i ceruse în schimb o slujbă cu un salariu constant şi mai mare. Ca secretară putea să-i trimită suficienţi bani lui Stephen pentru taxele şcolare şi pentru cărţi. Dacă însă ar fi trebuit să-şi plătească locuinţa şi întreţinerea...

Bătaia din uşă o trezi din agonia crescândă. încremeni, cuprinsă dintr-odată de teama că ducesa văduvă putea să fi trimis deja după ea.

- Doamnă Cavendish? se auzi o voce joasă. Viola?

Ea exclamă uşurată şi se duse să deschidă uşa.

- Bună seara, domnule. Aveţi nevoie de ceva?

Contele de Winterton stătea acolo, părând a se căi.

-Aş fi vrut să vorbim, dacă se poate.

Viola făcu o mică reverenţă.

- Dacă doriţi, domnule, poate doamna Hughes sau Withers...

- Nu! îşi coborî vocea şi îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-şi buclele negre

rebele. Voiam să vorbesc cu *dumneavoastră.*
Ea strânse clanţa. Servitorii din castelul Kingstag trebuiau să fie la fel de respectabili precum familia. Socializarea şi legăturile romantice erau permise, dar numai dacă se desfăşurau cu decenţă şi bună-cuviinţă - iar a-l invita pe conte în camera ei privată n-ar fi fost nici decent, nici de bună-cuviinţă. Şi tocmai o certase pe Alexandra că făcuse cam acelaşi lucru cu Lord Newton.
Pe de altă parte, dacă ducesa decidea să o dea afară, era puţin probabil ca lucrurile să se înrăutăţească dacă îl lăsa pe conte să stea câteva minute pe canapeaua ei. Deschise mai mult uşa.
-Atunci mai bine intraţi.
Winterton se încruntă. Viola ridică un pic din umeri şi se întoarse la scaunul ei. Puse piciorul pe apărătoarea de la şemineu şi flutură din mână spre mica masă de lângă vatră.
- Luaţi-vă un pahar de vin de Porto, milord.
Contele înaintă încet în încăpere.
- Sunteţi supărată.
Viola înclină paharul spre el.
- Nu, îl corectă ea. Sunt resemnată.

- Cu ce soartă?
închise uşa în urma lui.
Viola se uită fix la acea uşă închisă, hotărî că nu conta suficient ca să protesteze şi bău din vin.
- Ducesa mi-a lăsat casa ei în grijă. Da, Lady Sere- na e gazdă, admise ea când el se încruntă. Dar nu-i obişnuită să se ocupe de o casă aşa de mare. Evident că Excelenţa Sa ducesa văduvă este obişnuită, dar ea încă este la pat. Deci ducesa m-a lăsat pe mine să-i gestionez casa în absenţa ei.
- Asta-i o responsabilitate mare.
Ea râse slab.
- Nu-i aşa? Eu am asigurat-o că pot să mă descurc, chiar şi cu invitaţii, cu zăpada şi cu Lady Sophronia lăsată să facă tot ce vrea. Şi mă descurcam destul de bine până când...
- Până când am sosit eu şi nepotul meu, termină el când ea nu mai spuse nimic. Voi vorbi cu ducele. Newton va vorbi cu ducele şi va face orice consideră ducele a fi adecvat şi necesar.
Viola simţi cum păli.
-Adecvat? Ştiţi la fel de bine ca mine ce înseamnă asta în mod normal, milord. Dar nu-l cunoaşteţi pe ducele de Wessex.

Winterton ezită.
- Nu, nu l-am cunoscut niciodată.
- Atunci, permiteţi-mi să vă dau un sfat de care să ţineţi cont când îl veţi cunoaşte. îşi rearanjă picioarele pe apărătoarea de la şemineu. Focul dădea destulă căldură. îşi adoră surorile. Va ignora decenţa şi orice regulă de societate pentru a le proteja. Iar un viconte necopt nu este egalul lui.
- Ce vreţi să spuneţi?
- Vă avertizez să păşiţi atent şi, pentru Dumnezeu, spuneţi-i nepotului să facă la fel! Ducele nu va fi mulţumit să afle că nu a fost respectuos faţă de Lady Alexandra.
- îmi închipui că nu. Contele mai făcu un pas în încăpere. Pot? zise el făcând un gest spre canapea.
Viola flutură din mână drept consimţământ, iar el se aşeză. Orice efect ar fi avut prezenţa bărbatului asupra ei, era complet copleşită de dezastrul ce se contura.
Cu toate astea, el se aşeză foarte aproape de ea. Când îşi întinse picioarele, cizmele lui îi atinseră fustele. De la distanţă, ea privi pânza cum se legănă, apoi se aşeză. Dumnezeule, până la urmă vinul de Porto îşi făcea efectul asupra ei! întoarse capul

să se uite la conte şi descoperi că el o privea.
îşi dădu seama ce avea să spună el. „Ce ar trebui să fac ca ducele să nu-mi provoace nepotul la duel?" Viola nu-l văzuse prea des supărat pe ducele de Wessex, dar nu era un bărbat slab sau nehotărât.
- Ce veţi păţi? întrebă în schimb Winterton.
Fu nevoie de un moment ca ea să priceapă întrebarea, care apoi o făcu să se adâncească şi mai mult în scaun.
- Mie? S-ar putea să fiu concediată.
- De ce?
- Ştiţi de ce, zise ea moale.
- Ascultaţi-mă, răspunse el cu calm şi imperturbabil. Lady Alexandra a flirtat toată săptămâna cu Newton. Era normal ca între ei să se înfiripe ceva dacă au stat în aceeaşi casă nenumărate zile în perioada sărbătorilor.
-Şi la fel de normal este ca Excelenţa Sa să fie furios.
Ea mai bău nişte vin de Porto.
- De ce v-ar concedia pe dumneavoastră?
Viola învârti vinul, apoi goli paharul.
- Ar fi trebuit să o supraveghez mai bine pe Lady Alexandra.

-Şi eu pe Newton. Winterton oftă. Mama lui o să-mi ia capul pentru asta, să ştiţi. Credeam că mi-am depăşit frica de ea, dar în seara asta am descoperit că nu am făcut-o.
Ea îl privi cu coada ochiului. Părea trist, dar serios.
- Mama lui este sora dumneavoastră mai mare?
- Mai mare cu câţiva ani. Mi l-a încredinţat pe fiul ei cu condiţia ca eu să-l învăţ să fie mai reţinut şi mai demn. Făcu o grimasă. O să mă tragă de urechi şi o să mă pălmuiască, exact cum a făcut când i-am scalpat păpuşa preferată.
Viola făcu ochii mari.
- Scalpat!
Pe chipul lui trecu ceva asemănător unei bucurii vinovate.
- Mă credeam un american nativ, precum cei despre care citeam în jurnalele de călătorie. Tăiau părul duşmanilor lor, ştiaţi? Anne poate să fie un pic... despotică, aşa că la vârsta de şase ani am hotărât că era duşmanul meu de moarte. Evident că nu puteam să-i tai ei părul, dar păpuşii... El îşi flexă o mână şi ridică din umeri. în acel moment mi s-a

părut o idee bună. Era prea mare pentru păpuşi, dar tot a pus gestul la inimă.
Viola râse. Era greşit să râdă la auzul poveştii, **daT** şi pentru că putea să aibă o mare de probleme, însă, odată pornită, nu se mai putu opri. Râse până când o duru într-o parte şi nu mai putu să respire, iar ochii i se umeziră. Şi când în sfârşit se linişti suficient ca să-şi tragă sufletul, îşi dădu seama că până la urmă dăduse în plâns.
Contele îngenunchease în faţa ei. îi întinse o batistă fără să spună nimic. Viola o luă şi îşi suflă nasul cu zgomot şi lamentabil.
- Există vreo şansă să fi subestimat înţelegerea şi compasiunea lui Wessex?
Ea făcu ghem batista umedă.
- Poate. Bănuiesc că va depinde de ceea ce îi va spune Lady Alexandra mamei sale. Dacă ducesa văduvă se va simţi ofensată, îl va îndemna pe duce să facă la fel.
- Ce credeţi că îi va spune Lady Alexandra?
Viola se gândi la expresia hotărâtă de pe chipul
Alexandrei când intrase să-şi vadă mama.

- Mă aştept să îi spună că a fost o distracţie - un flirt nevinovat, un sărut furat.
- Cum probabil chiar a fost, sublinie el.
Viola oftă.
- Este o tânără lady bine-crescută, sora unui duce. Nu are libertatea să flirteze şi să se sărute cu orice tânăr vrea ea.
-Nu. El îi coborî privirea. Dacă pot să repet întrebarea... Ce veţi face?
- Dacă sunt concediată?
El încuviinţă uşor din cap. Ea puse paharul jos.
-O să caut o altă slujbă. Privi cu tristeţe prin cameră. Dar ţin tare mult la asta! îmi va fi greu să plec de la Kingstag.
El încuviinţă din cap, frecându-şi mâinile de braţele scaunului ei. Viola îi aruncă o privire. Avea nişte mâini minunate, puternice şi mari.
-V-ar linişti, zise el lent, dacă v-aş promite o slujbă similară cu acelaşi salariu? Când ea tresări, el îşi retrase mâinile ca să o liniştească. Doar dacă nu puteţi găsi o slujbă care să vă fie pe plac. Nu mi-ar plăcea să fiţi nedreptăţită de acţiunile ne-potului meu şi deci de ale mele. M-am invitat cu neruşinare la Kingstag şi l-am

adus şi pe Newton cu mine. Dacă trebuie găsiţi vinovaţi, trebuie să-mi accept vina.
-Nu trebuie să faceţi asta, milord, murmură ea.
- Dar vreau. Un colţ al gurii lui se ridică. De fapt, îmi doresc foarte mult.
Viola îşi întoarse privirea spre colţul apărătorii şemineului pe care îşi proptise picioarele. „Nu te îndrăgosti de un conte!", îşi spuse ea. Mai ales de acest conte, cu mâinile lui puternice, zâmbet adorabil şi o ofertă care cu uşurinţă putea să o facă să uite de ea însăşi şi să facă un gest foarte greşit, cum ar fi fost să flirteze el.
Să-l încurajeze. Să-i permite să o sărute şi să-l sărute şi ea, în mod repetat, până când ar fi ajuns în pat cu el, implorându-l să facă dragoste cu ea. Nu-şi dorea asta, chiar dacă o parte din ea voia, în ciuda faptului că era o idee groaznică şi...
Un ciocănit la uşă o scoase din gândurile ei şi o făcu să sară în picioare. Se uită alarmată la conte, care se ridicase şi el în picioare. Nu exista nici o scuză pentru prezenţa lui în camera ei privată.
Cu sprâncenele ridicate, el arătă muteşte spre dormitorul ei. Viola încuviinţă iute

din cap, ignorându-şi conştiinţa, iar el păşi tăcut înăuntru, închizând uşa în urma lui. Îndreptându-şi umerii, Viola se duse la uşa principală şi o deschise.

Alexandra se afla acolo. Avea ochii un pic umezi, dar reuşi să zâmbească.

- Pot să intru?
- Desigur.

Viola se dădu la o parte şi o urmă până la canapea.

- Mama a zis că trebuie să-ţi cer scuze, începu fata. Te-am pus într-o situaţie foarte proastă şi ţi-am trădat încrederea. Mama s-a supărat teribil pentru că am profitat de neatenţia ta ca să mă strecor, când ea a fost aşa de bolnavă, iar tu a trebuit să faci mai multe decât de obicei. Inspiră adânc. Dar vreau să-ţi cer scuze. Ştiu că a fost greşit şi, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic prea nepotrivit, îmi pare rău că am făcut-o. M-am simţit aşa de prost când ţi-am văzut expresia! îşi prinse fusta şi întreaga ei siluetă se mohorî. Sper că nu ţi-ai făcut o părere proastă despre mine.

-Sigur ca nu. Luă mâna Alexandrei. înţeleg perfect - mai mult, sunt de acord că nu-i corect ca un simplu sărut să fie judecat

aşa de dur. Dar nu fac eu regulile şi mi-ar plăcea şi mai puţin ca tu să fii rănită. Poate că nu sunt sora sau fratele tău ca să te pot proteja în alte moduri, dar ţin foarte mult la tine, Alexandra!
Fata ii zâmbi recunoscătoare.
-Şi noi la tine, Viola. I-am spus mamei de câteva ori că nu a fost vina ta, iar ea a fost de acord că este doar vina mea. Făcu o mică grimasă. Jane mereu spune că mama ei ar concedia o însoţitoare care ar lăsa-o să intre în belele, dar n-am să-i permit lui Cleo să îşi facă o părere proastă despre tine. Nu vreau să pleci şi voi încerca din răsputeri să nu te mai pun în această situaţie. Făcu o pauză. Ce ai spus în faţa camerei mamei... Mulţumesc! în ultima vreme, m-am simţit cam dată la o parte - mereu a fost vorba numai despre Serena şi iar Serena. *Vreau* să fie fericită, chiar vreau... Şi nu-I voi ierta niciodată pe Frye că i-a frânt inima, *niciodată...* Dar începeam să nu mai am răbdare cu toată agitaţia din jurul ei. Toată petrecerea asta a fost organizată ca să o înveselească, iar ea nici măcar nu pare tristă că l-a pierdut pe Frye. Gura îi tremura. Voi încerca să fiu o soră mai bună.

Viola o îmbrăţişa.
- E^ti o soră bună. Ce i s-a întâmplat Serenei a fost îngrozitor, dar va trece peste asta - cum vei trece şi tu peste această mică problemă. Alexandra zâmbi şi Viola o strânse de mână. Cred că am înnebunit un pic cu toţii, închişi în casă din cauza zăpezii. Cine şi-ar fi imaginat că va ninge aşa de mult în Dorset? N-am mai văzut niciodată...
Alexandra râse în sfârşit.
-Nici eu. Se ridică. Mama a zis că nu vrea să facă prea mare vâlvă pentru un sărut atât timp cât mi-am învăţat lecţia. îl voi ţine la distanţă pe Lord Newton şi voi fi mai conştientă de acţiunile mele.
- Foarte bine. Asta e tot ce putem face.
Viola o conduse la uşă. Noapte bună, Alexandra!
-Noapte bună!
Alexandra plecă, iar Viola închise uşa, simţin- du-se uşurată. Dacă Alexandra scăpase de asta doar cu o mustrare şi o pedeapsă, totul avea să fie bine.
Nu uitase că în dormitorul ei se afla contele de Winterton. Probabil auzise conversaţia cu Alexandra şi se liniştise cu privire la nepotul lui.

Dacă ducesa văduvă nu avea nici un motiv să se supere, nu era nevoie să-i spună ducelui. Asta o liniştea şi pe ea, desigur. Dacă nu-şi pierdea slujba la Kingstag, nu era nevoie nici măcar să se gândească la propunerea lui Winterton, la ce putea aduce asta şi de ce spusese el că îşi dorise foarte mult să-i propună asta.
Deschise uşa şi se opri. Era o cameră mică, în care abia încăpeau patul şi un lighean, cu un dulap de haine pe un perete. Drept urmare, Lord Winterton se întinsese pe patul ei, cu picioarele lui lungi încrucişate şi braţele încrucişate sub cap.
Nu mai fusese un bărbat în patul ei de când James murise în urmă cu doi ani. Imaginea o făcu să simtă un val fierbinte şi aşa de puternic de dorinţă, încât fu nevoită să se ţină de clanţă ca să-şi păstreze echilibrul.
- A plecat, zise ea, şocată de tonul răguşit al vocii ei.
El se ridică în fund şi îşi puse picioarele pe podea.
- Am auzit. Totul va fi bine?
Era uşurat că ducele nu avea să-i pedepsească nepotul.
- Aşa se pare.

Winterton încuviinţă din cap. încă era pe patul ei, mult prea mare şi masculin pentru camera ei de văduvă.
Viola încercă, fără mult succes, să-şi înăbuşe gândurile păcătoase ce-i hoinăreau prin minte precum zăpada, o adevărată furtună de imagini scandaloase ce ameninţau să-i alunge sângele-rece. N-ar fi trebuit să bea acel vin de Porto - îi făcuse praf bunul-simţ.
- Deci nu veţi fi concediată, zise contele.
Viola îşi drese vocea. Nici măcar nu se gândise
la asta.
- Mă simt mai puţin neliniştită în privinţa asta.
El zâmbi din nou, afişând acel rânjet ştrengăresc
ce-i făcea inima să tresară şi mintea să se golească.
- Şi foarte uşurată că nu va trebui să acceptaţi ce am spus eu mai devreme.
Ea era prea distrasă de imaginea lui stând în pa- tul ei, cu mâinile lui mari şi minunate pe genunchi şi cu părul negru precum cărbunele ciufulit de parcă tocmai se trezise în patul ei...
- Da, desigur.

El se ridică în picioare şi veni spre ea. Avu nevoie doar de doi paşi, dar pentru Viola, care încă se ţinea de clanţă, părură nişte paşi importanţi şi sugestivi.

- Şi eu sunt uşurat. Cred că nu aţi înţeles bine ce am vrut să spun. Nu a fost o ofertă nepotrivită.

- Nu, sigur că nu, zise ea.

„Nu te contrazice cu contele! Ar fi nepoliticos. Sau prostesc. Sau..." Nu era chiar sigură de ce, dar nu voia să-l contrazică acum. Nu când era suficient de aproape ca ea să-i vadă umbra vagă a bărbii pe maxilar, pulsul de la gât şi cele trei nuanţe diferite de albastru din ochii lui.

- Dacă v-aţi fi pierdut slujba din cauza mea, ar fi fost datoria mea să vă găsesc alta, îi explică el. El se întinse aproape nepăsător şi-i luă mâna. Dar nu ţin morţiş să vă angajez.

- Nu, fu ea de acord.

De parcă ar fi putut să facă altceva dacă îl vedea în fiecare zi.

- Ştiţi de ce?

Vocea lui se înmuia tot mai mult cu fiecare cuvânt. Degetul lui mare îi mângâia articulaţiile.

Violei i se înmuiară genunchii şi inima îi bubuia în piept.
-Cred... Fu nevoită să-şi umezească buzele. Bănuiesc.
- Ar fi ceva neplăcut pentru dumneavoastră?
„Nu." îşi dorea mai mult ca niciodată ca el să o sărute, chiar şi după ce abia o mustrase pe Alexandra pentru că se lăsase sărutată de un bărbat, chiar dacă fusese chinuită de teama de a-şi pierde slujba. Sau poate că din acest motiv voia ca el să o sărute, întrucât crezuse că se afla pe marginea prăpastiei şi fusese salvată. Pentru că se simţise în pragul dezastrului în cea mai mare parte a ultimelor zile şi nu mai avea voinţa să reziste tentaţiei pe care *el* o reprezenta.
Drept răspuns ridică faţa spre a lui şi se aplecă înainte. Winterton o întâmpină la jumătatea drumului, atingându-i buzele cu ale lui precum cea mai uşoară pană.
-Winterton, şopti ea. Te rog...
- Viola. Mâna lui îi cuprinse maxilarul. Mă numesc Wesley. Wes, de fapt.
Ea zâmbi surprinsă.
-Wes?

- Rimează cu *yes',* şopti el pe un ton amuzat şi apoi o sărută din nou, de data asta mai apăsat şi mai lung.

[1] În limba engleză, *yes* înseamnă „da", (n.red.)

Viola suspină când el îi deschise buzele şi limba lui intră în gura ei. Degetele lui se încolăciră în părul ei, desfăcându-i acele de păr până când părul îi căzu pe spate. Ea se arcui spre el, cutremurându-se când sânii îi atinseră pieptul.

Contele - Wes - scoase un sunet nearticulat de plăcere şi o trase mai aproape. Viola îşi dădu seama că era pe vârful degetelor de la picioare, încordată spre el, agăţându-se de haina lui. Se simţea îmbătată de dorinţă, savurându-i fiecare respiraţie tremurată, fiecare atingere a mâinilor pe chipul ei, pe umerii ei, pe spatele ei, pe talia ei.

Nu mai era o simplă secretară, iar el nu mai era un conte bogat. în acest moment erau o simplă femeie şi un simplu bărbat, înnebuniţi unul după celălalt.

-Viola! El întrerupse sărutul, respirând apăsat. Viola! O mai sărută o dată pe gură. Dumnezeule, ar trebui să plec!

-Ştiu.

Se topi în îmbrăţişarea lui, petrecându-şi mâinile în jurul taliei lui. Era aşa de masculin şi de puternic şi mirosea aşa de bine, încât ea îşi înghiţi invitaţia de a petrece noaptea cu ea. Spera că era aşa de nesăbuită din cauza vinului de Porto, dar se temea că în adâncul ei era mai mult de atât.

- Pot să te mai văd?

Degetul lui mare trecut peste buza ei inferioară, iar buzele lui îl urmară într-un sărut întârziat.

- în fiecare zi, milord, zise ea fără aer. Până când vei pleca.

El încremeni.

- Pot să te văd din nou aşa - Viola şi Wes, nu Winterton şi doamna Cavendish?

„Până când pleci", se gândi ea din nou.

-Da.

Un zâmbet de lup îi trecu peste chip şi o mai sărută o dată, zăbovind cu buzele peste ale ei.

- Dumnezeule! gemu el. Dumnezeule, ai milă, vreau să rămân, dar *pkc'.*

- Noapte bună, şopti ea.

Ochii lui păreau să sclipească.

- Noapte bună, iubito!

"Wes se întoarse în camera lui în pas săltat. Ce idee minunată avusese să vină

la castelul Kingstag! Slavă Domnului că Wessex fusese plecat şi încă era!
în acel moment nici măcar nu-i păsa dacă atlasul Desnos era acolo. O sărutase pe Viola Cavendish, iar ea îi răspunsese la sărut. Abia aştepta să o facă din nou.
încercă să-şi verifice pulsul agitat şi-şi aminti să nu-şi piardă minţile. Ea nu era o matroană de societate, în căutarea unei aventuri pasagere pentru a se amuza. Nu era nici egala lui ca statut social şi avea să fie rănită cu cruzime dacă atracţia lor provoca necazuri. Ultimul lucru pe care îl voia era să o rănească pe Viola.
Se încruntă. Cum să gestioneze asta? Ce ar fi făcut mama lui dacă ar fi aflat că o servitoare avea o aventură amoroasă cu un invitat? Desigur, Viola nu era chiar o servitoare şi până şi servitorii aveau dreptul la relaţii personale. Era secretara personală a ducesei, o poziţie destul de importantă, independentă şi cu un anumit statut. Mai mult, era o verişoară din familia Cavendish, iar el...
Wes se opri. Era o femeie respectabilă - nu chiar o lady, dar nu aşa de mult sub el. Nu trebuia să se simtă ruşinat de atracţia faţă de ea. Poate cu timpul ar fi putut **chiaT** să...
- Ce s-a întâmplat?

întrebarea tensionată îl sperie.
- Dumnezeule, Justin! se răsti el. De ce ridici tonul Ia mine?
Nepotul lui clipi uimit. Se uita prin uşa abia deschisă.
- N-am ridicat tonul. Stăteai pe hol uitându-te în gol. Sunt în mare necaz? într-adevăr. Justin se sărutase cu Lady Alexandra. Inima lui Wes se mai linişti. Privi peste umăr şi-i făcu semn nepotului său să intre.
- Discutăm despre asta în privat.
- Deci ce s-a întâmplat? întrebă din nou Justin când Wes se afla înăuntru şi uşa fu închisă. Trebuie să-i cer scuze ducelui? Lady Bridget mi-a spus că este la şaisprezece kilometri distanţă. Aş reuşi să ajung cu un cal voinic.
- Calmează-te!
Wes gesticulă cu o mână spre scaun, dar, încăpăţânat, Justin rămase în picioare, cu pumnii strânşi. Wes ridică din umeri şi se aşeză.
- Lady Alexandra a vorbit cu mama ei, care a fost de acord că ar fi o idioţenie să facă scandal din asta. Cred că Wessex este foarte protector cu surorile lui, dar, cu sprijinul ducesei văduve, nu cred că ai de

ce să-ţi fie teamă că vei fi provocat la duel sau târât la altar.
Pe chipul lui Justin se văzu uşurarea.
- Mulţumesc, unchiule!
Wes se uită aspru la el.
- Să nu crezi cumva că nu vei suporta consecinţele! Chiar dacă lui Wessex nu-i va păsa câtuşi de puţin de ceea ce ai făcut, mie îmi pasă şi mamei tale la fel.
- Mama? exclamă băiatul. De ce i-ai spune?
- Pentru că este a doua oară când ai sărutat o femeie fără să ai intenţii onorabile.
Justin rămase cu gura căscată. Wes încuviinţă din cap.
- N-am spus că ai intenţii *păcătoase,* dar ştii foarte bine că, dacă tot săruţi tinere domnişoare, în scurt timp o să te trezeşti însurat cu una dintre ele. Asta-ţi doreşti?
- Păi, nu, nu chiar...
Wes îşi frecă faţa cu palmele când auzi tonul evaziv al lui Justin.
- Dacă tu crezi că soluţia este să săruţi servitoare şi cârciumărese, te asigur că te voi pedepsi pentru asta. Un domn nu se

joacă niciodată cu femeile, indiferent dacă sunt femei nobile sau din clasa de jos.
Nepotul lui îl luă în derâdere.
- Unele femei...
-Acelea sunt târfe, zise el direct. Târfele sunt dornice pentru că le plăteşti, nu datorită farmecului şi graţiei tale, dar măcar ele nu aşteaptă nimic altceva din partea ta, doar să le plăteşti. Să seduci o fată ca Lady Alexandra... Wes clătină din cap. În acest caz, nu te-aş putea salva de mânia lui Wessex - de fapt, te-aş biciui după aceea. Ai face lucrul onorabil faţă de ea şi apoi ţi-ai petrece întreaga viaţă comportându-te ca un soţ decent pentru ea.
Acum Justin se simţi ofensat.
- Normal că aşa aş face! Nu am sedus-o - a fost doar un mic sărut -, dar sunt un domn şi îmi cunosc obligaţiile...
Wes se ridică în picioare.
-Şi doreşti să te însori înainte să împlineşti 22 de ani, înainte să apuci să te duci la Londra şi să cunoşti zeci de fete drăguţe? înainte să ai ocazia să călătoreşti şi să vezi o parte din lume? Căsătoria este pentru tot restul vieţii. În plus, zile întregi mi-ai spus cât de plictisit eşti de Hampshire şi

că ai putea înnebuni din cauza asta. Acum eşti pregătit să devii capul unei familii, să aduci o soţie acasă şi să te aşezi la casa ta?
Pe măsură ce Wes vorbea, Justin se înroşi. Acum se foia.
-Nu... Nu încă. Deloc.
-Atunci ai grijă cum te comporţi! Iar dacă nu poţi, te ciomăgesc până când vei putea. Domnii îşi permit mult mai multe libertăţi decât doamne- le şi au o responsabilitate mai mare, trebuie să fie înţelepţi. Nu eşti scuzat de consecinţele acţiunilor tale pentru că eşti tânăr şi prost.
Justin se încruntă, dar alungă expresia când Wes ridică din sprânceană amenin ţător.
- Da, unchiule.
Wes puse o mână pe umărul nepotului său.
- Cu toţii am fost tineri şi proşti, fiecare bărbat, zise el pe un ton mai amabil. Una este să-ţi placă o fată şi să te vezi căsătorit cu ea. Dacă nu poţi, n-ar trebui să o săruţi. Chiar dacă nu eşti prins de un tată indignat, îi dai nişte indicii crude şi greşite despre intenţiile tale. Eşti un trişor şi un escroc dacă laşi o fată să se

îndrăgostească de tine doar ca să-i furi câteva sărutări şi îmbrăţişări.
Trezit complet la realitate, Justin încuviinţă din cap.
- înţeleg. Nu am văzut niciodată lucrurile aşa, dar... da, înţeleg.
- Bravo! Wes îl bătu pe umăr. Nu cred că ţi-ar plăcea ca o lady să te ducă de nas, doar ca apoi să te refuze când eşti înnebunit după ea.
- Deloc.
Justin păru îngrozit de acest gând.
-Atunci nu o face nici tu!
Wes ieşi şi reveni în camera lui. Slavă Domnului că Kingstag era suficient de mare, iar el şi Justin nu trebuiau să împartă camerele. Avea nevoie de linişte ca să cugete.
Primul lucru de care îşi dădu seama fu că trebuia să-şi urmeze propriul sfat cu privire la Viola. Nu voia ca ea să tragă concluzii greşite în urma acţiunilor lui. Al doilea lucru de care îşi dădu seama, ca urmare a primului, fu că o plăcea mai mult decât plăcea de obicei o femeie.
îi plăcea să stea de vorbă cu ea. Era sensibilă, inteligentă, frumoasă şi îl făcea să râdă. Wes n-avea timp pentru idioţi sau pentru oameni frivoli şi nu-şi putea aminti

ultima femeie pe care abia aştepta să o vadă, aşa cum simţea pentru Viola.
Şi atunci care erau intenţiile lui?
Se gândi la asta în timp ce se pregătea de culcare şi nu işi dădu un răspuns clar înainte să adoarmă. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că interesul lui faţă de ea nu era nici superficial, nici trecător.

Şi tânjea să o sărute din nou.capitolul 9

în următoarea zi, Viola hotărî să se poarte ca şi cum nimic nu se petrecuse şi să spere că avea să fie bine. Rămăsese trează până târziu în noapte, între- bându-se dacă avea să fie chemată în apartamentele văduvei să dea explicaţii, dar nu fusese chemată.
Alexandra părea sa fi hotărât acelaşi lucru. De fiecare dată când Viola o zărea, ea se comporta cum trebuia - stând departe de Lord Newton. în ceea ce-l priveşte pe tânărul viconte, părea şi el intimidat şi tăcut şi-şi petrecu mare parte din timp alături de ceilalţi domni.
- Bună dimineaţa, doamnă. Lord Winterton apăru în faţa ei. Pot să stau alături de dumneavoastră?
- Bună dimineaţa, domnule. Desigur.

Acoperise o masă cu crengi de brad şi le împletea
în ghirlande, o activitate ce-i permitea să supravegheze repetiţia piesei şi pe toţi cei care jucau în ea.
Lord Winterton trase un scaun vizavi de ea. îi oferea o imagine splendidă - el şi minunata gură cu care o sărutase aşa de tandru şi magnific noaptea trecută.
Chiar se întâmplase asta? îl studie pe ascuns în timp ce el trăgea de muntele de crengi de brad de pe masa ei. Adusese destule ca să facă o ghirlandă care să se întindă de acolo până la Londra şi înapoi.
În acel moment, el ridică privirea şi o surprinse uitându-se la el, iar pe buze îi înflori un zâmbet slab.
Viola se înfierbântă toată. Oh da, chiar se întâmplase! Contele de Winterton o strânsese în braţe şi o sărutase până când aproape că nu mai putuse respira.
El se aplecă spre ea.
- Viola, şopti el.
îmbujorându-se, se aplecă şi ea spre el.
-Da?
- Ţi-am simţit lipsa la micul dejun, zise el foarte încet. Nu mi-am dat niciodată seama cât de dornic sunt să te văd în

fiecare dimineaţă până când n-ai fost acolo.
Ea nu-şi putu reţine zâmbetul.
-Am avut de lucru, zise ea şi gesticulă spre crengile de brad.
- Şi apoi? Vei fi liberă să te plimbi cu mine şi să vedem din nou cerul? Cred că, în sfârşit, s-a oprit ninsoarea.
Viola se uită la ferestrele înalte. Cerul era mai luminos, dar încă ningea.
- Poate, dar trebuie să supraveghez repetiţia.
- Desigur. El ridică o creangă şi o răsuci. Cum se ace o ghirlandă?
Ochii ei se măriră uimiţi.
-Vrei să faci ghirlande?
- Vreau să stau cu tine, zise el cu o privire mistui- oare. Şi sunt dispus să fac ghirlande pentru asta.
„Oh, vai!" Simţi o mică explozie de bucurie în ;>iept, iar degetele îi tremurară în timp ce-i arătă :um să desfacă ramurile şi să le împletească una în urul alteia pentru a forma un şirag lung. Salonul Je zi era deja plin de oameni şi erau puţine şanse >ă poată discuta fără a fi auziţi, aşa că lucrară întro tăcere plăcută.

La un moment dat, Wes îşi întinse picioarele pe sub masă şi Viola îşi sprijini uşor pantoful de vârful cizmei lui. Privirea lui albastră se ridică spre a ei, iar Viola aproape că se topi când văzu foamea din ei.

Ziua zbură. Viola fu chemată de câteva ori să controleze câteva aspecte legate de costume pentru că piesa urma să se joace în câteva zile. Wes fu ne- voit să se ducă să-şi joace scenele, ceea ce o făcu pe Viola să râdă în hohote.

La mijlocul zilei, fu servit ceaiul, iar întregul grup se adună în jurul mesei. Inima i se umplu de ferici' re văzând-o pe Alexandra râzând şi şoptind cu prietena ei Kate Lacy şi se simţi uşurată când văzu că Lord Newton părea mai interesat să discute despre cai cu Lord Gosling decât să flirteze cu cineva. Toţi invitaţii erau binedispuşi şi părea un semn de sus că până la urmă petrecerea era un succes.

La ora când toată lumea se retrase pentru a se schimba pentru cină, Viola făcuse un kilometru şi jumătate sau mai mult de ghirlandă. Se uită la Wes, care se încrunta la ghirlanda lui mult mai scurtă, şi îi zâmbi.

-Foartebine, milord.

-Astăzi n-am făcut nimic demn de acest compliment, doamnă. Puse mâinile pe masă şi se ridică pe jumătate de pe scaun. Vino aici!
Viola privi cu nervozitate spre uşă, dar toată lumea plecase. Se aplecă spre "Wes. El acoperi restul distanţei şi-i atinse buzele cu ale lui.
-Aşa este mai bine, zise el. Deşi s-ar putea să nu o fi făcut prea bine. Stai să mai încerc o dată!
O mai sărută o dată, uşor şi tandru, şi Viola simţi cum ceva din ea tresări de bucurie.
Wes se aşeză la loc, părând mulţumit de el.
-Mult mai bine. Toată ziua am aşteptat să fac asta.
Ea râse, îmbujorându-se.
- N-ar trebui să te pregăteşti pentru cină?
El se uită la muntele de crengi dintre ei.
-Sunt foarte obosit din cauza ghirlandelor făcute.
-Am auzit că se va dansa după cină, remarcă Viola. Domnişoara Penworth a fost de acord să cânte.
- Dans! Chipul lui se lumină. Deja sunt plin de energie. Dansezi cu mine, iubito?

Inima ei tresări, după care mintea îi aminti că trebuia să fie precaută.

- Poate. Trebuie să vorbesc cu văduva.

El clipi, iar ea îi explică repede: Să-i povestesc cum decurg lucrurile.

- Se simte mai bine?

Viola încuviinţă din cap.

- Sper ca în curând să se poată alătura invitaţilor.

Şi să-şi ocupe locul de gazdă, ceea ce ar fi fost o
mare uşurare.

El rânji.

-Şi eu sper asta. Dar... Se întinse spre mâna ei. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Referitor la dansul cu el. Ezită, dar tentaţia era prea mare.

-Da.

De data asta, zâmbetul lui fu senzual şi intim.

- Doar asta voiam să ştiu.

Se despărţiră. Viola vorbi cu menajera despre aranjarea ghirlandei în hol, apoi se pregăti şi se duse în apartamentul ducesei.

Lucrurile decurseră mult mai bine decât se aşteptase. Văduva se simţea mai bine, chiar stătea pe scaun lângă foc cu o cărămidă fierbinte la picioare.

- l-am promis lui Bridget că voi vedea piesa, îi zise ea Violei. Slavă Cerului că voi putea!

-Sunt foarte mulţumită să aud asta, doamnă, zise cu ardoare Viola.

Văduva zâmbi.

- Alexandra s-a ţinut de cuvânt şi s-a comportat cum trebuie astăzi?
- S-a purtat perfect, Excelenţă. Viola ezită. La fel Lord Newton. Cred că unchiul său a vorbit foarte serios cu el despre ceea ce s-a întâmplat.
- Foarte bine. Povesteşte-mi despre Lord Winterton!

Luată pe nepregătită, Viola tresări.

-Ce anume?

- Bridget mi-a spus că te place.

Privirea văduvei era tăioasă. Alexandra mi-a spus că tu şi contele i-aţi descoperit pe ea şi pe tânărul Newton şi că nu crede că descoperirea a avut loc pentru că o căutai.

Viola nu putu decât să stea cu gura deschisă din cauza şocului.

Femeia mai în vârstă se aplecă în faţă.

- Este o partidă foarte bună, iar Sophronia mi-a spus că nu este unul dintre indivizii ăia frivoli din societate. Este un om onest?

- D-da, se bâlbâi ea.
- II placi, ca să o citez pe fiica mea?
Viola nu reuşi să vorbească. Probabil răspunsul i se citi pe faţă, pentru că văduva se lăsă pe spate.
-Viola, ţine minte că eşti o Cavendish! Cere să fii tratată ca atare, altfel Wessex o să-i ia capul!
Uimită, Viola rămase cu gura căscată.
-Sunteţi... Nu sunt... Adică...
- Dacă sunt supărată că ai atras atenţia unui domn? Văduva zâmbi. Nu. Cleo te apreciază foarte mult, dar eşti prea tânără ca să-ţi petreci restul vieţii ocupându-te de familia şi de gospodăria altcuiva. Nu sunt deloc surprinsă, draga mea.
- Dar... el este conte.
Cu mult deasupra ei.
Expresia văduvei se îndulci.
- Nu ştim niciodată de unde poate să apară dragostea. Eu am fost a treia fiică a unui viconte, nimeni interesant, şi cu siguranţă nu eram vrednică de un duce. Dar, draga mea, am ştiut că era menit să se întâmple când Wessex m-a invitat prima dată la dans. Să nu-ţi fie teamă să pui mâna pe fericire când o găseşti!
- Mulţumesc, Excelenţă, zise ea moale.

Plină de elan, plecă. Nu era chiar binecuvântarea unei mame, dar cuvintele văduvei fuseseră amabile şi liniştitoare. îi dădeau speranţă. Şi încredere.
Wes reuşi să suporte cina şi scurta şi binecuvântata savurare a vinului de Porto alături de domni. Fiecare bărbat părea dornic să se alăture doamne- ıOT, iar când intrară în salonul de bal, domnişoara Penworth era deja la pian.
încercă să-şi ascundă interesul pentru Viola. Ea stătea lângă Lady Sophronia, privind cum ceilalţi invitaţi râdeau şi dansau. Wes o invită prima dată la dans pe Lady Alexandra, apoi pe Lady Serena. Ambele erau dansatoare excelente, dar el abia dacă fu atent la asta. Doar trăgea de timp.
După două melodii ritmate, cineva îi strigă domnişoarei Penworth să cânte o melodie folclorică mai lentă ca să-şi poată trage sufletul. Wes profită de ocazie şi se apropie de canapea.
- îmi acordaţi acest dans, doamnă?
Ochii lui Lady Sophronia sclipiră când îl studiară de sus până jos.
- Dacă aş acorda un dans cuiva, dumneavoastră vi l-aş acorda, Winterton.

Dar n-am mai dansat de la Frederick, cel de-al patrulea logodnic. A fost cel mai bun dansator şi mi-a alungat plăcerea de a avea alt partener.
Wes rânji şi se întoarse spre Viola.
-Sunt convins că nu m-aş putea ridica niciodată la înălţimea lui. Atunci poate că doamna Cavendish va păşi alături de mine?
- Du-te, draga mea Viola! Dansează cu omul aces- i, zise Sophronia.
Ea îi acceptă mâna, iar Wes simţi cum braţul ii >te străbătut de un fior. Ea îi zâmbi şi fu ca şi cum r fi răsărit soarele. îşi ocupară poziţiile, dar el abia acă îşi aminti paşii.
Când dansul se termină în sfârşit, era şi uşurat,
enervat. Uşurat pentru că se terminase chinul e a o privi fără a-i putea vorbi. Enervat pentru că :um nici măcar nu avea o scuză să o privească, a se mişcă printre invitaţi cu o graţie tăcută, sudând următorul dans, ajutând cu datul paginilor omnişoarei Penworth, acceptând elegant invitaţia i dans din partea lui Lord Gosling. Wes o urmări eajutorat cu privirea prin încăpere, ca un băiat în-răgostit. Totul părea corect când ea era

prin preaj- îă - nu doar pentru că avea un mod de a face amenii să se simtă în largul lor, nu doar pentru că una ei dispoziţie nu oscila niciodată, ci pentru i era cea mai inteligentă persoană pe care o cunos- ase vreodată.
După zece ani de umblat prin lume, Wes aprecia rofund oamenii care puteau să rezolve lucrurile iră agitaţie sau drame. Viola părea să se gândească i toate şi se ocupa de probleme înainte ca acestea i se întâmple.
Singura scăpare, sărutul furat de Justin de la Lady .lexandra, avusese loc pentru că el o ademenise să plece de la petrecere. Altfel, toate aranjamentele fuseseră perfecte. îşi putuse da seama că Lady Serena era oarecum copleşită de solicitările poziţiei de gazdă, iar lui Lady Sophronia pur şi simplu nu părea să-i pese de detalii.
Viola fusese cea care îşi dăduse seama că degetele domnişoarei Penworth se plictiseau, că Lady Sophronia încuviinţase din cap cam des, că Lady Bridget aţipea în scaunul ei şi-i murmura un cuvânt la ureche lui Lady Serena că era momentul să încheie seara.

întors în camera lui după ce toţi le uraseră cu veselie celorlalţi Crăciun fericit şi noapte bună - doar era Ajunul Crăciunului! -, se uita la focul ce trosnea în şemineu, neputând dormi.
Oare încă lucra, aranjând Lucrurile pentru a doua zi? După care probabil avea să se retragă tăcută în umbră, când merita să fie celebrată drept creierul întregii petreceri? Se bucura de un pic de vin de Porto, având gura rozalie şi sclipitoare de la vin în timp ce se gândea la munca ei? îi spusese cineva cât de nepreţuită era sau cât de recunoscători erau toţi că ea se afla acolo?
Pe Wes începea să-l deranjeze că ea nu era nici gazdă, nici invitată, nici parte din familie, nici servitoare. Cu toate astea, totul părea să stea pe umerii ei. Cineva trebuia să-i mulţumească şi să-şi arate aprecierea pentru statornica ei bună dispoziţie, pentru graţie şi farmec. Cineva trebuia să se asigure că avea parte de un Crăciun fericit, de vreme ce ea făcuse aşa de multe ca să-i vadă fericiţi pe ceilalţi. Voia ca ea să se simtă preţuită şi apreciată. Nu doar pentru felul în care se ocupa de confortul şi amuzamentul tuturor celorlalţi, dar şi pentru felul cum i

se încreţea nasul când râdea. Pentru felul în care accepta totul cu bună dispoziţie şi cu graţie. Şi pentru sclipirea din ochii ei când era sărutată.
Sări de pe scaun şi se duse la dulap. După un minut de scotocit, găsi ce căuta. Nu era mult, dar credea că ea putea să înţeleagă.
Inima părea să-i bubuie în urechi în timp ce traversa castelul tăcut. Era târziu, aproape de miezul nopţii. Era aproape Crăciunul. Când ajunse la uşa îi, bătu foarte uşor şi-şi ţinu respiraţia, aşteptând.
Primul lucru pe care el îl văzu când ea deschise jşa fu că avea părul desfăcut. îi trecea de umeri, ivând o buclă lungă în dreptul sânului. Ochii lui O^es rămaseră pe acea buclă, pe acea umflătură i cărnii şi i se uscă gura.
Al doilea lucru pe care îl văzu fu că ea era în halat i cămaşă de noapte.
- Wes, zise ea moale, iar el ridică privirea.
Ce...
El îşi drese vocea.
- Pot să intru?
Buzele ei se deschiseră.
La naiba, îl fermeca gura ei!
-Am un cadou pentru tine, adăugă el.

Ea se îmbujoră în cea mai adorabilă nuanţă de roz.
-Oh, nu, nu-i nevoie!
Buzele lui Wes tresăriră.
-Te rog!
Ea îl lăsa să intre şi închise uşa. Fără un cuvânt, îi dădu atlasul său de călătorii. Viola ridică uimită privirea spre el.
-Nu este mult, zise el scuzându-se. L-am avut cu mine ani întregi. Când nu sunt în Anglia, îmi aminteşte de casă, iar când sunt în Anglia, îi studiez hărţile superbe.
- Este al tău? Trebuie să-l păstrezi...
-Vreau să ţi-l dau ţie. îşi băgă mâinile în buzunarele halatului. Are şi descrieri, şi gravuri cu privelişti pitoreşti de prin toată Anglia şi din Scoţia, ca să poţi vedea un pic din lume dacă nu vei pleca niciodată mai departe de castelul Kingstag. Zâmbi strâmb. Crăciun fericit!
Chipul ei încremeni în timp ce se uita la atlas, lăsându-l să se deschidă lă o gravură cu stâncile din Dover. Apoi ridică privirea spre el. Pometii i se îmbujorară minunat, iar el îi simţi fiecare respiraţie.
- Mulţumesc. Este foarte frumos.
Corpul lui se trezi la viaţă, dorinţa pulsând prin el ca un val de maree. O sărută cu blândeţe înainte ca ea să apuce să mai

spună ceva, apoi mai apăsat în timp ce mâna ei urca pe pieptul lui, în jurul gătului şi în părul lui.
Toate gândurile zburară din mintea Violei, cu excepţia mirosului, gustului şi căldurii lui. Wes o lipi de zid şi hoinări cu mâinile peste ta- lia şi şoldurile ei, până sus la sâni. Ea trase aer în piept când degetul lui mare îi trecu peste sfârc. Wes se opri, privind-o mistuitor. Viola nu reuşi decât să încuviinţeze din cap. „Da, continuă", vru ea să spună.
îi adusese un cadou, propriul atlas. Ea încă îl ţinea în mână, simţindu-i pielea aspră, netedă şi moale.
în mod normal, ea şi Stephen făceau schimb de mici cadouri sau măcar de scrisori, dar din cauza zăpezii trăsura poştei nu ajunsese la Kingstag de zile întregi. Ducesa de Wessex mereu le oferea angajaţilor cadouri generoase, dar Viola se aştepta la acelaşi lucru primit de menajeră.
Doar Wes îi dăduse ceva personal, ceva foarte drag şi valoros pentru el şi minunat pentru ea. Niciodată nu avusese propriul atlas. Nici nu avusese nevoie de unul. Doar Wes o privea ca pe Viola, cea care

tânjea să vadă lumea, nu femeia care era doar secretara care făcea ca totul să meargă ca uns. Doar Wes...
O privea de parcă era frumoasă şi fascinantă.
„Să nu-ţi fie teamă să pui mâna pe fericire!", îi răsună în cap vocea văduvei.
Viola ştia că ar fi trebuit să se teamă. Nu doar pentru că el era conte, iar ea era practic o servitoare, nu doar pentru că o aventură amoroasă putea să o pună în poziţia de aproape servitoare şomeră, ci şi pentru că Wes i-ar fi putut frânge inima.
Cumva, în ultimele zile se îndrăgostise de el, de ochii lui albaştri şi veseli, de umorul lui, de mâinile lui minunate şi păcătoase, care acum îi explorau corpul şi aveau un efect delicios.
Dar, în loc să aleagă să fie prudentă, ea lăsă atlasul pe canapea şi se agăţă de el, sărutându-l la rândul ei cu fiecare fibră din fiinţa ei. Faptul că era ocupată de dimineaţa până seara ca secretară a ducesei nu o făcuse să uite cum era să doreşti un bărbat, să fii dorită, ţinută în braţe şi iubită de un bărbat.

- Viola, respiră el lângă urechea ei. îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine...
îi cuprinse sânul, iar iea simţi o senzaţie ameţitoare prin pânza moale a halatului. Nu-i era teamă. Voia să pună mâna pe fericire. Chiar dacă numai o dată, voia să se simtă iubită de el. îl mușcă blând de lobul urechii, făcându-l să se cutremure şi şopti:
- Te rog, fă-o!
Degetele lui tremurară în timp ce-i deschiseră nasturii de la cămaşa de noapte până ce îi dezvăluită pântecul. Ea îşi sprijini capul de perete, respirând inegal în timp ce el dădea la o parte lenjeria groasă din în, dezgolind-o pentru el. Pulsul îi bătea nebuneşte între picioare.
-Ce frumuseţe! şopti el, plimbându-şi degetele pe clavicula ei. Ce dulceaţă!
Atingerea lui coborî, cuprinzându-i sânul. Viola suspină.
-Câtă pasiune! Îi atinse pieptul, iar ea se cutremură. Viola, eu...
Ea îşi fixă privirea asupra lui. Părul lui era ciufulit de mâinile ei şi ochii îi ardeau ca nişte flăcări albastre. Un strat subţire de

transpiraţie îi acoperea fruntea şi respira mai greu decât ea.
- Dezbracă-te! zise ea.
El clipi şi un zâmbet păcătos îi apăru pe buze. Fără să scoată un cuvânt, îşi dădu jos halatul, vesta, lavaliera. Se descâlţă şi-şi dădu jos pantalonii, apoi trase cămaşa peste cap.
Gâtul Violei se uscă în momentul în care el îşi dădu jos lenjeria şi rămase complet gol în faţa ei. Contele de Winterton era magnific, suplu, puternic şi bronzat peste tot. O singură parte din el era neatinsă de soare. Privirea ei rămase acolo. Erecţia lui era dreaptă şi groasă şi pulsul dintre picioarele ei se înteţi.
-Fot?
Netulburat de privirea ei, prinse marginile cămăşii ei de noapte. Viola reuşi să încuviinţeze din cap, iar el îi dădu cămaşa jos de pe umeri.
- Fot? şopti el din nou, cu mâinile alunecând pe şoldurile ei.
Ea încuviinţă din nou din cap, iar Wes o ridică spre el. Ea îşi petrecu mâinile în jurul gâtului său şi picioarele în jurul taliei, apoi el o duse prin uşa deschisă în dormitorul ei şi se rostogoliră amândoi pe pat.

O înnebuni cu atingeri uşoare, provocatoare, apoi cu mângâieri mai ferme care o făcură să se răsucească şi să se zvârcolească în braţele lui. Cu gura fierbinte şi puternică, o sărută peste tot. Viola fu cea care băgă mâna între ei şi-i cuprinse mădularul.

- Te doresc, suspină ea fără aer. Wes!

Wes se aşează deasupra ei. Braţele lui se încordară în timp ce mâna ei urca şi cobora pe mădularul lui. Cu tot trupul vibrând, Viola îl ghidă între picioarele ei şi-şi petrecu un picior peste şoldul lui. întTegul lui trup era încordat, iar ea crezu că avea să ia foc dacă nu o poseda chiar în clipa aceea.

El o pătrunse, făcând-o să suspine. Aproape că ieşi şi îşi coborî degetul mare.

- Eşti aşa de frumoasă! zise el. Aproape că termin doar privindu-te.

O atinse în timp ce alunecă din nou în ea. Viola se arcui pe saltea şi strânse cearşafurile în pumni.

Wes se retrase din nou.

- Deschide ochii!

Vocea îi era tremurată. Corpul îi tremura. Viola deschise ochii şi-i văzu chipul încordat.

- Vreau să văd momentul când atingi plăcerea...
O mângâie din nou, mişcând lent şi apăsat din
şolduri, în acelaşi timp cu degetul mare. Viola se uită în ochii lui până când nu mai putu, până când valurile orgasmului îi înceţoşară privirea şi corpul i se cutremură. Se agăţă de el, iar el o pătrunse puternic şi adânc, sărutând-o. îl simţi vag cum se cutremură de propria eliberare, dar continuă să o sărute până când ea se simţi moale şi extenuată.
-Viola, murmură el, adulmecându-i urechea. Vreau să-mi petrec noaptea cu tine.
Ca el să poată face din nou dragoste cu ea. Ca ea să poată face dragoste cu el şi să se trezească în braţele lui. Viola îi zâmbi somnoroasă.

Te rog, fă-o

!capitolul 10

Viola nu avusese niciodată o ii de Crăciun mai fericită.

Se trezi alături de Wes, care era întins în patul ei, privind-o cu un zâmbet păcătos. Făcu din nou dragoste cu ea şi plecă doar când lumina zilei intră complet prin mica fereastră.

Micul dejun fu tăcut. Withers îi spuse că fetele Cavendish se duseseră să mănânce cu mama lor în apartamentul ei, iar ceilalţi invitaţi dormeau până târziu.

Ea îşi bău ceaiul în tihnă, retrăind fiecare lucru păcătos şi senzual pe care Wes îl făcuse.

Restul zilei trecu aproape la fel. Bridget îi încu- rajă pe toţi să repete pentru ultima oară piesa şi îi dădu câteva indicaţii Violei. Dar soarele se arătase pe cer şi tinerii voiau să iasă afară. Ziua era friguroasă şi luminoasă, iar în scurt timp grupul se bătea cu bulgări de zăpadă. Doamnele ţipau vesele şi domnii îşi strigau onoarea şi gloria de pe câmpul de luptă.

Lord Gosling primi un bulgăre mare de zăpadă în faţă şi Bridget râse aşa de tare, încât căzu pe spate. Lady Alexandra aruncă un bulgăre spre

Lord Newton, care părea să se simtă foarte bine. Domnişoara Penworth şi Lady Jane făcuseră o groapă sub un copac şi începură să arunce cu zăpadă în toată lumea din siguranţa fortului lor. Viola reuşi să-l lovească pe Wes în umăr cu un bulgăre de zăpadă, iar drept ripostă el o alergă prin grădină, departe de toată lumea, şi o sărută printre tufele de trandafiri acoperite de zăpadă.

Seara, Viola era invitată să cineze alături de invitaţi. Purta cea mai bună rochie verde şi perlele mamei sale. Simţi privirea admirativă a lui Wes de parcă era o atingere. Iar în acea noapte, când el îi bătu uşor la uşă, ea îl aştepta, pregătită să petreacă altă noapte în braţele lui.

în a doua zi de Crăciun, Viola îşi reluă îndatoririle.

Lady Charlotte Ascot sosi în sfârşit, după ce fusese înzăpezită într-un han pe drum. Ducesa văduvă se simţea destul de bine ca să coboare, înfăşurată în şaluri, pentru a le oferi servitorilor cadourile şi pentru a le mulţumi.

Viola îşi primi fericită cadoul - o bucată de mătase albastră, portocale din seră şi cinci guinee de aur - şi se aşeză într-un târziu să-i scrie o scrisoare fratelui ei. Trebuia să împartă cu Stephen bucuria legată de Wes.

Asta duse la o descoperire surprinzătoare. îl găsi pe Wes în salonul de biliard cu nepotul lui şi unii dintre domni. Când o văzu, el îşi Lăsă tacul jos şi se scuză.

- Vino cu mine! Ea îl luă de mână. Vreau să-ţi arăt ceva.

El ridică din sprâncene, dar veni de bunăvoie cu ea. Viola îl conduse în biroul tăcut şi liniştit al ducelui, în absenţa acestuia. Nervoasă, se cutremură când intră în încăpere. în mod normal, domnul Martin venea la ea când ea trebuia să afle ceva despre duce, pentru a-i transmite ceva ducesei sau pentru a stabili programul. Dar uneori avea motive să intre acolo, aşa cum avusese în acea zi mai devreme.

-A trebuit să iau mai multe pene, zise ea în timp ce închise cu grijă uşa în urma lor. Domnul Martin, secretarul Excelenţei

Sale, are o provizie dintre cele mai bune în biroul lui. Arătă spre biroul domnului Martin, aflat în colţul îndepărtat al încăperii. Şi în vreme ce eram aici, m-am uitat un pic peste rafturi. Ghici ce am găsit?
Chipul lui Wes se albi.
-Te referi la...
îmbujorată de nerăbdare, ea încuviinţă din cap.
- Atlasul Desnos. Sau cel puţin aşa cred. Este pus lângă celelalte cărţi. Se duse la rafturile de lângă biroul domnului Martin şi scoase cartea pe care o văzuse mai devreme. Doar tu poţi să-ţi dai seama. Aduse cartea la biroul mare al ducelui şi o aşeză acolo.
Când atinse coperta, pe chipul lui Wes se văzu o dorinţă nesfârşită. Nu era o carte foarte mare, dar era legată în piele veche şi frumoasă, iar titlul era gravat în auriu. Viola privi cum degetele lui mângâ» **ıaTă** cotorul, zăbovind pe o mică dungă.
- Seamănă foarte mult cu al tatălui meu, murmură el.
11 deschise cu veneraţie, dând câteva pagini.

- O hartă a lumii noi. Degetul lui abia atinse pagina când arătă spre ilustraţii. Astea au fost hărţile care m-au determinat să citesc jurnalele exploratorilor şi să scalpez păpuşa lui Anne. Mai dădu o pagină. Şi aici sunt hărţi cu stele după care să navighezi! Ar fi trebuit să le studiez mai bine, ca să pot dezbate cu tine.

Viola simţi o explozie de plăcere la auzul cuvintelor lui. El mai dădu câteva pagini, pe unele anali- zându-le în tăcere, la vederea altora exclamând.

Entuziasmul lui pentru călătorii străluci. Se oprea şi povestea câte o întâmplare din călătoriile lui din India şi din insulele Caraibilor, unde era plin de piraţi. Doar când ajunse la finalul cărţii rămase fără cuvinte. Ultimele douăzeci de pagini erau pline cu notiţe scrise de mână. Chipul lui Wes încremeni.

- Este scrisul lui? îndrăzni Viola.

El încuviinţă tăcut din cap, citind.

Ea îşi strecură mâna într-a lui. Probabil era un sentiment dulce-amar să vadă menţiunile tatălui său la finalul atlasului şi să ştie că nu-l poate avea. Chiar era

atlasul pe care ducele de Wessex îl cumpărase pentru ducesă.
După câteva minute închise cartea, mângâind coperta pentru ultima oară.
-Mulţumesc!
- Poate că Excelenţa Sa va fi impresionat de povestea ta, zise ea.
Wes zâmbi trist şi clătină din cap.
- Mă îndoiesc. O luă în braţe. Tu l-ai găsit şi mi-ai oferit şansa să-l văd din nou. Mulţumesc!
- Am vrut să-l vezi şi să ştii că nu era pierdut. Privi spre atlas cu părere de rău. Chiar dacă Excelenţa Sa nu se va despărţi de el.
Wes o privi lung.
- Eşti extraordinară! zise el în cele din urmă.
- Nu, zise ea. Sunt foarte comună.
- Deloc, şopti el şi o sărută.
Ea îşi puse palmele pe pieptul lui şi se ridică pe vârfuri, sărutându-l la rândul ei. Poate că nu era extraordinară, dar *această* stare de profundă mulţumire şi de uimire ce o cuprinsese după ce văzu ce simţea el şi cum o făcea să se simtă, această iwbire erau cel mai uimitor lucru pe care îl trăise

vreodată. Orice avea să se întâmple de acum încolo, ea avea să-şi amintească acest moment de bucurie şi de iubire pură.

- Ce dracului? zise o voce foarte familiară.

Viola încremeni, deschizând ochii. Wes înălţă
capul şi se întoarseră deodată spre uşă. Ducele de Wessex stătea în cadrul uşii. În timp ce Viola privea tulburată, domnul Martin trase cu ochiul peste umărul ducelui, după care se retrase imediat.

Oh, Dumnezeule! Ea se dădu un pas înapoi şi-şi lipi palmele de obrajii ce-i ardeau. Cu chipul sumbru ca un nor de furtună, Wessex traversă încăperea.

- Winterton, bănuiesc.

Wes făcu o plecăciune.

- La dispozi...

Ducele îl îmbrânci.

-Cum îndrăzneşti? Doamna Cavendish este verişoara noastră!

Privirea lui Wes zbură la Viola, care clătina din cap.

- Nu am vrut să vă jignesc, domnule.

Wessex ridică dintr-o sprânceană neagră.

- Cu toate astea, te găsesc seducând-o în biroul meu privat. Apoi privirea îi căzu pe atlas, încă aflat pe biroul din spatele lor şi ochii i se întunecară de furie. Bănuiesc că acesta e atlasul despre care mi-ai scris.
Wes îşi drese vocea.
- Da, din întâmplare este, dar...
- Ieşi afară!
Ducele îl săgetă cu privirea.
-Wessex, zise Wes, permiteţi-mi să vă explic!
- Văd, zise ducele cu răceală, că ai convins-o pe doamna Cavendish să caute prin biroul meu personal pentru a găsi cartea pe care o căutai. Şi bănuiesc că ştiu cum ai convins-o. Pentru prima oară după câteva minute se uită la Viola: Poţi să pleci.
Viola îşi umezi buzele, dar nu îşi găsi cuvintele. Nu se contrazicea niciodată cu ducele, abia vorbea cu el. Să protesteze acum, când îi trădase încrederea invadându-i biroul pentru a-i arăta amantului ei unul dintre lucrurile aflate în posesia ducelui...

- Domnule, zise ea curajoasă. Excelenţă, dacă îmi permiteţi... Este vina mea.

Expresia ducelui nu se schimbă.

- Nu, doamnă. Mă întrebam de ce Lord Winter- ton căuta cu atâta insistenţă atlasul, dar nu mi-am imaginat că ar ajunge atât de departe încât să vă corupă pentru a-l ajuta.
- Viola? Oh, iată-te! Vocea lui Bridget se auzi în încăpere. Şi Gareth! Cu un ţipăt Bridget, alergă spre duce, care o prinse cu un braţ şi o sărută pe creştetul capului. Când te-ai întors? Helen a născut? Toată lumea este bine?Acum am ajuns. Ducele îi zâmbi în treacăt surorii lui. Acum sunt ocupat. Cleo îţi va putea povesti totul despre Helen, care este foarte bine, şi despre fetiţa ei.
- Ce minunat! O fetiţă! Şi ce frumos că te-ai întors acasă! zise şi îi zâmbi. Mâine punem în scenă o piesă, poţi să o vezi acum.
- O piesă?

Wessex se uită alarmat la Viola.

- O farsă, se corectă Bridget. Eu am scris-o! Toată lumea joacă în ea, cu

excepţia mamei şi a mătuşii Sophronia. Va fi cel mai bun spectacol de la Kingstag de ani întregi. Am venit după Viola. Lord Gosling pierde pene peste tot şi nimeni nu coase mai bine ca ea. Oh, şi Lord Winterton trebuie să vină să-şi repete scenele!

Wessex se întoarse încet pentru a se uita la Wes.

- Şi el joacă în piesa ta?

Bridget încuviinţă din cap.

-Joacă rolul regelui care moare.

Expresia ducelui se întunecă.

- Prea bine, zise el, privindu-l încă o dată pe Wes. O să coboare imediat. Mai întâi trebuie să vorbesc ceva cu el, Bridget.

- Mulţumesc, Gareth.

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz, apoi ieşi grăbită din cameră.

- Când se joacă piesa?

- Mâine, Excelenţă, murmură Viola.

Ducele încuviinţă din cap

- .Poţi să stai până ce se termină piesa, îi spuse el lui Wes. în dimineaţa următoare pleci. Nu voi permite ca verişoara mea văduvă să fie sedusă sub acoperişul meu. Şi dacă speri că mă convingi să-ţi dau acel atlas, îţi sugerez să nu încerci.

Ochii lui Wes erau de un albastru furtunos.

- Dacă îmi permiteţi să vă explic, domnule...
- Winterton! zise ducele. Nu vreau să aud.

De data asta, Viola se grăbi spre uşă. Afară aştepta Geoffrey Martin. Era un om de treabă. Bărbatul îi zâmbi cu simpatie.

- Crăciun fericit! doamnă Cavendish.
- Crăciun fericit! domnule Martin, murmură ea, simţind că îi venea rău.

Ducele nu era fericit. Poate că pe moment îşi vărsa nervii pe Wes, dar până la urmă avea să se concentreze asupra rolului ei din acel dezastru. Scăpase fără a fi învinovăţită de indiscreţia Alexandrei, dar gafase şi mai rău.

Uşa biroului se deschise din nou, iar Wes ieşi. încuviinţă o dată din cap spre domnul Martin, care se strecură ascultător

înăuntru şi închise din nou uşa. Wes se uită la Viola.

- Trebuie să plec, zise ea în grabă. Să mă ocup de **Tepetiţie, de costume...** Piesa **este mâine, ştii...**

El se întinse după mâna ei.

- Voi vorbi cu Wessex după ce se calmează şi o să-i spun că nu e vina ta.

Ea se retrase, clătinând din cap.

-Nu. îi voi explica. A fost foarte amabil cu mine până acum şi sper... sper să nu-mi pierd slujba.

Pe fruntea lui se văzu o linie subţire.

- în legătură cu slujba ta...

-Nu! Ea încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Wes... Lord Winterton, nu-mi pot pierde poziţia de aici. Nu pot. Salariul este mult peste cât aş putea să iau din altă parte. Ţi-am spus că ducele a fost *foarte* amabil. Dacă pierd această slujbă, fratele meu va trebui să plece de la universitate şi nu vreau să se întâmple asta. Nu voi permite asta. Mai făcu un pas în spate. Te rog, nu-l înfuria şi mai mult pe duce dacă ţii vreun pic la mine!

Cu chipul mohorât, el încuviinţă slab din cap.

Viola clipi pentru a îndepărta o lacrimă. Ştiuse că legătura dintre ei nu avea să fie eternă, dar nu crezuse că avea să îl piardă aşa de repede. Dar nici nu crezuse vreodată că avea să se îndrăgostească de el.

- Mulţumesc, milord.
- Viola, spuse el pe o voce insistentă şi joasă, dar ea se întoarse şi fugi.

Fugi de mâinile lui frumoase, de râsul lui seducător şi de ochii lui albaştri precum cerul de vară.

Wes fierbea de frustrare.

Ducele refuza să-i asculte explicaţiile. O parte din el voia să-l pocnească în faţă şi să-l oblige să asculte, iar o parte ştia că ducele avea dreptate. Dacă ar fi văzut orice alt individ sărutând-o pe Viola, Wes l-ar fi aruncat direct în zăpadă.

Dar expresia din ochii ei, când îi spusese că nu putea să-şi piardă slujba... Privirea aceea îl sfâşiase. Ea riscase foarte mult arătându-i acel atlas, dar el eTa hotărât să facă orice pentru ca ea să nu plătească pierzând totul.

Pe de altă parte, nu-i plăcea deloc planul ducelui. Wessex îi spusese în termeni foarte clari să-şi facă bagajele şi să fie

gata să plece dimineaţa devreme după piesă. Faptul că ducele îi permisese să rămână ca să nu strice piesa lui Lady Bridget ar fi trebuit să-i dea o mică speranţă, dar Wes nu se putea gândi decât la a doua parte din ordinul ducelui: să nu se mai întoarcă niciodată.

„Ce intenţii ai?", îi răsună în minte propria voce.

Intenţiona să o facă fericită pe Viola. Intenţiona să-i intre în graţii şi să o facă să-i zâmbească din nou. Intenţiona să o aducă înapoi în patul lui, cât de des posibil. Intenţiona... să o facă să se îndrăgostească de el.

Ce-i spusese lui Justin? „Dacă nu te vezi însurat cu ea, nu săruta fata!"

Ştia că acesta era răspunsul. Mai mult, era răspunsul pe care îl voia. Când se trezise de dimineaţă şi o văzuse cu părul întins pe pernă şi cu chipul blând şi somnoros chiar în faţa lui, Wes ştiuse.

Ar fi fost mulţumit să rămână acolo, în acea cameră cu ea, pentru totdeauna.

El niciodată nu se simţise mulţumit într-un loc mai mult de câteva săptămâni. Niciodată nu se simţise mai acasă decât cu ea.

Pentru că era îndrăgostit. O sărutase, se îndrăgostise şi voia să se căsătorească cu ea.

Şi asta însemna că nu avea de gând să plece fără să o ceară de soţie, indiferent ce avea de spus ducele de Wessex.capitolul II

Piesa avea să fie un dezastru epic.

Începu cu domnişoara Penworth, care declară că ii dispăruse partitura muzicală. Bridget se încruntă şi căută prin jur până când Withers găsi paginile sub o tavă de ceai în salon.

Din costumul lui Lord Gosling curgeau din nou pene, iar Viola avu nevoie de mai bine de două ore ca să le înlocuiască.

Toţi ceilalţi păreau să-şi fi uitat replicile sau să fi pierdut o parte din costum şi fu nevoie de doi servitori pentru a-i găsi pe cei care se rătăciseră înainte de scenele în care jucau.

În plus, în sfârşit sosise ducele de Frye şi nimeni nu prea ştia ce să-i spună. Doar Lady Charlotte Ascot păru dispusă să-i vorbească, în vreme ce Serena o împiedică pe Bridget să-l dea afară în zăpadă. Din fericire, ducesa îşi reluă rolul de gazdă, scutind-o pe Viola de această sarcină, şi

nu avu timp să-i facă vreun reproş Violei legat de Lord Winterton.

De fiecare dată când se gândea la Wes şi la faptul că el avea să plece în dimineaţa următoare, simţea o durere ascuţită. Avea să stea întinsă în patul ei toată noaptea, dorindu-şi ca el să mai poată veni o dată. Dar era şi îngrozită că putea veni.

Era mai rău să-l vadă din nou şi să-şi piardă şi mai mult din inimă odată cu plecarea lui sau trebuia să încheie lucrurile acum? Nu ştia, iar până la urmă ajunse să se uite pe furiş la el în partea cealaltă a camerei în timp ce cosea pene.

În sfârşit, piesa era gata să înceapă. Ducesa văduvă se afla în public, lângă nora ei şi lângă duce, care avea o expresie circumspectă. Sophronia părea nerăbdătoare, ceea ce doar accentua senzaţia de dezastru iminent a Violei. Bridget îi indicase să stea în spatele scenei cu o copie a scenariului pentru a le aminti tuturor replicile înainte de a urca pe scenă. Dacă femeile ar fi putut intra în armată, se gândi ea, Bridget ar fi fost cel mai înfricoşător general.

Scenariul devenise complet ridicol. Viola avea exemplarul lui Bridget, care era plin de secţiuni tăiate şi de adăugiri pe margini. Ea făcu tot ce putu să ţină pasul, dar, când Wes se apropie pentru a intra în scenă, cu coroana ciobită pe cap, ea şovăi şi-şi făcu de lucru ajustând costumul de fantomă al Alexandrei. El trecu pe lângă ea şi intră pe scenă. Tresări doar pentru că îi auzi vocea şi se înţepă din greşeală în deget cu un ac prin costum.
Când Alexandra urcă pe scenă pentru a-şi spune profeţia despre moartea regelui, Viola se trezi faţă în faţă cu Wes.
-Vă ştiţi replicile, domnule? întrebă ea formal.
El încuviinţă din cap.
- Foarte bine. Atunci mă duc unde este nevoie de mine...
-Viola!
El o prinse de mână înainte ca ea să se poată retrage.
-Te rog nu, şopti ea tulburată.
îşi simţea inima sfâşiată când se gândea că trebuia să plece a doua *zi* dimineaţă şi că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată.

- Doar un moment. Te rog!
Ea ezită, convinsă de insistenţa de pe chipul lui. Apoi el o trase după cortină, în spatele scenei, care fusese împrumutată din salonul de biliard.
- Scena, începu ea.
Wes flutură dintr-o mână de parcă voia să alunge piesa.
- Tocmai am murit decapitat, iar lupii mi-au mâncat măruntaiele. Mi-am făcut datoria faţă de piesa lui Lady Bridget. Trebuie să vorbesc cu tine înainte ca Wessex să mă dea afară.
Voia să-şi ia rămas-bun. Ea simţi un nou val de tristeţe, dar reuşi să încuviinţeze uşor din cap. Putea să o facă. Trebuia.
El inspiră adânc.
- Căsătoreşte-te cu mine!
Viola clipi.
- Am venit aici hotărât să iau atlasul Desnos, continuă Wes. Am vrut să refac ultima călătorie a tatălui meu cu el, să văd ce a văzut el şi ce experienţe a trăit. De când am împlinit 18 ani, abia dacă am petrecut şase luni în Anglia şi voiam să plec imediat ce recuperam atlasul. Dar acum câteva zile ai spus ceva despre

călătorii, că nu e greu să rămâi acasă când tot ce ţi-e drag ţie se află aici. Când Wessex mi-a spus să ies afară, nu m-am gândit deloc la atlasul tatălui meu, nu m-am putut gândi decât că nu vreau să te pierd. Nu vreau să plec nicăieri fără tine.
-Dar...
- Te iubesc! zise el încet. Dacă ţi-ar păsa de mine suficient cât să-mi dai o şansă... Violei îi scăpă un sunet pe jumătate râset, pe jumătate plânset.
- M-am îndrăgostit de tine când m-ai dus să văd stelele.
- Da? Chipul lui se lumină. Deci am o şansă. O luă în braţe, iar coroana ştirbită îi alunecă într-o parte. Vrei să fii soţia mea, draga mea Viola? Vrei să călătoreşti cu mine şi să te ocupi de gospodăria mea când suntem acasă? Vrei să faci o grămadă de copii cu mine, care sigur ne vor enerva aproape la fel de mult ca Justin şi Alexandra?
- Oh, dar... Viola se înroşi. Fratele meu! zise ea cu disperare.
-Aş fi foarte mândru să-i plătesc taxele, zise el. Poate să mă înveţe cum să navighez.

Ea zâmbi, apoi râse şi în cele din urmă îl sărută.
-Da. Da, Wes, da!
-Aşa ar trebui să-mi rosteşti mereu numele.
O sărută din nou, apăsat şi lung. De partea cealaltă a cortinei se auzi o explozie. De data asta, Viola o ignoră. Ducele şi ducesa puteau să intervină în orice scandal provocat de invitaţii lor.
- Se pare că Lady Serena a trecut peste faptul că a fost părăsită de ducele de Frye, murmură Wes în părul ei.
Viola îşi lipi obrazul de pieptul lui şi zâmbi.
-Ştiu.
Râsul lui răsună în ea.
- Chiar ştii?
Ea îl strânse mai tare.
- De la repetiţia din Ajunul Crăciunului. Este îndrăgostită de altcineva. Recunosc privirea.
- Da? îi ridică bărbia pentru a o săruta. Cum este privirea asta?
Ea îşi puse palmele pe chipul lui şi zâmbi, savurând modul în care el o privea:
-Aşa

.epilog

Un an mai *târziu*

Wes se trezi şi se întinse după soţia lui, ca de obicei.

în mod neobişnuit, ea nu era acolo. Deschise ochii. încăperea era tăcută şi slab luminată, draperiile încă erau netrase. Uşa de la garderobă era crăpată şi de acolo nu se vedea nici o lumină, nu se auzea nici un sunet. Probabil Viola se trezise devreme şi plecase.

Wes căzu înapoi, întinzându-se şi căscând un pic dezamăgit. în seara aceea era Ajunul Crăciunului. Invitaţii invadaseră casa şi singurul moment când o avea pentru el era acolo, în pat.

întinse o mână şi atinse o hârtie. Pe perna ei se afla un bilet cu numele lui pe exterior. Curios, Wes se ridică într-un cot şi-l deschise. Nu, nu era un bilet. Era o ghicitoare. Ridică din sprâncene în timp ce citea rândurile scrise frumos de Viola:

Cândva călător, $imţindu-se acasă pe mare şi în şa,
Acum obligat *să stea* în *ţară şi acasă,*
probabil tânjeşte după aventură

Pentru a-şi alina chinurile simţite la *fiecare răsărit...*

Mai citi o dată biletul, iar un zâmbet înflori încet pe buzele lui. Nu, nu era o ghicitoare.

Era un indiciu.

- Bea o ceaşcă de ceai, o îndemnă Lady Newton.

Viola ezită. Intenţionase să ia o chiflă în drumul ei prin salon, dar întreaga familie se trezise devreme. Copiilor li se dăduse voie să coboare, iar masa era plină, de la bebeluşul Maggie din braţele mamei ei la contesa văduvă de Winterton.

După ce ea şi Wes se căsătoriseră în ultima din cele douăsprezece nopţi, cu aproape un an în urmă, veniseră acasă la conacul Winterbury, unde aştepta familia lui foarte curioasă şi uimită. Din fericire, Anne, sora mai mare a lui Wes, auzise numai lucruri bune de la fiul ei, Justin, şi o aştepta pe Viola să o îmbrăţişeze şi să-i mulţumească pentru cât de bine se ocupase de indiscreţia lui Justin.

Până în vară, Viola se împrietenise cu toate cele trei surori ale lui Wes - Anne,

Mary şi Lucy - şi găsise un aliat în Margaret, contesa văduvă.

- N-am crezut niciodată că va găsi o femeie care să-l facă să rămână, îi mărturisise aceasta Violei, şi sunt nespus de mulţumită că eşti tu, draga mea.

Iar acum erau cu toţii la conacul Winterbury pentru Crăciun, ca o adevărată familie. Viola era foarte fericită. Singurul neajuns era absenţa fratelui ei, Stephen, dar nu putea să fie supărată pe el. Wes îl ajutase pe Stephen să obţină şansa de a studia telescoape în Bruxelles, spre bucuria frenetică a lui Stephen. Dar ea era fericită că el putea să facă exact ceea ce iubea aşa de mult. Iar Stephen îi promisese că avea să o viziteze când urma să se întoarcă.

- Da, ia loc, adăugă Margaret.

-Ai alergat toată săptămâna, meriţi să iei măcar un mic dejun cum trebuie, interveni Lucy din capul mesei.

Viola puse mâna pe un scaun gol. Ceaiul fierbinte ar fi fost minunat, dar...

- încă am aşa de multe de făcut!

- O să verific eu dacă apare unchiul Winterton, se oferi Justin, ghicind ce o făcea să ezite.
Viola îi zâmbi recunoscătoare tânărului bărbat, iar el zâmbi la rândul lui. Sări de pe scaun şi se duse la uşă, urmat de mai micul său văr Tom, implorân- du-l în tăcere să stea şi el de veghe.
în timp ce Viola se aşeză, celelalte doamne acţionară.
- Freddie, adu-i nişte pâine prăjită! îi zise Lucy soţului ei.
Domnul McPherson se duse ascultător la bufet, în timp ce Anne îi turnă o ceaşcă fierbinte de ceai, iar Grace, fiica ei cea mică, îi dădu laptele şi mierea.
- Vă mulţumesc tuturor! Viola luă o înghiţitură, închizând ochii de plăcere. Dar trebuie să mă grăbesc.
-Trebuie să mănânci, zise Margaret pe un ton ferm. Catherine, dragă, dă-mi untul!
- Şi gemul de căpşune.
Catherine îi zâmbi Violei în timp ce împinse pe masă untul şi gemul. Zâmbi şi Viola. Ea şi fiica mijlocie a lui Anne iubeau untul şi gemul.
- Este totul gata?

-Aproape, răspunse Viola, ungându-şi felia de pâine cu unt. Datorită lui Freddie şi lui SirThomas.
Freddie McPherson şi Sir Thomas Steventon protestară, dar Viola insistă.
- N-aş fi reuşit fără ajutorul vostru, *al tuturor*, adăugă ea, privind în jurul mesei.
-A fost plăcerea noastră, dragă, o asigură Margaret.
- Măcar atât puteam face. Mary o mută pe micuţa de trei ani Mary Anne din poala ei pe scaunul de lângă ea şi o privi cu afecţiune pe Viola. Mai ales după ce ne-ai invitat pe toţi de Crăciun.
În jurul mesei răsună un „Mulţumim, mătuşă Viola!" rostit de membrii mai tineri ai familiei. Sir Thomas ridică ceaşca de cafea în semn de salut şi Freddie îi făcu cu ochiul. Cumnaţii lui Wes se dovediseră a fi nepreţuiţi, dar până şi copiii conspiraseră după ce le explicase ce voia să facă.
- Unchiul va fi uimit!
Jane, fata cea mai mare a lui Anne, săltă în scaunul ei de bucurie, purtându-se mai mult ca un copil decât ca o tânără lady în pragul debutului.

- Doar dacă păstrăm cu toţii secretul, zise vărul ei George.
Freddie ciufuli părul băiatului său.
- Ceea ce vom face, nu-i aşa, băiete?
- Sigur că aşa vom face! răspunse el hotărât. Este o farsă foarte bună. Toţi colegii mei de la şcoală vor fi uimiţi că mătuşa Viola a pus la cale o farsă aşa de bună.
George tocmai terminase primul semestru la Eton.
- Nu-i o glumă, îl mustră Catherine. Este un cadou.
-Şi o surpriză, ciripi sora lui Grace. Cea mai buna surpriză!
Din hol se auzi sunetul ceasului, anunţând ora.
-Oh, Dumnezeule, trebuie să mă grăbesc! Viola goli ceaşca de ceai. Wes se trezeşte aşa de devreme!
- Mereu a fost aşa! Margaret clătină din cap. în ce necazuri intra băiatul ăsta doar pentru că se trezea mai devreme decât oricine din casă...
- Da? întrebă George, interesat. Povesteşte, povesteşte, bunico!

Viola zâmbi în timp ce lua ultima îmbucătură din felia de pâine prăjită şi se ridică de la masă.
-Vine! strigă Justin de la locul lui de la uşă. Coboară scările!
Viola îşi luă caietul şi ţâşni spre uşa opusă, pe care tânărul Tom fugi să o deschidă. Argintăria şi porţelanul zăngăniră când toată lumea reveni la masă şi, în timp ce uşa se închidea în urma ei, îl auzi pe Justin spunând:
-Bună dimineaţa, unchiule!
Wes se obişnuise să găsească pe *cineva* la micul dejun - casa era plină de oameni în aceste zile dar de obicei o găsea pe Viola. în acea zi îşi găsi toată familia. O duzină de feţe uitându-se la el şi strigând:
- Bună dimineaţa!
Se opri precaut. Nu doar mama lui, ci şi cele trei surori, ambii cumnaţi şi copiii lor.
- Bună dimineaţa.
- Intră! îl îndemnă mama lui. Ce leneş eşti în dimineaţa asta!
Wes fu uimit. El, leneş? Ceasul bătuse ora 8.00 când coborâse.
- Nu credeam că vă voi vedea aşteptându-mă în dimineaţa asta.

Izbucniră hohote de râs.
- Aşteptându-te? strigă mama lui. Ce prostie! Doar ne era foame. Bucătăreasa a făcut ouă poşate, preferatele tale.
O privi ciudat. Niciodată nu-i plăcuseră ouăle poşate.
-Avem şi bucăţi de şuncă, interveni nepotul lui George. Bune şi fierbinţi, nu reci ca la şcoală.
- Şi chifle cu unt! adăugă nepoata lui Grace.
-Chifle! repetă mica Mary Anne, fluturând aşa
de puternic din mâini încât chifla din mâna ei zbură peste masă, unde o prinse cu grijă tatăl ei, Sir Thomas.
- Excelent! zise după un moment Wes.
Se duse la bufet şi îşi umplu o farfurie, timp în care mintea lui lucra cu frenezie. De ce erau cu toţii acolo? Aşa de devreme? Şi unde era Viola?
îşi duse farfuria în capul mesei.
- A văzut-o cineva pe Viola?
-Nu, deloc.
-Viola? N-am idee.
- Nu în dimineaţa asta, unchiule.
-Vrei nişte cafea?

Wes se uită uimit la Justin, care veni spre el cu cafetiera. Privi în jurul mesei.
- Ce se întâmplă?
-Nimic. Cafea?
Justin ridică brusc cafetiera. Mary Anne chicoti şi-şi puse palmele la gură când Mary îi spuse să tacă.
- Şi nimeni nu a văzut-o deloc pe Viola?
- Deloc, zise cu calm Margaret. Trebuia să fim cu ochii pe ea?
Wes se încruntă şi-şi împunse şunca.
- Nu. Doar că este ciudat ca nu se află aici.
- Probabil este foarte ocupată, spune Anne. Cu pregătirile de Crăciun.
- A făcut aşa de multe! adăugă Mary. Trebuie să fii pregătit să laşi de la tine când ai invitaţi în casă.
- Dar este o petrecere minunată, unchiule! zise Catherine.
- Este un înger pentru că ne-a invitat pe toţi aici de Crăciun, ştii asta, nu-i aşa, Wesley? zise Lucy, săltând-o pe mica Maggie în braţe.
- Ştiu. Dar era din ce în ce mai nemulţumit de asta. Mâncă îmbufnat, în timp ce familia lui discuta despre bârfele

din vecini. Dacă avea aşa de mult de lucru, Viola ar fi trebuit să ia micul dejun, nu-i aşa?

- A fost aici mai devreme? întrebă el dintr-odată.

Mama lui clipi spre el.

- Cine, dragule? Vicarul şi soţia lui? Au plecat în Derbyshire să-şi vadă fata.

-Viola, zise el printre dinţi. A văzut-o cineva în dimineaţa asta?

Se lăsă o tăcere ciudată.

- Cred că am văzut-o prin grădină, zise în sfârşit Justin, plimbându-şi privirea de la mama la bunica lui.

- Eşti sigur? Eu sunt sigură că am văzut-o îndrep- tându-se spre bucătărie, zise Lucy.

- Nu, probabil este cu menajera. A dat de înţeles că în seara asta vom avea o cină splendidă. Anne arătă cu degetul spre el. Ai răbdare, Winterton! Nu o poţi controla tot timpul.

„Nu vreau să o controlez", îşi spuse Wes. „Vreau doar să o iau în braţe pentru un sărut matinal."

îşi împinse scaunul în spate.

- Bine. Ne vedem la cină.

- Dar unde pleci? protestă mama lui. Noi speram să...
-Jucăm mima! strigă Grace şi vocea i se stinse treptat. Te rog, spune da, unchiule!
Wes privi bănuitor în jurul mesei. Clar se punea ceva la cale.

Poate mai târziu.-Aproape că am uitat, zise repede mama lui. Viola mi-a cerut să-ţi dau asta.
Wes aproape că ii smulse biletul din mână. Fără să fie prea surprins, văzu că era altă ghicitoare.
Departe de bazarul străin, Ia leghe
distanţă de senzaţii tari,
Un *bărbat trebuie să găsească plăceri* mai simple,
O plimbare, o privelişte iiniştttd, o pagind scrisd.
Acolo se află aventuri mari *ţi* mici *fără sfârşit...*
Wes plecă spre bibliotecă.
- Asta-i tot?
Domnul Jenkins, grăjdarul-şef, încuviinţă din cap.
- Da, milady.
Perfect. Viola se uită la cutiile aduse. Anne şi Lucy aveau de gând să o ajute să le deschidă.
- Mulţumesc. Zâmbi şi încuviinţă din cap spre Billy şi Johnny, rândaşii care terminaseră de descărcat cotiga. Luaţi-vă restul zilei liber! Nu va ieşi nimeni astăzi.

îi mulţumiră şi se îngrămădiră la loc în cotigă, luând-o înapoi pe noul drum lărgit ce ducea la grajduri. Fredonând încet, Viola luă mătura şi termină de măturat podeaua. Ar fi putut trimite servitoarele să facă asta - să facă totul -, dar simţea că însemna mai mult dacă le făcea chiar ea. încă se obişnuia să fie responsabilă de o întreagă gospodărie şi le ceruse foarte multe tuturor servitorilor când invitase aşa de mulţi oaspeţi.
Dar nu regreta. Wes ridicase din sprâncene, dar ea îl văzuse plimbându-se cu Justin, explicându-i de ce mai făcuse schimbări la conac. îl auzise râzând şi glumind cu surorile lui, care îl tachinau cu afecţiunea surorilor mai mari. Plecase la vânătoare şi să călărească împreună cu Freddie şi Thomas şi le promisese călătorii la Londra nepoatelor lui, apoi se jucase popice cu cei mici. Oricât de călător era el, îşi iubea familia. Şi ei erau mai mult decât încântaţi să-l aibă acasă.
Fixă o hartă mare a lumii pe perete şi puse lumânări noi în suporturi de lângă hartă. Se opri pentru a studia. Wes sugerase câteva locuri unde puteau merge

într-o călătorie de nuntă, dar conacul Winterbury fusese neglijat - era nevoie de ei acolo. îi promisese că doar amânau, dar acum aveau să treacă luni la rând până ce aveau să plece.
Ochii îi zăboviră pe Bruxelles.
-Crăciun fericit, Stephen! şopti ea, sărutând degetele şi atingând locul respectiv pe hartă. Pe anul viitor!
Când sosiră Anne şi Lucy, ea punea crenguţe de brad la pervaz. Lucy sări din caretă şi alergă spre uşă.
- Dezastru!
Viola tresări, cu inima bubuind.
- Ce este?
Anne veni şi ea în grabă.
- Nu chiar dezastru, zise ea, privindu-şi aspru sora. Dar nu sunt veşti bune. Winterton a plecat şi nu ştie nimeni unde s-a dus sau când se întoarce.
Wes găsi indiciul lăsat de Viola în bibliotecă.
Toate *călătoriile încep şi se termină acasă, Iar fiecare călător* trebuie *să ştie* drumul.
Cel mai bun gfiid *pe care* îl poţi găsi Este un bidiviu loial doritor *de fân.*
Şi se îndreptă spre grajduri.

Habar nu avea ce punea ea la cale, dar era din ce în ce mai amuzat şi fascinat de asta. Curiozitatea lui ajunsese la un nivel de neîndurat şi începuse să se întrebe - sau mai degrabă *să spere* - dacă avea să o găsească la capătul drumului, odihnin- du-se într-o baie fierbinte cu părul ridicat şi sclipirea aceea seducătoare din ochi, gata să-i ureze un Crăciun foarte fericit în privat. Până la urmă, aniversau un an de când făcuse prima dată dragoste cu ea... Din păcate, Rivers, majordomul, îl opri.

- Domnul Gardnew s-a întors, milord.

Wes se opri.

-Unde e?

- în salonul pentru micul dejun, domnule.

Porni cu inima bătând nebuneşte. îşi pierduse
speranţa, dar acum exista o şansă. Deschise uşa, aproape ţinându-şi respiraţia.

- Ei bine?

- Era în Eastborne în această dimineaţă, milord, răspunse Gardner cu chipul roşu din cauza frigului. Vremea s-a îmbunătăţit de parcă a fost voinţă divină.

Wes nu-şi putu reţine un zâmbet de exaltare intensă.

- Excelente veşti, domnule Gardner! Spre Pevensey?

-Da.

Hotărî să nu o mai caute pe Viola. Nu se gândise că această surpriză, cadoul pe care ea şi-l dorea cel mai mult, avea să sosească la timp. Era sigur că ei avea să-i placă setul de bijuterii cu smaralde împachetat în ţesătura argintie şi ascuns în biroul lui, dar asta... Asta avea să o încânte şi mai mult.

-Voi pleca imediat.

- Da, domnule? întrebă surprins intendentul său. Nu este nevoie. Am făcut toate aranjamentele...

- Ştiu şi am foarte mare încredere că sunt în regulă. Doar că vreau să mă asigur că nu vor exista întârzieri.

- Să vin cu dumneavoastră?

Wes zâmbi.

- Dacă vrei, dar poţi rămâne să te încălzeşti cu o cană de vin fiert. Apreciez tot efortul depus şi nu-ţi pot cere mai mult.

Gardner zâmbi trist.

- M-am ocupat până aici, aş putea să termin. Daţi-mi voie să-mi iau alt cal!
Wes îl bătu pe umăr.
- Nu-mi vine să cred că am reuşit!
Gardner râse în timp ce se îndreptau spre grajduri.
-Nici mie. Chiar este un miracol de Crăciun!
Viola rearanjă iedera şi crenguţele de pin, curăţă fitilul lumânărilor şi îndreptă fiecare pernă. Lumina iernii pălea, aşa că le trimise pe Anne şi Lucy înapoi acasă cu şareta. Pierdea timpul şi ştia asta. Indiferent ce îl pusese pe Wes pe drumuri - şi nimeni din casă nu părea să ştie ce -, el încă nu revenise. Majordomul trimisese vorbă că domnul Gardner, intendentul moşiei, venise în grabă şi apoi plecaseră amândoi. Asta sugera o urgenţă undeva pe moşie, lucru de care evident că trebuia să se ocupe imediat.
îşi spuse că era dezamăgită doar din vina ei. Dacă i-ar fi spus de dimineaţă lui Wes, în loc să-i lase mici indicii pentru a-l trimite într-o vânătoare de comori, el ar fi coborât imediat. Ar fi putut să ia micul dejun împreună înainte că el să fie

chemat. Aşa îşi petrecuse mare parte din zi aşteptându-l şi începea să se întunece. Era doar o mică dezamăgire, până la urmă. Zâmbind ironic pentru că era îmbufnată pentru aşa ceva, se duse să stingă lămpile şi să se întoarcă în casă. A două zi, primul lucru pe care avea să-l facă era să-i spună.

- Măi să fie, cabana asta fermecătoare are o doamnă foarte atrăgătoare în ea, zise o voce caldă şi amuzată în spatele ei.

Viola se întoarse.

-Wes!

El deschise braţele, iar ea zbură către el pentru un sărut lung.

- Te-am aşteptat toată ziua pentru asta, zise el, ţinând-o aproape.

Ea îi zâmbi.

-Ar fi trebuit să rămân în pat în dimineaţa asta, nu-i aşa?

-Cu mine? Mereu, răspunse el, făcând-o să se îmbujoreze şi să râdă. Dar ce faci aici? Acolo era cabana fostului paznic de vânătoare de la marginea pădurii, cu faţa spre cel mai mare lac de pe moşie. Ea făcu un pas în spate şi-şi întinse braţele.

- Ştiu cât de mult îţi doreşti să călătoreşti, să vezi lumea şi să scapi de grijile de la Winterbury. Nu-ţi pot oferi Sicii ia sau St. Petersburg, dar sper ca ăsta să fie un refugiu liniştit de la moşie.
Chipul lui se albi de uimire. Privi prin cabana primitoare. Freddie şi Tom se ocupaseră de renovare, dărâmând o parte din pereţii care o împăr- ţeau în trei camere mici şi făcând o cameră mare. încă era rustică, cu mobilier confortabil, dar simplu, cu pereţii văruiţi în alb, cu draperii groase şi calde acoperind ferestrele ce dădeau spre lac. Peretele cu şemineul era încadrat de bibliotecă, focul ardea şi două balansoare se aflau în faţa focului, invitând la o ceaşcă relaxantă de ceai sau la un pahar de coniac cu o carte bună.
Şi harta. Acoperea întregul perete, era bogat ilustrată şi detaliată. Wes o văzu şi traversă încet şi în transă încăperea.
-Ai creat asta pentru mine, zise el şoptit, mişcându-şi degetele peste urma înspumată a unui vas pe mare. Cu monştri marini, adăugă el, râzând dintr-odată când

văzu şarpele auriu pândind în adâncurile unui ocean.

- Ce hartă decentă nu are monştri marini?

îl cuprinse de talie. El o sărută pe creştetul capului.

- Mulţumesc, iubirea mea! Sper să nu regreţi când mă voi ascunde aici de Anne şi de Justin.

Viola zâmbi şi se desprinse din îmbrăţişarea lui.

- Iar acum îţi pot da cadoul!

- Acum! El râse surprins. De parcă nu am deja tot ce-mi doresc...

Ea scoase un colet împachetat în pânză şi i-l în- mână cu un zâmbet timid.

-Crăciun fericit, iubitul meu!

Desfăcu pânza cu buzele strânse şi apoi rămase pur şi simplu cu gura căscată.

- Eşti mulţumit? întrebă ea un pic neliniştită.

El ridică privirea, uimit.

- Cum l-ai obţinut?

Era atlasul Desnos după care venise în Dorset în urmă cu un an, obiectul care îl adusese la castelul Kingstag şi în viaţa ei. Dar în urmă cu un an aparţinuse ducelui

de Wessex, fiind un cadou pentru soţia lui, ducesa. Ducele refuzase să-l vândă.

- Excelenţa Sa mi l-a trimis, explică ea. A citit notiţele tatălui tău de la sfârşit şi şi-a dat seama cât de mult înseamnă pentru tine. A zis că ea nu poate păstra o amintire aşa de dragă a unei persoane aşa de iubite, aşa că l-a trimis cu urări de bine.

Chipul lui rămase neclintit în timp ce frunzărea atlasul.

- N-am crezut că îl voi mai vedea vreodată. Adevărul este că mă resemnasem. Zilele acestea am mintea ocupată cu lucruri mult mai agreabile, cu mult iubita mea soţie.

Ea se înroşi.

-Acum le ai pe amândouă.

-Viola! El puse atlasul pe masa dintre fotolii. Este uimitor şi minunat, nu am cuvinte să spun ce simt pentru că mi-a fost returnat jurnalul tatălui meu! Mulţumesc!

Ea îi zâmbi larg.

-Acum spune, cabana asta are un pat?

- Un fotoliu. Ea arcui dintr-o sprânceană. Ai nevoie de o pauză?

- Nu, murmură el, vreau să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru atlas.
El o duse cu spatele spre acel fotoliu cu un mormăit, până când chicotelile ei se transformară în suspine de încântare.
Ceva mai târziu, Wes stătea întins pe fotoliu, simţindu-se realmente împăcat cu lumea. Cabana chiar părea o mică lume intimă, simplă şi departe de responsabilităţile faţă de conacul Winterbury.
„Un răgaz", îi spusese ea. Da, era ideală, se gândi el, lipindu-şi buzele de fruntea ei în timp ce ea se cuibărea la pieptul lui.
- Dacă aş putea sugera o mică îmbunătăţire, murmură el. Poate un fotoliu mai mare.
Viola râse. Părul îi căzuse pe umeri şi era doar în cămăşuţă.
- Poate.
El se juca uşor cu degetele în părul ei desfăcut. Adora să o dezbrace - şireturi, nasturi, ace de păr.
- Bănuiesc că acum eu ar trebui să-ţi dau cadoul.
Ea îl sărută pe obraz.
- Cred că tocmai mi l-ai dat.

- Asta: El zâmbi. Aşa îmi exprim eu zilnic iubirea şi aprecierea. Am ceva special pentru tine.
Viole îşi sprijini bărbia în pieptul lui şi îi zâmbi visătoare.
- Să nu spui niciodată că *asta* nu este ceva special!
El râse.
-A fost extraordinar! Dar - spuse el şi o sărută pe gură - mai este ceva ce te aşteaptă în casă. Mergem să vedem?
Pe chipul ei se citi surprinderea, dar se ridică şi se întinse după rochie. Wes o sărută pe spate în timp ce îi încheia nasturii, făcând-o să râdă. După ce stinseră focul şi-şi luară mantia şi pelerina pentru a se proteja de frigul de la asfinţit, închiseră **uşa Cabanei şi se îndreptară spre casă, ţinându-se de mână.**
La conac, el îi dădu majordomului mantia şi pelerina şi o îndemnă pe Viola să o ia spre salonul cel mare, de unde se auzeau conversaţii şi râsete.
- Stai să mă duc să mă schimb, şopti ea, împotrivindu-se.
- Arăţi minunat!

- Am pârul groaznic de ciufulit, Wes...
El ridică din sprâncene.
- Şi arată fermecător aşa.
Ea încercă să pară serioasă, dar zâmbea când el o conduse în încăperea luminată. Verii jucau mima. Mama şi surorile lui stăteau pe canapele, privind şi râzând de poznele copiilor. Freddie şi Tom stăteau în apropierea bolului cu punci de lângă fereastră, iar cu ei...
- Stephen! strigă Viola. Oh, Stephen, eşti aici!
Traversă în fugă încăperea şi se aruncă în braţele
fratelui ei înalt şi slab, abia sosit de la Bruxelles, prin Eastbourne şi apoi prin Pevensey.
Wes privi cu afecţiune cum soţia lui şi fratele ei îşi apropie capetele cu părul în aceeaşi nuanţă castanie. Când ea se întoarse şi zbură înapoi la el, cu ochii strălucitori şi cu chipul luminat de bucurie, el o prinse în braţe.
- Dacă tu mi-ai adus familia, şi eu a trebuit să-ţi aduc familia, îi şopti la ureche. Crăciun fericit, draga mea!

Ea îi cuprinse obrajii în palme.
- Este cel mai fericit Crăciun pe care l-am avut vreodată!
Ea îl sărută, el o sărută pe ea, iar nici unuia nu-i păsă că toată lumea din încăpere îi privea şi zâmbea.